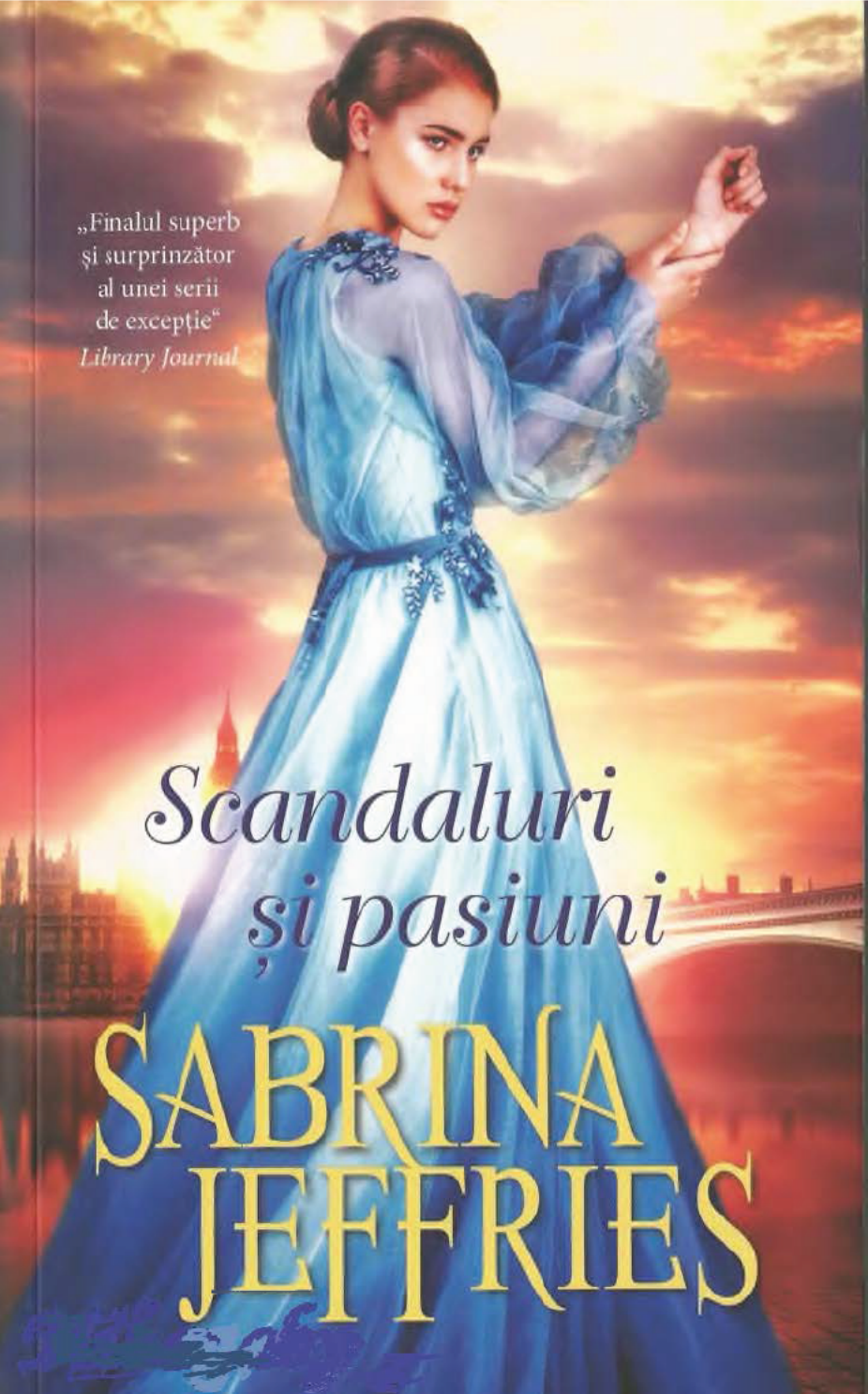
„Finalul superb
și surprinzător
al unei serii
de excepție"
Library Journal
Scandaluri
și pasiuni
SABRINA
JEFFRIES

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „ȘCOALA PENTRU MOȘTENITOARE“

La vârsta de optsprezece ani, Charlotte Page face o greșeală care îi schimbă total viața: dintr-un gest impulsiv, îl nedreptățește și îl umilește pe bărbatul de care este îndrăgostită. Deși regretă gestul necugetat, nu mai poate schimba lucrurile și se căsătorește cu un bărbat pe care nu îl iubește. Peste ani, rămasă văduvă de tânără, doamna Charlotte Harris devine directoarea unei apreciate școli pentru tinerele domnișoare. Iar cel care o ajută să-și împlinească visul și îi dă sfaturi prețioase este așa-zisul văr Michael, un bărbat misterios, care insistă să nu-și dezvăluie identitatea și care ține legătura cu ea prin scrisori.

Dorind să rămână anonim pentru a pune la cale un plan de răzbunare, necunoscutul ajunge să se îndrăgostească de cea pe care vrea să o distrugă. Acum însă Charlotte are nevoie disperată de sfatul și de ajutorul lui pentru a salva școala. Oare o poate feri de dezastru fără să dea la iveală secretul din spatele șaradei lui? Sau greșelile făcute de amândoi în trecut îi vor despărți pentru totdeauna?

„Plină de pasiune, umor, iubire și eroine încântătoare, seria «Școala pentru moștenitoare» dovedește încă o dată de ce Sabrina Jeffries este considerată o mare doamnă a povestirilor romantice.“
Romantic Times

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4409-1
9 786063 344091
Alma

Dragă cititorule,

Pentru mine a fost o perioadă dificilă. Am încheiat corespondența cu vărul Michael după ce el s-a supărat ca urmare a repetatelor mele încercări de a-i afla adevărata identitate, așa că mi-a spus că nu o să-mi mai scrie.

Tăcerea lui aproape că m-a distrus. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult depindeam de sfatul lui până când a încetat să mi-l ofere, odată cu prietenia lui. Cum a putut să mă abandoneze, mai ales acum, când sunt probleme la școală? Vecinul de vizavi, domnul Pritchard, este hotărât să-și vândă proprietatea unui bărbat care o să construiască aici un hipodrom, iar eu nu pot accepta ceva atât de scandalos aproape de fetele mele. Nu știu cui să mă adresez. Vărul meu m-a ajutat când se părea că domnul Montalvo avea intenții asemănătoare, dar acum, când am într-adevăr probleme, el este de negăsit.

Ca și cum nu ar fi fost suficient, cineva s-a întors în viața mea, ceea ce m-a tulburat. Vezi tu, prietene, cândva am fost îndrăgostită de un tânăr, iar lucrurile s-au terminat foarte neplăcut. I-am făcut ceva de neiertat. Iar acum, odată cu interesul lui renăscut față de mine, mi-am dat seama că sentimentele mele pentru el sunt la fel de profunde ca altădată. Dar oare să am încredere în motivele lui de a mă curta? Ar fi trebuit să mă urască pentru ceea ce am făcut. Oare mă curtează dintr-o dorință secretă, tardivă de a se răzbuna? Îmi spune adevărul când afirmă că a lăsat trecutul în urmă?

Oh, cât de mult îmi doresc să-i pot cere sfatul vărului Michael în această problemă! Mă tem însă că nu se mai poate, căci până și scrisorile mele cele mai însuflețite au rămas fără răspuns. Sunt pe cont propriu...

Oare? Nici nu mai știu ce să cred!

În căutare disperată de răspunsuri,

Charlotte Harris, proprietara și directoarea
Școlii pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris

Capitolul 1

Richmond, Anglia
noiembrie 1824

Charlotte Harris, directoarea și proprietara Școlii pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris, stătea la biroul ei și recitea, pentru a doua oară, scrisoarea pe care i-o scrisese vărului Michael, binefăcătorul ei anonim. Apoi o rupse. Ce sens mai avea să îi scrie când fiecare scrisoare pe care i-o trimisese fusese înapoiată nedeschisă?

Își șterse pe fustă mâinile transpirate. Trebuia ca el să știe în ce situație delicată se afla școala, căci mereu știa tot. După ce ea insistase atât de mult să-i afle identitatea, el pusese capăt corespondenței, iar de atunci nu mai dăduse nici o veste.

Frica aceea înspăimântătoare care o copleșise în ultimele zile o făcea să simtă un gol în stomac. Poate că era îndreptățit să fie furios pe ea. Acceptase să nu insiste asupra anonimatului său. Și totuși, cum o putuse abandona după atât timp? Participase la înființarea școlii în urmă cu 14 ani. Într-adevăr, fără el, școala nu ar fi existat. Probabil s-ar fi ofilit ca profesoară la o școală din Chelsea, visând la ziua în care putea să-și deschidă propria instituție guvernată de planul de studii și de regulile ei.

Acum, vecinul lor idiot, domnul Pritchard, voia să distrugă totul. Se zvonea că era pe cale să vândă Rockhurst, moșia care se învecina cu școala, proprietarului unui hipodrom din Yorkshire. Putea să-și imagineze: bărbați duri care pariau la cursele de cai, invadând peluza școlii și acostând fetele.

Cum putea vărul Michael să rămână nepăsător? El deținea proprietatea. Oare nu îi păsa dacă era obligată să plece?

Inspiră adânc. Asta o durea cel mai tare, gândul că el permitea acest lucru pentru a putea obține o chirie mai mare. Chiria pe care ea o plătea încă de la început era mai mică decât cea pe care o solicitau alți proprietari în Richmond, iar acum, având în vedere că valoarea

proprietăților din zonă crescuse, era mult prea mică. În toți anii aceștia, vărul ei misterios nu o crescuse niciodată. Nu știa de ce. Poate pentru că își dăduse seama că ea își permitea numai o creștere modestă?

Mai ales acum, când numărul înscrierilor scăzuse din cauza scandalurilor iscate cu un an în urmă în jurul elevelor ei. Dacă zvonurile privind vânzarea proprietății de vizavi se dovedeau adevărate, situația s-ar fi complicat și mai mult.

Trebuia să lupte pentru ea. Când se gândise că Rockhurst era pe cale să fie cumpărată, în urmă cu câteva luni, ea și prietenii ei avuseseră câteva idei bune pentru a dejuca planurile domnului Pritchard. Putea face o petiție către comisia de examinare sau...

– Mă scuzați, doamnă.

Își ridică privirea și își văzu lacheul în ușă.

– Da, Terence.

– Lord Kirkwood este aici și dorește să vă vadă.

Inima începu să-i bată cu putere. David? Acolo? Nu, nu era posibil. Ce motiv ar mai fi putut avea acum că soția lui, fostă elevă a școlii, murise?

Își puse mâinile tremurânde la spate pentru a le ascunde de servitorul ei foarte perspicace.

– Ești sigur că este Lord Kirkwood?

– Cel care s-a însurat cu domnișoara Sarah Linley, nu?

Încuviință.

– Ți-a spus despre ce e vorba?

– Am întrebat, dar mi-a zis că este ceva personal. Terence, care o proteja mereu, își încrucișă brațele la piept. Așa că i-am spus că bărbații nu au dreptul la intimitate când vizitează o școală de fete.

– Terence!

Bărbatul zâmbi.

– Atunci mi-a spus că nu îi stă în caracter să renunțe la problemele personale pentru amuzamentul unui lacheu nerușinat.

Ea râse zgomotos.

– Sună precum o replică de-ale lui.

Terence rămase perplex.

– Atunci îl cunoașteți? Nu credeam că a fost vreodată aici, nici măcar după ce s-a însurat cu domnișoara Linley.

– L-am cunoscut prin Lord Norcourt.

Aceasta era totodată o exagerare și o subestimare a legăturii ei cu David Maters, vicontele de Kirkwood. Fusese foarte norocoasă

că se comportase civilizat cu ea în puținele ocazii în care se întâlniseră în societate. Având în vedere cât de mult greșise față de el și de familia lui în urmă cu mulți ani, nu l-ar fi învinuit dacă ar fi ignorat-o.

Într-adevăr, se temuse de reacția lui când participase la înmormântarea bietei Sarah, în urmă cu câteva luni. În ciuda faptului că știa cât de deranjantă era prezența ei, Charlotte se simțise obligată să își facă apariția.

Ea și David se salutaseră cu răceală, deși fusese surprinzător de cordial pentru un bărbat care probabil că o disprețuia. Numai amintirea verii de la Great Debacle o făcea să se înfioare. Deci ce anume îl adusese *acolo?* Nu-și putea imagina o situație mai inconfortabilă. În toți anii aceștia, nu rămăsese niciodată singură cu David, nu vorbiseră despre ceea ce îi făcuse.

– Să-l trimit de unde a venit? întrebă Terence.

Pentru o secundă, fu tentată de oferta lui. Însă probabil ceva foarte important îl făcuse pe Lord Kirkwood să o viziteze pe femeia care cândva greșise atât de mult față de el.

– Nu. Invită-l înăuntru!

După plecare lui Terence, se privi în oglindă pentru a se asigura că buclele ei roșcate nu erau prea dezordonate, iar fața nu părea prea palidă. Poate că era prostesc, dar își dorea să arate bine în fața lui mai mult decât în fața altora. Abia avu timp să-și aranjeze fusta și să-și ciupească obrajii înainte ca el să intre în birou, ajungând astfel față în față cu bărbatul cu care fusese pe cale să se mărite cu mult timp în urmă.

Zâmbindu-i, înaintă și îi intinse mâna.

– Lord Kirkwood. Ce mă bucur să vă revăd!

Ochii lui scăpărau de o emoție ascunsă.

– Charlotte.

Îi luă mâna și i-o strânse ușor, apoi îi dădu drumul.

Charlotte. Nu doamna Harris, ci Charlotte, pronunțat pe un ton scorțos, care îi făcuse inima să tresalte când ea avea 18 ani, iar el 20. Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Acele zile erau de mult uitate, pierdute în paginile trecutului lor. Timpul și propriile greșeli îi schimbaseră pe amândoi în mod irevocabil.

Nimic nu trăda asta, cu excepția firelor albe de la tâmplele lui, precum și ridurile de pe frunte cauzate de griji. La vârsta de 37 de ani, David încă era foarte atrăgător, cu trăsăturile agresiv de masculine ale unui bărbat care mereu atrăsese atenția, cu nasul lui ascuțit și gropița din bărbie. Ochii lui erau verzi ca frunzele, și părul des,

ondulat, castaniu ca alunele și coaja de copac, care îi aminteau de o pădure. Iar trupul lui...

Se întoarse brusc, grăbindu-se spre spatele biroului, temându-se că putea să roșească. La 18 ani, îi remarcase trupul vag, într-un mod virginal, nefiind obișnuită cu plăcerile senzuale. Acum însă, ca văduvă de câțiva ani, observase totul cu o durere alarmantă.

Deoarece Sarah murise în urmă cu șase luni, el purta haine de doliu și doar puțin alb. Pantalonii negri îi acopereau curbura șoldurilor și coapsele musculoase ale unui bărbat care se păstrase în formă, în timp ce haina de doliu elegant croită îi evidenția umerii lați. Ea își imagină cu ușurință acele mâini înmănușate, una în care ținea geanta de piele, iar alta jucându-se pe trupul unei femei cu o siguranța dată de experiență... Dumnezeule, trebuia să se oprească! Terence o privea din ușă cu o vădită curiozitate, stând acolo pentru a se asigura că David nu avea să îi facă rău.

Îl privi încruntată.

– Mulțumesc, Terence! Poți pleca.

Bărbatul plecă bombănind.

– Un lacheu destul de arțăgos, spuse David laconic.

– A fost pugilist.

– De ce ai angaja un boxer pentru a fi lacheul unei doamne?

Deranjată de criticile lui, replică:

– Deoarece abilitățile lui sunt mai folositoare unei femei care merge mereu singură în oraș decât orice alte maniere. Zâmbi forțat. Sunt convinsă că nu ai venit aici pentru a discuta despre servitorii mei, Lord Kirkwood.

Arătând spre scaunul din fața biroului, se așeză, având nevoie de ceva masiv între ei pentru a-și împiedica mintea să se mai gândească la atracția nedorită pe care o simțea față de un bărbat care cu siguranță nu o plăcea. Și totuși, el nu părea că nu o plăcea. O privi cu fermitate în timp ce se așeză cu relaxarea unui bărbat care se simțea în largul lui.

– De fapt, am venit să-ți aduc vești bune.

Vești bune? De la *el?* Ce putea fi?

– Căutând recent prin lucrurile lui Sarah, am descoperit un codicil, scris de mână, la testamentul ei. Prin el, a lăsat o sumă substanțială de bani școlii tale.

Oare îl auzise bine?

– Nu înțeleg.

– A lăsat o parte din averea ei moștenire școlii.

– Soția ta, Sarah, mi-a donat bani.

– Nu ție, o corectă el contrariat. Școlii.

– Da, desigur, școlii. Dar... Își aminti de remarcile răutăcioase ale lui Sarah, de modul în care femeia se comportase la ultimul ceai la care participase, de disprețul pe care îl arătase colegelor ei. Dar de ce?

El ridică din umeri.

– Te-a admirat mereu și s-a gândit întotdeauna cu drag la zilele petrecute aici.

– Soția ta, Sarah, s-a gândit cu drag la zilele petrecute aici.

– Credeam că am stabilit deja faptul că femeia despre care vorbim este răposata mea soție, Sarah, spuse el cu răceală.

Fără îndoială, răspunsul ei i se păruse jignitor.

– Iartă-mă! Numai că niciodată nu a părut să... Adică...

– Știu că Sarah putea fi... dificilă. Cred însă că, în secret, a apreciat mult atât școala, cât și pe tine.

Charlotte bombăni.

– A fost un secret atât de bine ascuns încât a părut invizibil. Apoi oftă. Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea. M-a șocat însă vestea că Sarah a apreciat școala și chiar pe mine.

– Ei bine, adevărul este reflectat în valoarea donației ei. O privi de sus, insinuant. Este vorba despre 30 000 de lire.

Charlotte simți cum rămâne fără aer.

– Dumnezeule! Ești sigur?

Zâmbi discret.

– Nu aș fi venit dacă nu aș fi fost. Scoase o legătură de documente din geantă și le puse în fața ei. Mi-am luat libertatea de a cere avocatului familiei să întocmească un document legal, care să confirme ceea ce a adăugat ea în codicil. Îi poți cere avocatului tău să le analizeze.

Încă incapabilă să asimileze vestea, Charlotte luă documentele care păreau oficiale și aveau înscrise numele și ștampila unei firme de avocatură cunoscute.

– Însă, înainte de a le citi, spuse David, ar trebui să te avertizez că este... o condiție atașată donației.

Privirea lui Charlotte se îndreptă spre el. Sigur că era. Părea o poveste cu zâne, dar viața nu era niciodată atât de blândă. Sarah fusese o răutăcioasă, deși lui Charlotte îi era greu să recunoască una ca asta despre elevele ei.

– Ce fel de condiție?

– Sarah a dorit ca banii să fie folosiți pentru a construi o nouă locație pentru școală, care, desigur, să-i poarte numele.

– Desigur, spuse ea automat, deși se gândea la altceva, încercând să înțeleagă. Iartă-mă, știu că asta o să sune din nou ca o insultă, dar... Ei bine, soția ta nu a dat bani nici măcar pentru cazurile sociale pe care le sprijineam. Nu îmi pot imagina de ce ar dona o avere pentru a construi o nouă școală.

– De fapt, a donat foarte mulți bani, dar păstrându-și anonimatul, spuse el încet. A fost mult mai filantroapă decât știau oamenii.

Imaginea pe care i-o crea lui Sarah erau mult prea bizară ca Charlotte să nu fie suspicioasă. Nu îi plăcea să vorbească morții de rău, dar voia să știe ce stătea de fapt în spatele acestei situații.

– Trebuie să mă scuz din nou, dar am crezut că Sarah era interesată în primul rând de jocul de cărți, nu de caritate.

Era modul cel mai politicos de a spune asta.

Chiar și așa, el se înfurie.

– Ei bine, da, este adevărat. Dar numai datorită dorinței ei de a se ridica în societate. Juca deoarece își dorea să fie acceptată într-un grup select de doamne, iar acceptarea lor a costat-o scump.

– Și totuși, i-au mai rămas bani pentru a dona școlii o sumă atât de mare?

El îi zâmbi discret.

– Averea lui Sarah a fost substanțială. De ce crezi că am fost obligați să fugim împreună în urmă cu șase ani? Tatăl ei nu a fost deloc fericit să vadă că atât de mulți bani o să ajungă pe mâinile unui nobil pierde-vară.

Conversația se abătea către o situație similară, în care fuseseră puși amândoi în urmă cu câțiva ani, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea. Cu toate astea, nu putu ignora cuvintele lui.

– Apropo de familia lui Sarah, ce părere au *ei* despre donație?

– Nu știu despre donație și prefer să rămână așa cât mai mult timp posibil. Fratele ei ar fi foarte afectat dacă ar afla că Sarah a preferat să lase averea ei unei școli, nu fraților ei. Ea și Richard erau destul de apropiați, iar ea i-a lăsat numai mărunțișuri. Sper că pot conta pe discreția ta.

– Desigur, spuse ea.

El își drese voce.

– În ceea ce privește clădirea... Înțeleg că acum situația școlii este mai degrabă nesigură. Am auzit că Samuel Pritchard intenționează să vândă Rockhurst unui individ care deține un hipodrom.

– Îl cunoști pe domnul Pritchard?

– Ne-am întâlnit de vreo două ori la evenimente.

Se aplecă spre el.

– Știi dacă vânzarea este sigură? Construirea unui hipodrom peste drum ar însemna sfârșitul școlii.

– Înțeleg că asta ar putea crea neplăceri, spuse David. Însă cu siguranță ai putea vinde casa și proprietatea pentru a construi școala altundeva. Asta ar rezolva problema, nu?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Pe lângă faptul că prefer această locație, nu dețin eu casa și proprietatea.

Nu păru surprins să audă asta.

– Atunci cine?

Charlotte își privi mâinile, întrebându-se ce ar fi crezut David despre relația ei ciudată.

– Să fiu sinceră, nu cunosc numele adevărat al proprietarului. Când mi-a permis să folosesc proprietatea, mi-a pus condiția de a rămâne anonim. El... comunică folosind un pseudonim. Păstrăm legătura printr-un avocat, un anume domn Joseph Baines.

– Avocatul lui Norcourt? întrebă David.

– De fapt, da.

Anthony Dalton, Lord Norcourt și unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui David, se căsătorise cu Madeline, o fostă profesoară la școala lui Charlotte.

– Eu și Anthony ne-am distrat mult când am auzit că el și vărul Michael au același avocat. Îl cunoști pe domnul Baines?

– Oarecum. Miji ochii. Vărul Michael... Sarah mi-a vorbit cândva despre el. El este binefăcătorul tău anonim?

– Da, deși în ultima vreme e ca și inexistent.

– Ce păcat! spuse el tăios. Acum, în ceea ce privește situația ta cu domnul Pritchard...

Ea nu auzi nimic altceva, căci fu distrasă de un gând surprinzător. Dacă David era vărul Michael? Asta putea explica brusca presupusă donație din partea lui Sarah pentru a construi o școală nouă?

Nu, era imposibil. „Vărul" ei o abordase prin domnul Baines la numai patru ani după vara de la Great Debacle și fuga ei nesăbuită cu Jimmy Harris. Spusese că răposatul ei soț îi menționase interesul de a deschide o școală de fete și voia să o ajute să își vadă visul îndeplinit.

În acel moment, umilirea publică probabil încă era proaspătă în mintea lui. Poate că o ura cu toată ființa lui. Cu siguranță,

nu ar fi ajutat-o să deschidă o școală. În plus, văzuse numele avocatului pe documentul lui David, și nu era vorba despre Joseph Baines.

– Charlotte? insistă David. Ce părere ai?

Clipi, apoi oftă.

– Mi-e teamă că trebuie să-mi cer încă o dată iertare. Am fost atât de distrată de gândul acelei donații încât nu am auzit ce ai spus despre domnul Pritchard, domnule.

– Domnule? Privirea i se întunecă. Cu siguranță, ne cunoaștem de suficient de mult timp pentru a fi mai puțin formali. Vocea i se mai îndulci. Obișnuiai să îmi spui David.

– Asta a fost inainte să-ți distrug viața.

Regretă că spuse asta.

– A fost cu mult timp în urmă. Acum ne-am schimbat, șopti el, fără să dorească, în mod evident, să vorbească despre asta. Îi zâmbi forțat. În plus, mulțumită codicilului neobișnuit al soției mele, trebuie să învățăm să colaborăm. În următoarele luni, probabil o să ne vedem zilnic.

Ea simți că rămâne fără aer.

– Poftim?

– Nu ai auzit nimic din ce am spus. Tonul lui deveni mai aspru. O să fac un rezumat, pentru a avea atenția ta. Donația lui Sarah este condiționată de un singur lucru, și anume să supraveghez construirea noii școli. După cum vezi, Charlotte, o să avem destul timp să ne reluăm relațiile.

Capitolul 2

David își dorea din tot sufletul să nu fi început mascarada asta cu vărul Michael. Inima îi bătea cu atâta putere încât se temea că ea o putea auzi, și avu nevoie de toată voința de care era capabil pentru a nu-i spune adevărul.

Nu era însă posibil. Singura posibilitate pentru a rezolva situația riscantă a școlii era să revină în viața ei ca el însuși, fără ca ea să afle de alter egoul lui. Cu toate acestea, își putea da seama din ochii ei albaștri și din obrajii palizi că o șocase. Era oare un lucru bun? Sau intriga lui o pusese pe gânduri?

Era greu de spus. Charlotte știuse mereu cum să-l facă să-și piardă cumpătul, chiar și când erau copii, când făcuse lucruri mai puțin ortodoxe precum să se cațăre în copaci îmbrăcată în șorț și să-și călărească poneiul. În ciuda anilor lor de corespondență, el nu știa exact la ce să se aștepte din partea ei.

Avea să fie foarte dificil, chiar mai greu decât cele șase luni de doliu pe care le îndurase până atunci, șase luni în care nu îi scrisese și nu știuse nimic despre situația ei. Dacă ar fi putut aștepta un an întreg pentru a o vedea, ar fi făcut-o, însă situația cu Pritchard devenise prea riscantă pentru asta. Astfel, așteptase să treacă jumătate din perioada de doliu, când societatea ar fi văzut în legătura lui cu o văduvă frumoasă o situație mai puțin scandaloasă.

Acum trebuia să pretindă că nu cunoștea dificultățile prin care trecuse școala până atunci și nici cât se îngrijorase ea din această cauză. Trebuia să se prefacă și să pretindă că nu știa cum agravase sinuciderea soției lui problemele lui Charlotte, învăluind școala în scandal.

Era exclus să-i mărturisească faptul că el era vărul Michael. Oricât de lipsit de logică i-ar fi părut lui Charlotte că Sarah lăsase banii școlii, faptul că el jucase un rol în toți anii ăștia ar fi părut și mai lipsit de sens. Ar fi vrut să știe de ce în urmă cu 14 ani decisese să ajute o femeie pe care avea toate motivele să o urască. Apoi ar fi trebuit

să dezvăluie adevărul, că începuse totul ca un plan diabolic pentru a se răzbuna pe ea.

Nu conta că dorința lui de a o distruge pe ea și școala ei dispăruse de mult, fiindcă scheletul acelui plan era acolo. Pritchard era hotărât să își vadă planul îndeplinit, indiferent ce sau pe cine ar fi distrus. David trebuia să rezolve această încurcătură groaznică pe care chiar el o provocase înainte ca ea să afle.

Din nefericire, legătura cu prietenul lui spaniol Diego Montalvo, care pretinsese că voia să cumpere Rockhurst la începutul anului, îi arătase că David nu putea să mai rezolve aceste probleme de departe, ca vărul Michael. Avea nevoie de mai mult control, iar asta însemna să pună capăt mascaradei.

Oricât de groaznic ar fi fost, moartea lui Sarah îi dăduse această ocazie. Avea să se prezinte personal, inventând o moștenire pe care avea să o sponsorizeze din banii obținuți din investițiile pe care le făcuse de-a lungul anilor. Gata cu „vărul", gata cu scrisorile și cu sfaturile!

Dar nu voia să îi spună adevărul lui Charlotte. Dacă afla că prietenul ei, vărul Michael, pusese la cale distrugerea ei, avea să fie devastată, refuzându-i ajutorul. După ce nu reușise să o salveze pe Sarah de ea însăși, refuza să vadă altă femeie distrusă din cauza greșelilor lui. Nu putea, cu voia lui, să o lase pe Charlotte să piardă școala, singura ei sursă de venit, din cauza unei curse pe care i-o întinsese el. Asta însemna să o convingă să accepte. Dar cunoscând-o, avea să fie al naibii de dificil. Mai ales acum, când îl privea de parcă i-ar fi ieșit coarne.

– De ce ar dori Sarah să supraveghezi *tu* construirea noii școli? întrebă ea.

– Ai uitat interesul meu pentru arhitectură.

– Una este să fii pasionat de arhitectură și alta e să proiectezi o întreagă clădire.

Tonul ei indiferent îl supără.

– Ceea ce știa Sarah, iar tu nu știi este că interesul meu pentru arhitectură e mai mult decât o pasiune. Am lucrat îndeaproape cu arhitectul John Nash pentru construirea casei mele și am fost responsabil de mare parte din renovarea conacului Kirkwood. Nu ai mai recunoaște-o acum!

– Sunt convinsă, bolborosi ea, cu o îmbujorare care îl străpunse.

În clipa următoare, fu catapultat în acea vară, la petrecerea din casa părinților lui, la acele sărutări dulci. Dumnezeule, dacă avea

să continue să se înroșească precum o școlăriță de fiecare dată când făcea aluzie la trecutul lor, avea să-i vină greu să stea la distanță de ea!

Înjură printre dinți. Avea să-i vină greu indiferent de circumstanțe. Încă era frumoasă după atâta vreme, încă îi făcea pulsul să se accelereze când îi vedea buzele catifelate și buclele roșcate. Chiar și chipul și trupul ei matur îl făceau să-și dorească să o așeze pe masă și să o posede.

Încă ținea doliu după o soție pe care o alesese greșit, încă înecându-se în propriile greșeli. O aventură cu Charlotte nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Cândva, îi dăruise inima lui, prostește, și nu avea să repete această greșeală. Oricum, simțea că nu mai avea nimic de dăruit. Supraviețuise în toți anii aceștia încercând s-o uite și nu avea de gând să o reînvie pentru ca ea să-l transforme din nou în cenușă.

– Este o situație controversată, continuă Charlotte, revenind la subiect. Nu pot construi o școală nouă pe o proprietate care nu-mi aparține.

– Atunci cumpără o proprietate în altă parte și construiește școala acolo.

Își ținu respirația. O sfătuise asta în scrisori, dar ea îl ignorase. Așa că încetase să-i mai scrie, rugându-se ca, odată ce ar fi reluat legătura și ar fi convins-o să aibă încredere în el, ea avea să se întoarcă mai degrabă spre el decât spre „vărul" ei.

Trebuia să o convingă să mute școala înainte să fie evacuată. Ea nu știa cât de aproape era pericolul și nici nu îi putea spune – altfel, totul s-ar fi prăbușit.

– Presupui că-mi pot permite asta, spuse ea. Chiar și cu donația...

– Nu ai strâns o sumă frumușică la evenimentul acela caritabil primăvara trecută, unde a performat acel magician? Dacă adaugi asta la un credit ipotecar și la banii lui Sarah, poți cumpăra proprietatea și ți-ar rămâne suficient pentru a construi o școală nouă

Îl privi contrariată.

– Ai idee cât de mult costă să construiești ceva lângă Londra?

– Nu trebuie să fie lângă Londra, spuse el iritat. Sunt școli peste tot in Anglia.

– Da, dar nici una cu o astfel de reputație. Și oricum nu vreau să plec din Richmond. Am prietenii aproape, iar fetele au mai multe șanse la educație dacă sunt lângă oraș. Dacă alegerea nefastă a lui

Pritchard nu mă pune în situația de a fi nevoită să mă mut, atunci intenționez să rămân aici.

Nu avea să rămână mult timp, deoarece proprietatea nu aparținea vărului Michael. Era a lui Pritchard. David avea un drept de retenție secret, care îi permitea să colecteze chiriile, dar acel drept urma să expire în opt luni, timp insuficient pentru a putea construi o școală nouă.

La urma urmei, de ce nu inventase o moștenire atât de mare încât să-i permită să cumpere o proprietate oriunde și-ar fi dorit? Poate pentru că nu se gândise că ea voia să rămână atât de aproape de oraș și pentru că știuse că avea să fie oricum suspicioasă în privința sumei.

– Nu gândești în perspectivă, Charlotte. Într-o bună zi, vărul tău poate crește chiria la o sumă pe care nu o poți plăti, iar atunci ce o să faci?

Păru contrariată.

– Poate... Se mai însufleți. Dacă aș putea cumpăra proprietatea de la vărul Michael...

El simți un gol în stomac.

– Ești sigură că o să ți-o vândă?

– Nu! Zâmbi. Dar când îmi propun ceva, pot fi foarte convingătoare.

El știa asta foarte bine. Din păcate, avea de-a face cu Pritchard, care nu putea vinde proprietatea pentru că trebuia s-o lase moștenire.

– Tot o să ai probleme cu șicanele vecinilor la Rockhurst.

Ea se încruntă.

– Da. Mai este și asta. Deși aș putea găsi niște metode pentru a rezolva problema.

Îi cunoștea metodele și știa că nu aveau să funcționeze. Pritchard voia proprietatea înapoi îndată ce dreptul de retenție avea să expire.

– Sunt convins că o să-ți fie mai bine dacă încerci să cumperi și să construiești școala în altă parte.

– Nu-mi pot permite...

– Dacă te-aș putea ajuta să găsești o proprietate aproape de oraș, pe care să ți-o poți permite? Un loc unde să construiești o școală chiar unde îți dorești?

El putea sponsoriza asta fără ca ea să știe. Ar fi făcut o înțelegere privată cu vânzătorul.

– De ce ai face-o? întrebă Charlotte, mijind ochii.

Era speriată, iar el se așteptase la asta.

– Deoarece intenționez să onorez ultima dorință a soției mele. Având în vedere cât de mult rău făcuse soția lui reputației școlii, cu siguranță i s-ar fi iertat faptul că se folosea de amintirea ei pentru a repara greșeala. Cu siguranță, Sarah avut motivele ei pentru a-ți da banii. Măcar atât pot face, în calitate de soț, să încerc să duc la capăt sarcina pe care mi-a dat-o.

Cu siguranță, cei 18 ani care trecuseră ascuțiseră perspicacitatea lui Charlotte. Nu trebuia decât să vânture cele 30 000 de lire prin fața ei. Dacă era nevoie, vărul Michael avea să ceară o chirie mai mare pentru a o forța să plece.

– Uite cum facem, Charlotte, de ce nu îi scrii vărului tău ca să vezi ce părere are despre vânzare? Între timp, o să-ți trimit o listă cu proprietățile din apropiere scoase la vânzare. O să mergem să le vedem, să vorbim cu proprietarii...

– Nu pot. Mâine are loc o întâlnire la Societatea Doamnelor Londoneze.

– Ah, da, una dintre organizațiile caritabile din care Sarah mi-a spus că faci parte.

– A participat și ea la câteva, iar când a făcut-o, s-a plâns adesea pentru că petreceam prea mult timp acolo. Charlotte se încruntă. Ești sigur că a lăsat bani școlii mele?

Izbucni iritat:

– Este totul scris în documentul pe care ți l-am dat. Roagă-ți avocații să-l citească!

– Sigur, nu-ți face griji.

– Dacă nu ai avocat, îți pot sugera...

– Pentru numele lui Dumnezeu, am propriul avocat! spuse ea defensiv. Drept cine mă iei?

– Voiam numai să subliniez...

– Da, mereu te-ai priceput la asta, tresări ea. Să subliniezi. Să sugerezi. Să-ți bați joc. Ei bine, nimeni nu mă poate convinge să mut școala asta până când nu sunt sigură că este absolut necesar – nici tu, nici Pritchard, nimeni. Nu mai sunt la fel de proastă ca la 18 ani, David Masters, și mă pot ocupa singură de problemele mele fără ajutorul tău sau al altui bărbat!

Și uite așa, trecutul se ridică între ei, la fel de palpabil precum un zid de piatră.

El se strădui să rămână calm. Era suficient de rău faptul că îi rănise inima și mândria în urmă cu mulți ani, iar asta încă durea,

poate chiar mai mult, deoarece se afla în fața lui. Oare chiar trebuia să continue să se gândească ce era mai rău despre el? Dacă putea să-și răscumpere greșeala, nu ar mai fi contat. Poate că tot ce se petrecuse între ei în acea perioadă dispăruse, dar el tot avea să îi ofere sprijinul, ba chiar prietenia.

– Sunt convins că ești o femeie foarte capabilă, dar nu doresc să te oblig să faci ceva împotriva scopurilor tale.

Stânjeneala o făcu să roșească iar.

– Iartă-mă, nu ar fi trebuît să fiu atât de directă. Se ridică. Îți sunt recunoscătoare pentru că mi-ai adus în atenție acest lucru și mă simt onorată că Sarah mi-a lăsat o astfel de moștenire. Înainte de a merge mai departe, trebuie să-mi rog avocatul să analizeze documentele. Când o să termine, o să mă gândesc la toate posibilitățile și implicațiile și o să-ți aduc la cunoștință decizia mea. Dar o să mai dureze.

– Cât de mult? întrebă el.

– Nu știu. Te țin la curent.

Simți cum îl cuprinde furia. Intenționa să tragă de timp, nu? Fără îndoială.

Ea făcu semn spre ușă.

– Acum, domnule, vă rog să mă scuzați.

Modul formal în care i se adresă fu picătura care umplu paharul. Se ridică în picioare.

– Chiar insist să rogi avocatul să analizeze documentul. Miji ochii. Mâine o să fiu iar aici. Și în ziua următoare. Și în următoarea, până când te decizi. Nu o să dezonorez amintirea lui Sarah tărăgănând situația.

Îndreptându-și umerii, Charlotte vru să riposteze, dar el continuă:

– Desigur, poți oricând să refuzi donația, înțeleg dacă faci asta. Oricum nu m-ai plăcut niciodată prea mult.

Tresări la aluzia lui privind modul în care îl umilise public în acea vară nefericită. Acum, când îi spusese clar că avea să considere refuzul ei la fel ca gestul făcut în urmă cu mulți ani, vina avea să o împiedice să riposteze la această insultă. Ea oftă.

– Dă-mi două zile, ca avocatul să arunce un ochi pe ele. O să mă întâlnesc mâine cu el, dar presupunând că totul o să fie în regulă cu documentele, poți veni a doua zi pentru a stabili cum să procedăm.

– Mulțumesc! Străduindu-se să nu-și trădeze ușurarea, salută și plecă. Pe curând.

În timp ce ieșea din încăpere, știu că nu obținuse decât o mică victorie. Timpul confirmase părerea lui Charlotte despre el, o opinie accentuată de intrigile părinților lor și de evenimentele asupra cărora nu avuseseră nici un control. Nu avea să fie ușor.

În ciuda trecutului lor, intenționa să o salveze de ea. De data aceasta, *nu* avea să fie ca ultima oară. Poate că *astfel* reușea să pună capăt obsesiei lui pentru Charlotte Page Harris.

Capitolul 3

Berkshire
Ultima oară – vara anului 1806

În timpul călătoriei spre moșia Kirkwood, pe la amiază, Charlotte Page, în vârstă de 18 ani, își dorea cu disperare să-și arunce tatăl din trăsură. Nu era corect! Dacă nu ar fi fost tatăl ei, acum ar fi stat la petrecerea colonelului Devlin, din Grosvenor Square, lângă căpitanul James Harris. Poate că ar fi avut chiar șansa de a dansa cu el.

Tânărul ofițer, foarte atrăgător, dansa incredibil de bine și, în plus, era isteț. Ce îi plăcea însă cel mai mult era că o trata și pe ea ca și când ar fi fost isteață. Era amabil, politicos și deloc asemănător tatălui ei.

Își dorea să spună același lucru despre David Maters, fiul groaznic al prietenului oribil al tatălui ei, vicontele de Kirkwood.

– O să te comporți civilizat cu domnul Masters, da? o rugă mama ei.

Femeia stătea lângă Charlotte în cea mai nouă achiziție a tatălui ei, o trăsură de călătorie atât de bogat căptușită, încât Charlotte se temea să nu-și agațe brățara în satinul tapițeriei.

– O să fie civilizată, altfel vede ea! bombăni tatăl ei.

Când mama bătu în retragere, Charlotte aproape că își mușcă limba încercând să nu spună ceva care le putea băga în bucluc pe amândouă.

– Dacă domnul Masters se poartă civilizat cu mine, tată, cu siguranță o s-o fac și eu. Deși mă îndoiesc că o să se obosească. De ce ar face-o, când deja i-ai promis mâna și zestrea mea?

Tatăl ei bombăni.

– Ești norocoasă că te ia în considerare, domnișoară, cu sau fără zestre. Familia lui are suficient de mulți bani și nu are nevoie de ai noștri. În plus, nu este treaba ta cine primește zestrea ta. Asta este treaba *mea*.

– Dar eu o sunt cea care trebuie să trăiască alături de el, tată. Iar un bărbat care mă vrea numai pentru bani...

– Precum căpitanul Harris?

– Ce... ce vrei să spui?

Încercase să-și ascundă interesul pentru ofițerul de cavalerie, știind părerea tatălui ei despre un bărbat fără relații în calitate de pretendent al fiicei lui.

– Nu sunt orb, fata mea. V-am văzut vorbind și dansând de fiecare dacă când am fost la colonelul Devlin. Harris este cel care te vrea pentru bani. Să fii sigură că nu se gudură pe lângă tine din alt motiv!

Afirmația lui dură o răni.

– Nu este adevărat! strigă ea, dar se opri înainte să-i arate cât de mult o afectase.

Ca un rechin, tatăl ei ataca atunci când simțea sângele în apă. Ea își temperă tonul.

– Căpitanul Harris este un ofițer cumsecade, integru, care nu ar curta o femeie pentru banii ei. Încă nu are avere, dar îndrăznesc să spun că o să aibă în curând.

– Nu o să ai șansa să afli asta vreodată. Nu o să permit ca oamenii să râdă de noi pe la spate că te-ai măritat tu cu un nimeni. Tu o să te măriți cu Masters și gata!

„Tata nu te poate obliga să te măriți, tata nu te poate obliga să te măriți", își zicea ea.

Dacă ar fi crezut asta!

– Îl cunosc de zece ani pe domnul Masters și nu m-a atras. Chiar te aștepți să mă mărit cu un străin?

– Străin! Îi cunoști familia, te jucai cu el când erați copii. Este suficient!

Era suficient cât să nu își dorească să se mărite cu el. La vârsta de opt ani, ea și familia ei locuiseră aproape de moșia Kirkwood, lângă Reading. Alerga după David Masters și fratele lui mai mic, Giles. Cam băiețoasă, făcea tot ce făceau ei – se întreceau la alergat, jucau cricket, săreau garduri. Ba chiar îl tolerase pe David când îi dăduse ordine.

Într-o zi însă, încercase să o excludă din jocul lor de cățărat din cauza rochiei, iar ea îl informase în fața băieților din vecinătate că îl putea întrece chiar și în șorț. Desigur, o puseseră la încercare, iar el se înfuriase foarte tare când îl întrecuse, ajungând prima în vârful stejarului lor preferat.

Atunci începuse tot necazul. Bestia afirmase că ea reușise să câștige deoarece avea mâini lungi, ca de maimuță. Ceilalți băieți râseseră și începuseră să danseze în jurul ei ca maimuțele, iar el li se alăturase. Din cauza așa-ziselor ei mâini lungi de maimuță și a părului scurt ondulat, pe care îl ținea legat în codițe ce semănau cu urechile de maimuță, atunci fusese poreclită Domnișoara Maimuță.

Fusese nevoită să trăiască mult timp cu acea poreclă, chiar și după ce David plecase la școală în următoarea săptămână. Totul se terminase când tatăl ei decisese să se mute în Londra pentru a-și urma ambițiile politice.

Dumnezeu știe cum era David acum, după toți anii în care fusese răsfățat datorită faptului că urma să fie moștenitorul vicontelui. Charlotte spuse:

– Se zvonește că domnul Masters și prietenii lui erau niște desfrânați. Chiar îți dorești să mă mărit cu un libertin incurabil? *Ca tine?*

Deși tatăl ei nu făcea nici un efort să-și ascundă cealaltă viață – amantele cu care defilase prin fața soției și nopțile petrecute bând alături de bunul lui prieten Charles Fox, secretarul afacerilor externe –, se aștepta ca ea și mama ei să-și rețină furia. Cu trecerea anilor, acest lucru devenise din ce în ce mai greu, iar scandalurile provocate de tatăl ei la beție deveniseră intolerabile.

– Masters nu este un libertin, replică tatăl ei rânjind. Ca toți tinereii, își face de cap, dar este discret. Este tot ce îi poți cere unui bărbat. Din cercetările mele asupra caracterului său, am aflat că este un elev sârguincios și un domn foarte respectat, conștient de obligațiile ce îi revin ca urmare a rangului său nobiliar.

Cu alte cuvinte, se folosise de influența tatălui său pentru a-și înșela profesorii, știa cum să se comporte când îi convenea și conștientiza cât de departe îl putea duce rangul său.

Cunoștea destul de bine societatea pentru a ști cum să interpreteze minciunile obișnuite despre un domn cu titlu. Tatăl ei descrîa un bărbat care îi semăna perfect. Ultimul lucru pe care și-l dorea era un soț după chipul și asemănarea tatălui ei.

– În plus, continuă el, printre prietenii lui se numără un tânăr marchiz, frate cu un viconte, și moștenitorul unui duce. Mi-ar prinde bine aceste relații, așa că măcar de dragul meu poți să-i zâmbești, să te comporți cuviincios și să răspunzi atențiilor lui ca orice altă tânără eligibilă. Dacă nu aș fi fost eu cu munca mea, nu ai fi avut nici măcar o zestre cu care să poți atrage un tânăr.

– Dar tată...

– Regele nu m-a făcut baron pentru că dețin mine de cărbune, să știi. A făcut-o fiindcă am susținut părerile Maiestății Sale în Camera Comunelor. Eu mi-am încheiat rolul în sprijinirea intereselor acestei familii. Acum este rândul tău.

Pufni în râs. Tatăl ei își urmărea numai propriile interese și ambiții, dar nu avea nici un sens să-l contrazică. Ar fi negat oricum.

– Dar de ce trebuie să fie David Masters? Cu siguranță, există alt bărbat care să corespundă intereselor tale. Un bărbat care să o dorească pentru ceea ce era, se gândi ea. Dacă ai aștepta măcar până la debutul meu în societate, în primăvara viitoare...

– Nu o să-mi risipesc banii pe treaba asta când un bărbat precum Masters este gata să te ia de nevastă. În plus, prietenul lui Masters, Simon Tremaine, moștenitorul ducelui de Foxmoor, este desemnat să ocupe postul de prim-ministru. Aceasta este o relație pe care nu intenționez să o pierd.

– Atunci poate că ar fi mai bine să mă dai lui, spuse ea cu amărăciune. Ar fi o afacere mai bună.

Chipul tatălui ei se întunecă.

– Ai grijă ce spui, domnișoară! Mi-a ajuns nerușinarea ta! Încă nu am trecut de Richmond, încă avem timp să lăsăm trăsura la grajd și să călătorim pe Tamisa cu barca.

Cuvintele lui răsunară în trăsură, făcând-o să-și piardă tot curajul. Pe Tamisa! Atât de crud să fie? Sigur că putea fi. Începu să respire greu când văzu din nou apa și întunericul adânc și fu cuprinsă de panică atunci când simți că nu mai putea respira...

– Rowland! protestă mama ei. Nu ar trebui să spui ceva atât de îngrozitor. O supără!

– Ține-ți gura, femeie, răspunse tatăl ei. Altfel știi ce pățești!

Când mama ei păli, Charlotte o luă de mână.

– Las-o în pace pe mama! Nu are legătură cu asta!

– Ea este cea care ți-a angajat o guvernantă intelectuală. Dumnezeu știe ce idei tâmpite ți-a băgat în cap înainte să aflu și să o concediez.

– Idei tâmpite! protestă Charlotte. M-a încurajat să gândesc, să citesc cărți importante, să învăț științe, istorie și latină...

– Și uite unde ai ajuns! izbucni el. Ești impertinentă cu tatăl tău. Ei bine, nu o să tolerez rebeliunea asta, ai auzit? Este timpul să înțelegi cine este capul familiei și, domnișoară, aceea nu ești tu!

Vru să riposteze cu furie, dar se abținu. De parcă nu ar fi făcut asta încă din copilărie.

– Acum, continuă tatăl ei cu fermitate, o să te comporți corespunzător săptămâna asta, ca o adevărată domnișoară, sau ar trebui să facem o călătorie pe râu pentru a-ți aminti care îți sunt îndatoririle?

Voia cu toată ființa ei să-i răspundă. Ar fi fost atât de satisfăcător să-l priveze de arma pe care i-o oferea frica ei obsesivă de înec! Dar tatăl ei nu făcea niciodată amenințări deșarte, și numai gândul de a sta înlemnită de frică într-o barcă îi făcu inima să tresalte.

Probabil că își exprimase frica tresărind, căci în ochii tatălui ei se citi triumful.

– Cred că ne-am înțeles, da?

Încuviință cu umilință. Îl dădu seama că tatăl ei nu avea să se oprească până când ea nu accepta să se mărite cu David Masters.

Îndreptându-și fața spre fereastră, privi pădurea care se întindea dincolo de drum. Cumva, avea să găsească o cale de a scăpa din capcana pe care i-o pregătise. Nu avea de gând să fie legată de o copie mai tânără a tatălui ei pentru tot restul vieții.

David își stropi haina cu whisky, apoi se lovi peste obraji pentru a părea și mai roșu.

– Ce dracu' faci? întrebă cineva în spatele lui.

Tresări, apoi răsuflă ușurat. Era Giles.

– Mă pregătesc pentru sosirea familiei Page.

Fratele lui mai mic păru nedumerit.

– Stropindu-te cu whisky?

– Cu siguranță, ai ghicit de ce vin aici după atâția ani. De ce i-a invitat tata, deși mama îi detestă!

– Să fiu sincer, nu prea m-am gândit la asta.

– Asta pentru că tata nu speră ca tu să fii cel care se însoară cu Charlotte Page.

Giles izbucni în râs.

– Nu este amuzant, rosti David în timp ce își trăgea haina stropită cu whisky.

Inspiră și se înecă. Poate că exagerase.

Oricum, era mai bine să o lase pe fătucă să creadă că îi plăcea alcoolul. Era nevoie de măsuri drastice pentru a scăpa de privirea adoratoare și de intrigile tatălui ei.

– Mi-o amintesc pe Charlotte, spuse Giles. Credea că tu ai agățat luna pe cer. Asta până în momentul ăla cu maimuța.

David se holbă la el.

– Despre ce vorbești?

– Nu-ți amintești? Nu, desigur că nu. La scurt timp după asta, ai plecat la Eton.

– După ce?

Giles chicoti.

– Nu mai contează. De ce vrea tata să te însori cu *ea*?

– Deoarece Charlotte este o moștenitoare. Cunoscându-l pe tata, își imaginează că Lord Page o să fie mai mult decât dornic să-i împrumute bani pentru ultima lui afacere dacă totul rămâne în familie. Desigur, eu sunt cel care trebuie să se asigure de asta. Eu sunt cel care trebuie să sufere însurându-se cu o fetișcană pe care abia o cunoaște.

– Presupun că, dacă tata și mama au avut o căsătorie aranjată, au reușit cumva să descopere secretul unei căsnicii.

– Ei bine, de data asta nu o să funcționeze.

– Se pare că lui Mater și Pater le-a mers bine. Se descurcă onorabil. Giles se aruncă în patul lui David. Sau aștepți dragostea adevărată? Nu de alta, dar știi ce părere ar avea tata despre asta. Dragostea este pentru naivi și pentru copii, banii sunt cei care conduc lumea.

– Nu-mi pasă ce spuse tata, bombăni David. Este draconic să alegi o soție în funcție de statutul și de averea ei.

Anthony, prietenul lui, îi spunea că era un romantic, dar lui i se părea prostesc. Pur și simplu nu voia să fie tratat ca un cal de curse. Avea să-și aleagă singur mireasa – desigur, după ce bucura puțin de viață. Când avea să se însoare, oricum nu voia să o facă pentru bani.

Se privi în oglindă.

– Este suficient de rău că a trebuit să am de-a face cu administratori și cu chiriași de când m-am întors de la Cambridge pentru că *el* este prea ocupat cu noua lui afacere. Nu o să mă leg definitiv doar pentru a ajuta altă afacere riscantă a tatei.

– Ce crede familia ei despre asta? Ei de ce își doresc mariajul? Când David îl privi cu subînțeles, continuă: Oh, da, titlul! De data asta, nu te invidiez că ești moștenitorul. Se sprijini în coate. Charlotte a avut măcar debutul în societate?

– Nu.

David își îndreptă lavaliera și își aranjă părul.

Giles râse din nou.

– Poate că din cauza asta familia Page vrea să ți-o bage pe gât. Probabil este urâtă dacă e de părere că nici măcar averea nu o s-o ajute să își găsească un soț decent.

– M-am gândit și eu la asta, spuse David laconic. Își amintea vag cum arăta Charlotte: păr roșcat rebel, pistrui și picioare lungi, care îi permiteau să alerge la fel de repede ca un băiat. Acum probabil era o deșălată fără sâni, cu un chip înspăimântător și fără nimic feminin în ea.

– Mă aștept să mă ajuți, Giles. Spune-i ce individ rău sunt, cum pierd bani la jocurile de cărți...

– Nu pot spune asta fără să pufnesc în râs, protestă Giles. De obicei, câștigi când joci, ceea ce nu se întâmplă des.

– Bine. Spune-i despre viața mea libertină și despre femei!

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să vorbesc despre asta în fața tatei! zise Giles. O să mă omoare. Oricum este mereu furios din pricină că tu și prietenii tăi petreceți atât de mult timp în bordeluri.

– Și intenționez să-mi petrec chiar mai mult înainte să mă las prins în cursa asta de șoareci.

La naiba, era prea tânăr pentru însurătoare!

Deși, dacă era sincer cu el însuși, bordelurile deveniseră plictisitoare. Deși se culca în continuare cu cârciumărese și cu femei ușoare, în ultima vreme începuseră să îl cam plictisească. Dincolo de talentele lor evidente, nu aveau nimic de oferit pentru a putea purta o conversație interesantă. Dar nu avea să recunoască asta în fața prietenilor lui sau a fratelui său mai mic, care deja se vedea un cuceritor. La urma urmelor, David avea o reputație de apărat.

În plus, pe tatăl lui îl deranja să-și vadă fiul făcând pariuri, bând și sărind dintr-un bordel în altul prin Londra. David zâmbi viclean. Tatălui său îi plăcea discreția, chiar dacă asta însemna să riște mijloacele financiare ale familiei în afaceri nesăbuite. Pentru David, acest lucru era totuna cu a paria. Cel puțin el nu riscase niciodată mai mult decât își putea permite.

– Dacă te temi atât de mult de tata, îi spuse el lui Giles, vorbește despre defectele mele când nu este el prin preajmă.

Giles îl privi sfidător.

– Nu am zis că mă tem de el. În plus, îți rezolvi singur problema folosind alcool pe post de parfum. Deși tot nu înțeleg de ce nu îl bei.

– Deoarece nu o să le ofer taților noștri ocazia să mă convingă să fac ceva prostesc când sunt beat, cum ar fi să rămân singur cu Charlotte. Astfel, tot ce ar trebui să facă este să mă sărute și să aștepte ca ei să dea peste noi. Următorul lucru pe care o să-l aflu după ce îmi revin din beție este că m-am însurat. Își puse haina. Nu o să mă ia prin surprindere, la dracu'!

– Măcar ia o gură, ca ea să poată simți alcoolul în respirația ta.

– Bună idee, zise și luă o gură.

– Să înțeleg că nu te îngrijorează reacția tatei cu privire la planul tău.

– Are noroc că o să mă duc să-i salut. Inițial am vrut să refuz... până când mi-am dat seama că oricum ar putea întoarce situația în avantajul lui. Să vedem cum o să se descurce acum!

David se privi în oglindă. Nu părea în apele lui. Dacă asta nu avea să o sperie pe fată, nimic nu putea să o facă. Îl zări pe Giles cotrobăindu-i prin șifonier.

– Ce faci?

– Mă gândeam să împrumut costumul tău, având în vedere că al meu este uzat și avem oaspeți.

Fiind doar cu un an mai mic, aveau aproape aceeași măsură, deși David era cu câțiva centimetri mai înalt.

– În fine, poate că nu ar trebui să-mi bat capul. N-aș vrea să o tentez pe Charlotte să își îndrepte atenția spre mine.

– Oricum nu ți l-aș fi împrumutat. Tu mereu strici totul.

Griles rânji.

– Ce pot face dacă doamnele nu-și pot lua mâinile de pe mine suficient ca să mă pot dezbrăca?

David își dădu ochii peste cap. Fratele lui devenea un desfrânat, la fel ca prietenul lui, Anthony Dalton.

Zgomotul roților trăsurii pe pavaj se auzi prin ferestrele deschise.

– La naiba! bombăni David. Probabil că ei sunt.

Se grăbiră amândoi la fereastră, privind trăsura care se opri. Începuse o ploaie ușoară, iar lacheul se grăbise spre ei cu umbrelele. Pentru Dumnezeu, nu reușiră să o vadă deloc! Oricum, putea ghici cum arăta.

– Vino! David se îndreptă spre ușă. Este timpul pentru spectacol!

În timp ce coborau scările, sunetul vocilor urca din foaier. Se apropiară de capătul scărilor, dar oaspeții erau prea ocupați pentru a se dezbrăca și nu le acordară atenție.

Privindu-și fratele cu viclenie, David se prefăcu a se împiedica pe scări.

– Bună ziua, tată, spuse el bâlbâindu-se.

Tatăl lui se întoarse în timp ce David se clătina.

– Văd că au ajuns oaspeții noștri, bolborosi el. Minunat! Când Lady Page îl privi uimită, iar Lord Page se uită încruntat, se îndreptă spre singura femeie care stătea cu spatele la el și care trebuia să fie

Charlotte. Sprijinindu-se cu toată greutatea pe umărul ei, pentru a-i simți mirosul greu de alcool din respirația lui, spuse: Aceasta trebuie să fie chiar domnișoara Page. Bine ați venit!

Mama lui părea amuzată, la fel de mult precum părea tatăl lui de șocat, dar David era concentrat numai asupra planului său, până când ea se întoarse. Atunci, zâmbetul de bărbat amețit îi dispăru.

Privirea îi fu întâmpinată de niște ochi mai albaștri decât cele mai strălucitoare safire și de niște buze senzuale, care îi zâmbeau batjocoritor. Părul roșcat pe care și-l amintea în copilărie se închisese la culoare și era aranjat în niște bucle castanii care parcă dansau pe pielea de culoarea fildeșului a chipului ei cu trăsături perfecte.

Dumnezeule mare! Cândva în ultimii zece ani, Charlotte Page se transformase în cea mai frumoasă ființă de pe partea aceea a Canalului englez. Iar el tocmai picase ca un fraier în fața ei. Totuși, nu înțelegea de ce îl deranja asta. Dar pur și simplu o făcea.

În timp ce el își recăpăta postura, Charlotte îi zâmbi triumfătoare tatălui ei:

– Mi-e teamă că am sosit într-un moment nepotrivit, tată. Se pare că domnul Masters nu este în apele lui.

– David, netrebnicule! izbucni tatăl lui David. Ce înseamnă asta?

Mintea lui David se încețoșă. Nu putea decât să se holbeze la femeia care nu era deloc așa cum își imaginase el. Din nefericire, Giles era foarte ager.

– Îl știi pe David, tată. Gesticulă, arătând că ar fi băut. A început petrecerea de după cină mai devreme.

– Taci, bombăni David în barbă.

Giles îi aruncă o privire veselă.

– Mi-ai spus...

– Uită tot ce am spus! Conștient că Charlotte asista amuzată la schimbul lor de cuvinte, David întâlni privirea furioasă a tatălui său și îi oferi prima explicație care îi trecu prin minte. A fost numai o glumă, tată. Eu și Giles am lovit sticla din biroul tău și am vărsat whisky-ul pe mine. Nu-i așa, Giles?

– Dacă zici tu, remarcă fratele său senin.

David avea să-și regleze conturile cu el mai târziu, dar momentan trebuia să-și înfrâneze această dorință.

– Dacă tot m-am udat, eu... noi ne-am gândit că ar fi amuzant dacă am...

– Dacă m-ai face să mă simt prost în fața oaspeților mei? strigă tatăl lui.

David tresări.

– Cu siguranță, nu a fost cea mai bună idee. Când tatăl lui îi aruncă o privire mânioasă, continuă ezitant: Mă duc sus să-mi schimb haina.

– Judecând după respirație, poate că n-ar fi rău să-ți speli și gura, interveni Charlotte, cu veselie în privire. O parte din acel whisky se pare că ți-a căzut direct în gură.

Se înroși. La naiba, râdea de el! Nici o femeie nu îndrăznise să facă asta. Era cel puțin iritant.

– Charlotte, ai grijă ce vorbești! o mustră Lord Page.

Pofta de a râde de el dispăru subit, iar comportamentul i se schimbă brusc.

– Iartă-mă, domnule Masters! ii spuse ea lui David și își lăsă privirea în pământ. Nu gândesc întotdeauna înainte să vorbesc.

Nici lui David nu îi plăcea această reacție.

– Iar eu nu gândesc întotdeauna înainte să acționez, spuse el, încercând să o facă să se simtă mai puțin prost, așa că suntem chit.

Îl privi contrariată. Apoi se îndreptă de spate.

– Nu chiar chit, șopti ea, suficient de încet încât să nu fie auzită de tatăl ei, având in vedere că de obicei acțiunile contează mai mult decât cuvintele.

Critica îl uimi. Da, se comportase ca un idiot, dar ea nu ar fi trebuit să-i scoată ochii cu asta. Și ce se întâmplase cu adorația pe care era pregătit să o respingă?

Mama lui interveni:

– David, du-te să-ți schimbi haina! Giles, spune-i bucătăresei că în scurt timp suntem gata pentru cină. Lady Page, domnișoară Page, vă conduc în camerele voastre pentru a vă împrospăta în timp ce Lord Page și soțul meu se retrag în birou. Îl privi cu subînțeles pe David. Asta, dacă încă îți mai miroase haina a whisky. Ai face bine să verifici în drum spre camera ta.

Când mama lui îi făcu semn spre scări, David le urmă, conștient că Charlotte îl urmărea cu privirea. Cel puțin avea să vadă că de fapt nu era ametit. În plus, nu știa de ce îi păsa ce gândea ea.

Nimic nu se schimbase. Tot nu voia să se însoare cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu împlinise 20 de ani și cu siguranță nu avea nici o intenție să se lege la cap cu o soție aleasă de tatăl lui!

Atunci de ce îl enerva că ea ar fi putut crede despre el că era un bețiv, sau un prost stângaci, sau ambele? Își putea alege singur femeile. Nu trebuia să impresioneze fiica unui individ insistent care

încerca să se cațăre în vârful societății. Tații lor puteau face ce voiau. David nu intenționa să se lase prins în mrejele lor. Nu conta că ea era frumoasă ca un tablou. Nu, chiar mai mult, era minunată. Încântătoare. Se încruntă. Nu mai conta. Refuza să se însoare cu o fată doar pentru a-i oferi tatălui său bani pentru investițiile lui nebunești. Și cu asta, basta!

Capitolul 4

Cina de la moșia Kirkwood din acea seară fu un eveniment foarte pompos, dar Charlotte nu îl putu observa decât pe tânărul care se afla in fața ei, la masă. Nu se așteptase ca David să fie atât de atrăgător. Adevărul era că incă de mic fusese arătos, dar uneori băieții drăguți se maturizau urât.

Nu și David. Când se întoarse să-i vorbească mamei lui, care se afla în stânga, Charlotte îi aruncă încă o privire furișă. Cerule, era atât de frumos! Când era mic, își ținea părul rebel în coadă, precum ceilalți băieți, dar moda trecuse. Acum avea părul tuns scurt pentru a nu i mai încreți. Îi stătea foarte bine. Așa îi stăteau și hainele. Oftă. După incidentul din foaier, se schimbase într-o haină de culoarea smaraldului, care îi acoperea umerii surprinzător de lați și îi scotea ochii verzi în evidență. Ea însă nu reușea să-și ia ochii de la bărbia lui, încadrată de cutele lavalierei albe. Mereu avusese acea gropiță interesantă in mijloc?

Ca și cum ar fi simțit că il analiza, își intoarse privirea spre ea. Mustrându-se pentru fascinația ridicolă față de înfățișarea lui, își coborî privirea în farfurie. Nu conta că David era atrăgător sau bine făcut. Nu mai conta că vocea ascuțită a copilului se transformase într-o voce gravă, care o făcea să vibreze.

Fie că era un bețiv, la fel ca tatăl ei, fie se prefăcuse, în joacă. Nici o variantă nu era foarte măgulitoare pentru caracterul lui. Sau al fratelui său. Îl privi pe Giles, care stătea în dreapta ei. Și el era atrăgător, având aceeași culoare de păr și aceeași construcție ca a lui David. Atunci el de ce nu ii accelera pulsul?

Făcu o grimasă. David nu îi făcea inima să tresalte. Ce idee absurdă! Când fu adusă budinca de alune, mama lui Charlotte îi zâmbi politicos lui Lady Kirkwood.

– Unde sunt fetele dumneavoastră în această seară?

Charlotte își ridică privirea, constatând că uitase complet de cele două surori ale lui David. Dacă o ajuta memoria, una dintre ele era

mai mică decât ea cu un an. În copilărie, rar se jucase cu ele, preferând jocurile mai agresive ale băieților.

– De fapt, spuse mama lui David, își petrec vara la sora mea, în Essex. Încearcă să le pregătească pentru debutul în societate. Își îndesă lingura în budincă. Voiam să le trimit la o școală pentru asta, dar este greu să găsești una potrivită. La vârsta asta, o fată are nevoie de mai mult decât de lecții de dans și de conduită.

– Sunt întru totul de acord, interveni Charlotte, ușurată să găsească o persoană atât de importantă precum vicontesa care îi împărtășea părerea legată de educație. Tinerele fete ar trebui învățate istorie, matematică, știință... Se opri când observă privirea șocată a lui Lady Kirkwood. Oh! V-ați referit la altceva.

Tatăl ei o fixă cu privirea.

– Îi tot spun fiicei mele că, deși tinerele ar putea înțelege astfel de lucruri, oricum nu le-ar fi utile. Ea însă nu mă ascultă.

David, care se concentrase să-și mănânce budinca, spuse încet:

– Cunoașterea este bună pentru toți. Poate că nu folosim poezia în viața cotidiană, dar citîtul ne îmbogățește, nu? Și la ce folosește dansul, cu excepția amuzamentului și, poate, pentru puțin exercițiu? Nu înțeleg de ce ar fi greșit ca un bărbat sau o femeie să învețe ceva nou.

Charlotte fu surprinsă că tocmai el îi luase apărarea. Când îl privi, David îi făcu cu ochiul, făcând-o să simtă un gol în stomac care o alarmă.

– Oricum ar fi, David, spuse Lady Kirkwood pufnind, vorbeam de un alt fel de cunoaștere. Despre societate, despre bărbați și modul lor de a fi. În această privință, fetele sunt foarte puțin educate. Tinerele sunt învățate atât de multe lucruri, cu excepția modului în care să se comporte când desfrânați ca tine și ca fratele tău încearcă să le corupă.

– Mamă! ripostă Giles râzând lângă ea. O s-o faci pe domnișoara Page să creadă că eu și David nu suntem demni de încredere. Nu vrem să se ascundă în dormitorul ei, temându-se că își poate pierde virtutea.

– Cumva, nu mi-o pot imagina pe domnișoara Page ascunzându-se undeva, spuse David zâmbind discret. Când era copilă, nu era deloc o fetiță delicată. Bău niște vin. Îți amintești, Giles? Se implica în fiecare ceartă. Putea alerga și călări la fel de bine ca oricare dintre noi, fără să mai spun că m-a întrecut la cățărat când ne-am luat la întrecere.

Charlotte se încordă. Chiar trebuia să amintească de acel incident oribil?

– Se cocoța ca o maimuță, spuse Giles lângă ea, hotărât să înrăutățească situația. Nu asta ai spus?

David se încruntă.

– Da? Nu-mi amintesc.

Cum? Nemernicul o umilise în fața tuturor băieților și nici măcar nu-și amintea? Nu îi venea să creadă.

– Ei bine, eu îmi amintesc foarte bine, sări ea. Prima dată ai făcut acel comentariu oribil despre...

– Unul dintre lucrurile la care nu se pricepe fiica mea, o întrerupse tatăl ei, este să înoate. Așa-i, Charlotte? Nu știi să înoți deloc.

Își privi tatăl, a cărui privire amenințătoare îi spunea că ar fi făcut bine să-și țină gura, altfel avea să regrete. Ștergându-și mâinile umede pe rochie, își întoarse privirea în farfurie.

– Un comentariu oribil despre ce? întrebă David evident nedumerit.

– Nimic. Nu îndrăzni să-l privească pe David sau pe propriul tată. Tocmai mi-am dat seama că m-am înșelat. A fost cu mult timp în urmă.

După un moment de tăcere apăsătoare, David spuse:

– Giles, este a doua oară când menționezi maimuțele. Ar trebui să însemne ceva?

Charlotte îl țintui pe Giles cu privirea. Tânărul păru să observe, căci își întoarse privirea spre fratele lui și spuse:

– Nu, deloc.

Forțându-se să-i întâlnească privirea lui David, ea îi zâmbi vag.

– Mi-e greu să cred că te-aș putea egala la vreo întrecere acum, domnule Masters.

– Dacă însă vrei vreodată să cumperi un cal, consultă-te cu fiica mea, o surprinse mama ei. Charlotte se pricepe destul de bine la asta, la fel ca tatăl ei. Rowland mi-a cumpărat cea mai blândă iapă...

– Nu vor să audă despre iapa ta, Agatha! i-o tăie tatăl lui Charlotte.

Înlemnită, șopti:

– Nu, dragul meu, desigur.

Charlotte strânse lingura. Își aminti de momentele în care mama ei obișnuia să-l confrunte, să se certe cu el. Cu trecerea anilor, renunțase, iar Charlotte ura asta.

– Ei bine, pot confirma priceperea lui Page la cai, spuse Lord Kirkwood, detensionând situația. De fiecare dată când merg la Tattersall,

îl iau cu mine. Nu am regretat niciodată când am cumpărat ceva recomandat de el.

Din fericire, asta menținu conversația până când veni momentul ca domnii să se retragă în biroul lui Lord Kirkwood, în timp ce doamnele merseră în salon. Charlotte nu mai suporta încă o conversație tensionată. Probabil că domnii nu aveau să stea departe de doamne prea mult timp, iar ea nu mai putea suporta ca tatăl ei să-i controleze fiecare cuvânt și fiecare gest.

Îi spuse mamei sale că avea o migrenă și se retrase în camera ei. Din fericire, femeia nu insistă. Pe la jumătatea drumului, Charlotte își dădu seama că își uitase șalul în salon. Se întoarse pentru a și-l recupera și trecu prin fața unor uși franțuzești deschise, iar când privi afară, tresări. Văzu cabana din grădină, pe care băieții și-o revendicaseră când erau copii. Nu îi venea să creadă că încă era intactă.

O clipă, pur și simplu se holbă, amintindu-și că era un loc interzis pentru ea, ca fată. Niciodată nu văzuse interiorul, căci băieții o țineau încuiată când nu era folosită. Brusc, simți un impuls greu de controlat. Nimeni nu se afla prin preajmă, iar această parte a casei nu era aproape de salon sau de birou. De ce să nu arunce o privire?

Luând o lumânare, se aventură afară și traversă grădina, până ce ajunse la cabană. Ușa nu era încuiată. Probabil că acum găzduia sape sau lucruri de genul acesta, dar...

Deschise ușa și fu uimită când văzu că acea construcție simplă din lemn era deja locuită. David stătea în cămașă la o masă veche, desenând frenetic la lumina unui felinar.

Ca și cum privirea lui surprinsă o lovi, se înroși, stânjenită că el ar fi putut crede că îl urmărise intenționat.

– Iartă-mă! Vru să închidă ușa. Nu am intenționat să îți invadez intimitatea.

El se ridică brusc de pe scaun.

– Așteaptă!

Ea se opri în ușa întredeschisă.

– De ce nu rămâi? Se grăbi spre ea, apropiindu-se suficient ca să îi poată vedea lavaliera desfăcută. Mi-ar prinde bine compania cuiva.

– M-am gândit că ai venit aici pentru a evita compania.

– O anumită companie, da. Expresia lui era prietenoasă cu adevărat, făcând-o să simtă fiori, în ciuda hotărârii ei de a rămâne imună la farmecul lui. Probabil că aceeași companie de care și tu încerci să fugi.

Îl privi sfidătoare.

– Parcă ziceai că nu sunt genul de femeie care se ascunde.

Zâmbi discret și îi făcu semn să intre.

– Sincer, cred că și diavolul ar vrea să se ascundă de indivizii ăștia.

Râse, reușind să detensioneze situația. Sau măcar să alunge o parte din tensiune. Acum se simțea emoționată din alt motiv. Niciodată nu rămăsese singură cu un bărbat. Chiar și căpitanul Harris îi vorbise în prezența altor persoane. Tremurând la fel de tare ca o iapă înșeuată pentru prima dată, intră cu neîncredere. Intenționa să stea doar puțin, suficient ca să afle ce părere avea despre căsătoria pe care părinții lor îi obligau s-o accepte. De asemenea, voia să-și clarifice sentimentele.

David închise ușa, apoi se grăbi iar la birou și trase scaunul.

– Mi-e teamă că am numai un singur loc decent. Noi, băieții, preferăm mereu să stăm pe podea. În ochii lui se citea amuzamentul. Ni se pare mai bărbătesc.

Nu era nici pe departe la fel de bărbătesc precum imaginea lui fără haină, arătând perfect confortabil în locul lui rustic. Așezând lumânarea pe birou, aruncă o privire in jur, la pereții goi, la covorul uzat și la pernele plate, dintr-un material decolorat. În aer era un miros de mucegai, amestecat cu un iz de ceară topită și de ulei ars.

– Când încercam să-mi imaginez cum arăta locul acesta, remarcă ea, nu mă gândeam deloc la asta. Este atât de... atât de mic.

El chicoti.

– Haide, spune-o! Este murdar, deplorabil și lipsit de confort. Noi obișnuiam să-l privim ca pe un castel.

– Unul fără femei, spuse ea aspru.

– Urăsc să spun asta, dar nici un băiat de 9-10 ani nu construiește un sanctuar secret în care să includă și fete.

– Având în vedere că exact în acest moment tații noștri sunt ascunși în birou fără soțiile lor, se pare că sanctuarele secrete continuă să existe și la maturitate.

– Ah, dar diferența este că pe bărbați nu îi deranjează ca sanctuarul lor să fie invadat de o femeie. Uneori, chiar se bucură de asta.

Zâmbetul lui viclean neașteptat îi făcu pulsul să se accelereze. Cerule, trebuia să aibă grijă! Până la urmă, el avea o anumită reputație. Ea făcu semn spre birou.

– Ce faci mai exact în sanctuarul tău secret?

Observând direcția privirii ei, se înroși, apoi se grăbi să aranjeze hârtiile.

– Nu e nimic. Doar o pasiune, atâta tot.

– Ce fel de pasiune? insistă ea.

– Dacă într-adevăr vrei să știi... Expresia chipului său deveni defensivă, ca și cum o provoca să se amuze pe seama lui. Mă interesează arhitectura. Înțeleg că nu este considerată potrivită pentru...

– Cred că este minunat, spuse ea. Se înroși. Eu... vreau să spun că este bine ca un bărbat să fie priceput, indiferent la ce.

David se lumină.

– Am lucrat la un proiect pentru o cabană de vânătoare. Desfășură hârtiile, în voce simțindu-i-se entuziasmul. Prietenul meu Stoneville zice că, dacă fac un proiect bun, o să-l folosească pe proprietatea lui. Asta, după ce o să fie aprobat de un arhitect adevărat, desigur.

Apropiindu-se de marginea mesei, privi planurile la care David lucrase atât de meticulos. Era impresionată. Nu știa nimic despre arhitectură, dar chiar păreau niște planuri reale pentru o construcție. Cine ar fi crezut că David avea o pasiune atât de respectabilă?

Mută scaunul.

– Vino, așază-te puțin! Privirile li se întâlniră. Îți promit că nu te leg și nici tu te pun să mergi pe sârmă ori să faci orice alt lucru nesăbuite ca pe vremea când eram copii.

Asta o duse cu gândul la ultimul lucru pe care i-l făcuse, iar zâmbetul îi dispăru.

– Prefer să stau în picioare, spuse ea cu aroganță.

O privi nedumerit.

– Este din cauza maimuțelor, nu?

Ea simți un gol în stomac.

– Îți amintești!

– Nu, deloc. Este evident că tu îți amintești. Vrei, te rog, să îmi spui ce am făcut? Asta pentru a putea să-mi cer iertare și să mergem mai departe.

Remarca lui sună atât de practică și de pertinentă încât resentimentul ei păru brusc nepotrivit.

– O să crezi că este ridicol.

– Poate. Oricum cred că tot ce era important pentru mine la vârsta de 9 ani era ridicol.

– Mă tem că nu pot spune același lucru.

Îi povesti cele întâmplate cât se poate de lipsită de emoții. Când termină, el păru mișcat.

– Ți-au spus Domnișoara Maimuță după ce am plecat la școală?

Mâhnirea lui sinceră îi mai alungă din resentimente.

– Cel puțin încă doi ani. Chiar și după ce mi-am desfăcut cozile și mi-am înălțat.

– Dumnezeule, îmi pare atât de rău! Pe chipul lui se vedea că era sincer. Unei fete nu îi poți adresa cuvinte așa de urâte. Nu este de mirare că ți s-a părut groaznic. Mă mir că ai acceptat să vii cu părinții tăi în această vizită.

– Tata nu mi-a dat de ales.

O privi cu tristețe.

– Nici mie. Făcu semn din nou spre scaun. Poate că ar trebui să cedăm, deoarece nu o să ne dea pace. Am putea analiza împreună situația.

– Corect.

De data asta, acceptă și se așeză pe singurul scaun. El se așeză pe una dintre pernele decolorate, în poziție de indian, ca un prinț străin. Unul foarte chipeș și periculos de atrăgător.

– Deci, spuse el, dacă înțeleg bine, tații noștri vor să ne căsătorim. Despre asta e vorba, nu?

Charlotte nu se putu abține și pufni în râs. Nici unul dintre bărbații pe care îi întâlnise nu fusese atât de sincer.

– Da, într-adevăr.

El se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi.

– Iar pe tine nu te încântă ideea.

– Pe tine da? întrebă ea, hotărâtă să fie la fel de sinceră, deși, dacă tatăl ei avea să afle vreodată despre acea conversație, cu siguranță urma să o bată cu bastonul.

– Nu m-a încântat.

Ochii lui David se întunecară într-un mod misterios în timp ce îi analizau chipul și sânii. Acum nu mai sunt atât de sigur.

Deși se înroși, i se adresă încrezătoare:

– Flirtezi cu mine, David Masters?

– Doar punctam faptele... Charlotte.

Înghiți în sec, fără să-și poată lua privirea de la a lui, cu care o țintuia de parcă ar fi îmbrățișat-o. Obișnuia să-i spună Charlotte când erau copii. De ce i se păru atât de ciudat când îl auzi spunându-i astfel acum?

– Ei bine, eu sunt sigură că nu vreau să mă mărit cu tine, spuse ea, deși nu era câtuși de puțin convinsă de asta.

– De ce nu?

– Păi, chiar mama ta te-a numit desfrânat, îi spuse ea trufașă. Mi-am petrecut prea mulți ani cu un astfel de om. Nu intenționez să mai petrec nici măcar un minut dacă pot evita asta.

– Dacă vrei să scapi de tatăl tău, rosti David încet, trebuie să te măriți cu *cineva*.

Surprinsă de perspicacitatea lui, începu să se plimbe prin cameră, întrebându-se dacă trebuia să-i vorbească despre căpitanul Harris.

– Apoi, spuse el cu dezamăgire în voce, poate că deja ai ales pe cineva.

– Ei bine, nu mi-a făcut nici o ofertă momentan, recunoscu ea, dar sper că o s-o facă în curând.

– Deci mai am o șansă.

Se întoarse și îl văzu cu un zâmbet larg pe față.

– Nu am spus asta.

– Eu sunt aici, iar el nu. Acum pe chipul lui se citea infatuarea. În plus, am aprobarea tatălui tău, ceea ce presupun că el nu are.

– De unde știi că...

– Pentru că, dacă ar fi avut-o, ai fi fost deja măritată. Nici un bărbat sănătos la cap nu s-ar gândi de două ori.

Această afirmație blândă o făcu să se mai înmoaie. Asta până când își aminti cine era sau, mai degrabă, ce era.

– Spui asta datorită zestrei sau moștenirii mele, zise ea șoptit.

Chipul lui se întunecă.

– Dacă aș fi fost interesat de asta, nu m-aș fi prefăcut beat când ai ajuns.

O luă prin surprindere. Deci nu fusese o glumă. Dacă l-ar fi crezut...

– Am simțit mirosul de alcool în respirația ta.

– Nu am zis că nu am băut. Am spus numai că nu eram beat. Se lăsă pe spate, pentru a-și odihni coatele. Ți se pare că acum sunt beat?

Nu părea și trebuia să recunoască faptul că la cină băuse foarte puțin vin. În plus, se afla acolo, în loc să fie în birou cu ceilalți bărbați, bând. Însă nu era vorba despre asta.

– Deci te-ai prefăcut beat până când...? Până când m-ai văzut? Asta te-a făcut să te răzgândești?

– Exact. Apoi, dându-și seama ce spusese, continuă: Nu, vreau să spun că... Când ea continuă să-l privească oarecum contrariată, el contracară cu dârzenie: Dar și eu sunt moștenitorul unui titlu. Asta nu te interesează deloc, presupun.

– Absolut deloc, replică ea, cumva amuzată de consternarea lui. Tata este cel interesat de asta.

– Iar tata este singurul interesat de zestrea ta.

– Da, tu ești interesat doar de fața mea, spuse ea laconic.

Chicoti.

– Trebuie să recunoști că este o față foarte drăguță. Privirea lui de crai o scrută de sus în jos. Nici celelalte părți nu sunt rele.

Ea pufni.

– Acum înțeleg de ce mama ta te numește desfrânat.

El gesticulă indiferent.

– Mama intenționează doar să te descurajeze pentru că nu vrea să mă însor cu tine. Apoi oftă și spuse: Îmi pare rău. Nu are nimic cu tine. Speră să găsesc o soție mai distinsă. Tata este cel care insistă cu această căsătorie.

– Și tata.

– Dar nu și tu, adăugă el cu blândețe.

Îl scrută și ea cu privirea.

– Am auzit despre tine și prietenii tăi destrăbălați. Eu vreau un soț serios, nu un depravat.

Privirea lui o căută.

– Nu ai auzit că foștii desfrânați devin cei mai buni soți?

– Tu ești un fost?

– Aș putea fi. De data asta, o admiră pe îndelete, analizând-o din cap până în picioare, oprindu-se asupra anumitor părți ca și cum ar fi putut vedea prin rochie, chiar și în lumina slabă a felinarului. Dacă aș avea o răsplată potrivită.

Interesul lui evident pentru trupul ei avu un efect ciudat. Își putea simți pulsul accelerându-i-se și obrajii înroșindu-se. Iar el putea vedea asta.

– Jur, spuse ea încercând să pară degajată, ești exact așa cum se spune despre tine. Nu cred că bărbații ca tine se pot schimba, cel puțin nu doar de dragul unei femei.

– Mi-ai frânt inima, doamnă dragă! Ridicându-se, o privi pe jumătate serios, pe jumătate batjocoritor. Nu am nici o șansă să te fac să te răzgândești?

– Nu, spuse ea cu fermitate, deși o mică parte diabolică din ea era tentată să-l lase să încerce. Căsătoria cu David avea să-i facă viața mult mai ușoară, cel puțin în viitorul apropiat. Pe termen lung însă, nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lege de un bărbat care făcea ce voia în timp ce soția lui rămânea acasă și suferea. În plus,

în ciuda avansurilor tale nerușinate, continuă ea, nici tu nu ești încă pregătit să te însori, nu? Recunoaște!

– Dumnezeule, Charlotte, nu știu! spuse el stânjenit. Sincer să fiu, nu m-am gândit la însurătoare până când tata nu mi-a vorbit despre asta azi-dimineață.

– Exact. Își sprijini șoldul de marginea biroului. Deci, ce facem în privința taților noștri? Știi că o să ne oblige să petrecem timp împreună toată săptămâna.

Îi veni brusc în minte un gând viclean.

– Poate că ar trebui să le dăm ceea ce își doresc. Ne putem preface până când pleci. Dacă o să creadă că ne gândim serios la căsătorie, o să ne lase în pace. Apoi, în ultima zi petrecută aici, îi anunțăm că am decis să nu ne căsătorim. Dacă rămânem amândoi fermi, o să fie nevoiți să accepte.

– De ce nu o putem face acum, de ce să nu le spunem că știm deja că nu ne potrivim?

– Chiar crezi că o să ne creadă, având în vedere că a trecut numai o zi? Când ea oftă, el continuă: Trebuie să-i convingem că am încercat cu toată bunăvoința. Altfel, o să inventeze în continuare motive pentru a ne face să rămânem împreună.

Trebuia să recunoască faptul că ceea ce spunea el avea sens.

– Foarte bine. Presupun că ne putem preface că ne curtăm. Îi zâmbi. Deși nu prea știu ce presupune asta. Încă nu am avut debutul în societate, așa că nu am fost niciodată curtată.

– Nici măcar de... cum se numește? Mă refer la bărbatul pe care ai pus ochii în Londra, spuse el insinuant.

– Căpitanul James Harris. Își luă o scamă de pe mânecă, așa că nu putu vedea chipul lui David când îi vorbi despre căpitanul Harris. Este ofițer de cavalerie.

– Și nu te-a curtat cum se cuvine? insistă el. Ce este în neregulă cu el?

– Este un domn, atâta tot.

David se ridică, îndreptându-și spatele.

– Nici un bărbat nu este un domn cu femeia pe care o vrea, spuse el pe un ton aspru.

Camera, care era oricum mică, brusc i se păru că devine un dulap. David era prea aproape... prea masculin.

– Cred că este mai bine să plec, zise ea, înainte să-mi observe absența.

El se apropie.

– Nu se gândesc să te caute aici.

– Da, dar...

– Voiai să afli ce presupune să fii curtată. Se apropie și mai mult, ca auzindu-i respirația. Pot să îți spun cel puțin un lucru pe care îl presupune a curta o femeie.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Oh?

Nu putu crede cât de calmă spusese asta când, de fapt, era pe cale să se cutremure.

Atunci el își puse mâna pe talia ei, iar ea aproape că începu să tremure. Simți un gol în stomac și avu senzația că rămâne fără respirație.

– Curtarea presupune lucruri ca astea.

Se apropie și o sărută.

Ar fi trebuit să fie șocată. Îngrozită. Alarmată. În schimb, simți de parcă așteptase toată viața să fie sărutată de el. Meritase așteptarea. Gura lui îi îmbia și îi mângâia buzele, atingerea lor fiind la fel de catifelată precum mătasea. Fu tentată să-l atingă, dar se abținu chiar când era pe cale să-i atingă mijlocul.

– Domnule M... Masters, eu nu... nu cred... se bâlbâi ea în timp ce încerca să se îndepărteze de vraja senzuală pe care o aruncase asupra ei.

– David, o corectă el încet. Este doar un sărut, Charlotte.

Pentru ea era mult mai mult. Era primul ei sărut. Se așteptase să-l trăiască împreună cu căpitanul Harris, nu cu un lord desfrânat căruia nu îi păsa de ea, ci doar de distracția de care putea avea parte de-a lungul unei săptămâni cu oaspeți nedoriți.

Se îndepărtă.

– Dacă ne prefacem, nu este nevoie să ne sărutăm, nu?

– Ce e rău în asta? întrebă el iritat. Asta dacă nu cumva ți-ai jurat să rămâi credincioasă unui bărbat care nici măcar nu s-a obosit să te ceară.

Ce brutal!

– Sunt credincioasă față de mine. Își încrucișă brațele la piept. Cel puțin eu știu ce-mi doresc. Tu nici nu ai idee ce vrei.

– Eu vreau... am vrut... un sărut. Atât!

– Ei bine, l-ai primit. Acum am încheiat cu asta.

Se întoarse spre ușă, dar el se puse în calea ei. Îi cuprinse fața în palme și o sărută, de data asta mai pasional, cu o îndrăzneală

și o profunzime care o lăsară fără aer. Încă se lupta cu emoțiile puternice pe care i le provocase, când se opri brusc și o îndepărtă.

– Acum am avut parte de sărut, spuse el, aroganța simțindu-se în fiecare cuvânt.

O clipă, nu știu ce să spună sau ce să facă. Acest al doilea sărut o contrarie. Își reveni imediat și îl fixă cu privirea.

– Nu ar trebui să mai faci asta, altfel nu o să fie o falsă...

– Bine. Cum vrei. Cu ochii plini de furie, se îndreptă spre ușă și o deschise, indicându-i că putea pleca. Ne vedem mâine-dimineață, domnișoară Page.

Ea fu surprinsă de lipsa lui de maniere. Era însă mulțumită că David îi cunoștea părerea. Făcu o reverență politicoasă.

– Noapte bună, domnule Masters. Apoi ieși pe ușă.

Mult timp după ce ajunse în camera ei, nu putu scăpa de sentimentul că intrase într-o conspirație dezastruoasă cu un tânăr mai degrabă periculos. Dacă avea să o mai sărute astfel... Nu avea să-i permită. Urmau să petreacă o săptămână conversând politicos, temperați de faptul că erau conștienți de faptul că nu erau făcuți unul pentru celălalt, iar în cele din urmă ea avea să meargă acasă, sperând la un mariaj cu un soldat nobil, nu cu un lord tânăr și depravat.

Acum trebuia doar să se roage ca acel soldat să sărute la fel de bine ca lordul acesta. Altfel, inima ei avea să sufere.

Capitolul 5

Patru zile mai târziu, David încă incerca să o ia pe Charlotte prin surprindere. De la sărutul acela incredibil, se închisese ca o scoică. Oh, încă îi zâmbea și îi vorbea, comportându-se ca și cum se bucura de compania lui când tații lor erau prin preajmă.

Făcea însă în așa fel încât să nu rămână niciodată singură cu el. Dacă îi propunea să meargă la plimbare, ea îl invita pe Giles sau pe mama ei să-i însoțească. Dacă după cină rămânea în urmă, ea se grăbea să-i ajungă. Ba chiar se trezea de dimineață pentru micul dejun, căci, când intra el, ea era de mult plecată.

Nu și astăzi, dacă o putea împiedica. Trăgându-și halatul de mătase în dungi peste cămașă, vestă și pantalonii de călărie, se îndreptă spre fereastră. Se iveau zorile. Nici măcar Charlotte nu se trezea atât de devreme. În plus, o plătise pe camerista care se ocupa de ea și de mama ei să îi bată la ușă când Charlotte avea să iasă din cameră. De data asta, nu avea să-i mai scape.

Faptul că încerca să-l evite cu atâta insistență începuse să-l deranjeze, deși nu știa de ce. Încă nu se considera la vârsta potrivită pentru a se însura. În plus, nu-și dorea să aibă nici o legătură cu acel nesuferit, Lord Page. Atunci de ce petrecea atât de mult timp gândindu-se la fiica individului?

Așezându-se pe cel mai apropiat scaun, își aminti de chipul lui Charlotte după ce o sărutase. Apoi o dezbrăcă în gând de toate hainele pe rând. Din păcate, imaginația lui nu avea prea multe amănunte la dispoziție. Avea părul ondulat și roșcat, dar cât de lung? Talia ei era subțire sau plină? Era greu de spus pe sub acele rochiile ale doamnelor precum niște tuburi fără formă.

Și totuși, părțile pe care le putuse vedea îl chinuiau. Acel gât elegant, cu pielea mătăsoasă pe care își dorea cu ardoare să-l sărute. Apoi decolteul atât de bine evidențiat de rochiile de seară. Numai gândul la acel decolteu era suficient pentru a-l excita.

Se foi în scaun. Ce fel de bărbat se gândea la o tânără respectabilă cu o astfel de dorință? Mai ales când nu avea nici cea mai mică intenție să o ia de soție, deși nici de asta nu mai era atât de sigur.

Indiferent cum, astăzi avea să pună capăt eschivării ei. Cum avea să se decidă dacă nu reușea să se afle decât în prezența lui Charlotte cea rece și politicoasă? Avea nevoie de mai mult timp cu Charlotte cea pasională, care îl vrăjise în cabana din grădină. Dacă trebuia să se decidă, voia să știe cu care dintre ele avea să se însoare.

Bătaia din ușă îl luă prin surprindere. Deja? Valetul lui nici nu se întorsese cu haina de călărie călcată. Foarte bine, avea să i se alăture în halat – oricum i se părea că părea încântător în el.

Când ajunse în salon, avu noroc – Charlotte era singură și deja se așezase, cu farfuria plină în față. Păși în încăpere.

– Bună dimineața, domnișoară Page!

Ea tresări și îl privi cu ochii mari, speriați. Apoi expresia i se schimbă și izbucni în râs. Nu acesta fusese efectul la care sperase.

– Ce este așa de amuzant?

Străduindu-se să-și rețină amuzamentul, își coborî privirea în farfurie.

– Nimic, absolut nimic.

– Este evident că nu e așa, bombăni el în timp ce se îndreptă spre bufet.

Când se întoarse să-și umple farfuria, ea izbucni iar în râs. Deranjat, se intoarse.

– Ce e?

– Îmi pare rău, doar că... Se strădui să-și rețină alt zâmbet, deși ochii ei rămaseră suspicios de strălucitori. Nu crezi că haina ta este mai degrabă... Ei bine... prea colorată?

Obrajii i se înroșiră.

– Așa este moda. Credeam că știi.

– Dungi roșii, galbene și portocalii? Asta este moda?

Se apropie de masă și așeză farfuria zgomotos.

– Este o mătase foarte scumpă. M-a costat cât jumătate de salariu pe o lună la cel mai bun croitor din Londra.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea cu un ton care insinua că plătise prea mult.

– Încă nu ai debutat în societate. Se așeză pe scaun. Ce știi tu despre hainele bărbaților?

– Se pare că nimic. Dar am și eu ochi.

Iar acei ochi râdeau de el, ceea ce lui îi displăcea profund.

– Și ce propui să port? se răsti el.

– Ceva mai puțin țipător. Își strânse buzele, încercând să nu râdă. Fără portocaliu. Sau galben. Sau dungi stacojii.

Obrăznicătura se distra. În ciuda faptului că era enervat, se trezi răspunzând umorului ei contagios. Era prima dată când se simțea relaxată în preajma lui, din acea seară în cabana din grădină. Putea întoarce asta în avantajul lui. Lăsându-se pe spate, își fixă privirea asupra buzelor ei.

– Deja te iei de hainele mele? Asta este sarcina unei soții?

Ea tresări și miji ochii.

– Sau a unui valet, răspunse ea tăios.

– Nu cred că ai fi un valet prea bun, răspunse el înainte ca ea să-și afișeze din nou atitudinea rece.

– Iar eu nu cred că ai fi un soț prea bun, contracară ea.

Se încruntă. Voia să o lase pe Charlotte să deschidă subiectul.

– Cum poți spune asta când abia mă cunoști?

– Te cunosc suficient de bine. *Nimic nu vădește caracterul unui bărbat/Precum manierele lui.*

Cuvântul arhaic „vădește" îl puse puțin în dificultate. Apoi zâmbi.

– Edmund Spenser?

Fu surprinsă.

– L-ai citit pe Spenser?

La naiba, probabil îl considera un idiot!

– Nu este unul dintre indivizii ăia care scriu... cum se numesc... cărți? Nu-și putu reține sarcasmul. Avem o încăpere plină cu astfel de lucruri sus. Ocazional, le mai răsfoiesc. Încerc să nu observ ceea ce se ascunde în paginile lor, dar din când în când un tip desfrânat ca mine nu se poate abține să nu rețină un cuvânt, două.

– Foarte amuzant, spuse ea laconic. Iei vreodată ceva în serios?

– Doar când sunt obligat. Pentru tine, dragă Charlotte, o să încerc să-mi rețin frivolitatea. Se aplecă spre ea. Dacă...

Ea păru contrariată.

– Dacă?

– Dacă accepți să-ți petreci ziua cu mine. Singură.

Îmbujorarea ei îi făcu pulsul să i se accelereze.

– Nu cred că se cuvine, răspunse.

– De ce nu? Încercă să-și controleze excitarea. Dacă ai fi valetul meu, am avea multe de discutat. De exemplu, ar trebui să vorbim despre salariul tău și despre bugetul pentru hainele mele, care

o să fie mult mai redus având în vedere hainele pe care le gândești pentru mine, fără să mai vorbim de...

– Fii serios!

O privi insinuant.

– Sunt. Petrece-ți ziua cu mine, Charlotte! Mergem să călărim, luăm prânzul la picnic...

– O întâlnire atât de intimă nu o să facă decât să le dea tatilor noștri ocazia de a ne obliga să ne căsătorim.

La dracu', era la fel de sperioasă ca mielul la tăiere!

– Atunci luăm un însoțitor. Desigur, dacă ești atât de lașă încât să nu-ți petreci timpul cu mine singură...

Ea ripostă, așa cum el se așteptase.

– Mai degrabă are legătură cu buna-cuviință decât cu lașitatea.

Din ușă, interveni o voce:

– Ce anume?

David înjură printre dinți. Dacă fratele lui se păzea, avea să se trezească într-o încăierare.

– Nimic care să te privească, Giles.

Înainte ca Giles să poată răspunde, servitoarea intră cu ceaiul pentru Charlotte. Se opri brusc.

– Îmi cer scuze, domnilor, nu mi-am dat seama că domnișoara are companie, altfel aș fi adus mai mult.

– Este în ordine, Molly, spuse David în timp ce servitoarea se apropia de el. Zâmbindu-i timidă, se aplecă suficient de aproape ca sânul ei să-i atingă umărul în timp ce îi turna ceai. Când Charlotte o privi deranjată, David scrâșni din dinți, nervos. Molly devenise cam îndrăzneață în ultima vreme. Trebuia să discute cu menajera.

– Vă mai pot aduce ceva, domnule? întrebă Molly cu o voce în care nu exista nici un dubiu asupra a ceea ce dorea cu adevărat să îi ofere.

– Nu, mulțumesc, spuse el. Asta este tot.

– Aș mai vrea niște ceai, zise Charlotte scurt.

– Desigur, domniță, spuse Molly în timp ce trecea prin spatele lui David și prin fața lui Giles.

Când David văzu că Giles îi atinse fundul lui Molly, se încordă. Îi mulțumi lui Dumnezeu că Charlotte nu văzuse asta, altfel i-ar fi întărit părerea că erau o familie de desfrânați.

După ce plecă Molly, Charlotte îi zâmbi prietenoasă lui Giles, care îl contrarie pe David.

– Fratele tău m-a invitat să călărim și să mergem la picnic, spuse Charlotte senină. Ce-ar fi să ne însoțești?

– Desigur, zise fratele lui.

– Vii pe dracu', bombăni David.

– Of, ripostă Giles. Ce limbaj nepotrivit folosești în fața unei domnișoare!

David se ridică în picioare.

– Merg să-mi iau haina de călărie. Din mers, îl apucă pe Giles de braț. Iar tu vii cu mine. Acum!

– Dar nu am mâncat, protestă Giles în timp în timp ce David îl trăgea spre ușă.

– Dacă nu vii cu mine, bombăni David la urechea lui, o să mănânci pumnul meu.

Giles zâmbi, apoi o privi pe Charlotte.

– Iartă-mă, domnișoară Page. Se pare că fratele meu are nevoie de ajutor pentru a se îmbrăca.

David ignoră remarca acidă a lui Giles, dar observă mâhnirea de pe chipul lui Charlotte. Se opri în ușă și o fixă cu privirea.

– Stai aici! Să nu îndrăznești să pleci.

Se ridică în picioare, cu ochii sticloși.

– Sau ce?

– Sau o să le spun taților noștri ce am discutat în cabana din grădină.

Regretă că o amenințase îndată ce o văzu pălind. Cel puțin se așeză la loc.

– Mă întorc imediat, adăugă el, apoi îl împinse pe Giles pe ușă, trăgându-l pe scări. Îndată ce se îndepărtară, Giles se eliberă.

– Ce naiba a fost asta?

– Vreau să petrec timp singur cu Charlotte. David se grăbi pe scări în timp ce fratele lui se chinuia să țină pasul cu el. Nu mergi cu noi! Ai înțeles?

– Am crezu că nu vrei să te însori cu ea, replică Giles iritat.

– Nu m-am hotărât, dar cu tine prin preajmă sigur nu o să reușesc.

David intră în dormitor.

Giles îl urmă și se așeză pe scaun.

– Ai face bine să te decizi repede. Pleacă poimâine. Având în vedere ce a spus despre nefericitul ăla de ofițer de cavalerie, dacă nu o ceri până când pleacă...

Îl cuprinse o gelozie neașteptată.

– Ce a zis?

– Suficient ca să-mi fie clar că speră la o cerere în căsătorie. Cred că încerca să mă descurajeze. Giles chicoti. Ca și cum aș intenționa să mă opresc la o fată când există atât de multe femei care așteaptă să fie iubite.

Deranjat de cruzimea fratelui său, David își dădu jos halatul.

– Iubește pe cine vrei, dar te avertizez, nu te încurca cu servitoarele! Un domn nu ar trebui să își facă nevoile acolo unde doarme.

Giles păru contrariat.

– Nu intenționez să fac asta.

– Vorbesc serios, Giles, îl potoli David. Dacă o să fiu nevoit, o să-i spun tatei.

Giles se îmbufnă.

– Uneori ești atât de scorțos!

Cât ar mai fi râs Charlotte dacă ar fi auzit asta! Ea îl credea un desfrânat incurabil. Unul care nu se pricepea la modă. David își aruncă halatul spre Giles.

– Uite, ăsta ar trebui să te înveselească. Nu îl mai vreau.

Giles izbucni în râs.

– Să înțeleg că domnișoarei Page nu îi place.

– A zis că este prea împopoțonat, recunoscu David, încă deranjat de faptul că râsese de el.

– Și pentru a-i face pe plac renunți la una dintre hainele tale preferate? Mie mi se pare că te-ai hotărât în privința domnișoarei Page.

David nu spuse nimic și îmbrăcă haina de călărie proaspăt călcată.

– Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă, continuă Giles. Nu este genul de femeie cu care să te poți juca. Dacă nu intenționezi să te însori, atunci...

– Nu te mai băga! Știu ce fac.

Mințea. Tot ce știa era că trebuia să fie singur cu ea, să o cunoască, să vadă dacă își pierduse într-adevăr mințile luând în considerare ideea căsătoriei.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce el și Charlotte călăreau cu un lacheu pe urmele lor, își dădu seama că planul lui era mai greu de îndeplinit decât crezuse. Venise pentru că fusese obligată și stătea pe iapă ca o regină semeață și distantă.

Rămase puțin în urmă, pentru a vorbi cu lacheul care mergea în spatele lor, dar de fapt o făcuse pentru a o vedea călărind. Cât timp pregătise caii, ea se schimbase în haine de călărie și, Dumnezeule,

arăta incredibil! Cel puțin acum știa cum arăta o anumită parte a trupului ei, căci costumul de călărie era strâns pe talie. Și ce talie suplă avea!

Era o călăreață bună, avea o postură potrivită, trupul ei mișcându-se în același timp cu trapul calului. Părea că se simțea confortabil în șa, așa cum se simțea pe canapea.

– Acum că m-ai păcălit să vin, îi spuse ea lui David, unde mergem?

– Nu te-am păcălit cu nimic! Dădu pinteni calului pentru a o lua înainte, apoi coborî pe o cărare care ducea pe un drum retras. Îți place să călărești și știi asta!

– Tot nu înțeleg de ce Giles nu a putut veni cu noi, se plânse ea.

– Pentru că nu se numește curtare când cele două persoane nu reușesc niciodată să fie singure.

Se uită la el speriată. Apoi, nervoasă, privi spre lacheul care auzea fiecare cuvânt, așa că dădu pinteni iepei pentru a ajunge cât mai aproape de armăsarul negru al lui David.

– Ne prefacem numai, spuse ea șoptit.

„Poate. Sau poate nu."

– Asta nu inseamnă că nu ne putem distra. Este o zi frumoasă și avem o întreagă moșie de explorat. Încearcă să te bucuri de asta, bine?

Călăriră câteva momente într-o liniște apăsătoare. Apoi David întrebă:

– Ce părere ai despre iapă?

– E perfectă, bolborosi ea.

El strânse hățurile nervos.

– Nu pari încântată.

Oftă, apoi mângâie iapa pentru a o liniști.

– Oh, ba da! Este foarte plăcută, și are un temperament docil, care o face ușor de călărit.

– Atunci de ce ai fața asta așa de lungă?

Fixându-și privirea pe drumul care se întindea în fața ei, se foi în șa.

– Sunt numai... enervată pentru că ai știut exact ce fel de cal să alegi pentru mine.

– Te deranjează că nu ești singura care se pricepe la cai? o tachină el, hotărât să o mai relaxeze.

Ea zâmbi discret.

– Exact.

Nu era adevăratul motiv pentru care părea enervată. Fata nu voia să aprobe nimic din ce făcea el, și totuși uneori nu se putea abține. Slavă Domnului!

Cărarea dădu brusc într-un drum lung între două câmpuri de orz. La capătul acestuia, se afla o pădure unde obișnuiseră să se joace in copilărie. David îi zâmbi insinuant.

– Vrei să ne întrecem până la pădure?

Privi drumul de pământ, apoi spre el.

– Doar dacă promiți să nu-mi pui vreo poreclă urâtă dacă o să câștig.

– Promit. Zâmbi. Dar nu o să câștigi.

Și cu asta, dădu pinteni calului și o luă la goană.

Îl urmă cu o viteză surprinzătoare, impresionându-l cu abilitățile ei. Îi mai rănise mândria o dată în acea dimineață. Intenționa să-i arate că nu era afemeiatul pe care îl credea ea, care se îmbrăca prost și își petrecea timpul pierzând banii în localuri de lux. Călărea pentru a câștiga, punându-și la încercare toate talentele de călăreț.

Aproape că îl întrecu. Când aproape ajunseră la drumul care trecea prin pădure, David dădu pinteni armăsarului, forțându-i puterile și trecând în fața ei. Râzând triumfător, se opri și se întoarse.

– Frumoasă întrecere, spuse David, încercând să nu pară plin de el.

– Văd că ți-ai luat calul cel mai rapid, bombăni ea.

Râse, uimit de umorul ei negru.

– Charlotte Page, la fel ca mine, nici tu nu știi să pierzi.

Îi aruncă o privire mânioasă și deschise gura, vrând să protesteze. În schimb, râse relaxată.

– Presupun că așa e. Urăsc să pierd!

– Mă bucur că recunoști, zise el, în timp ce ea continuă să meargă. Își mână armăsarul lângă ea. Ești liberă să mă poreclești cum vrei, dacă asta te face să te simți bine. Am auzit că Maimuță este deja dată, dar poți încerca, să zicem, Împopoțonatul sau Domnul Excentric. Sau... stai, am porecla perfectă: Diavolul Desfrânat.

– Perfectă? Păru uimită. Pe asta ai putea să o vezi ca pe un compliment. Tu și prietenii tăi lăudându-vă cu viclenia voastră...

– Eu nu mă laud niciodată. Nu am nevoie. Zâmbi. Viclenia mea este evidentă.

Râse și ea.

– Jur, ești incorigibil, domnule Masters.

Încântat că, în sfârșit, o făcuse să râdă, își încercă norocul.

– Haide, nu poți să-mi spui David? Cu siguranță, chiar și presupusul tău logodnic tău merită asta.

– Presupusul meu logodnic întinde coarda, glumi ea, apoi îi zâmbi, ștergând astfel din asprimea răspunsului.

Călăriră împreună într-o tăcere plăcută. Își cercetă pe furiș ceasul de buzunar. Cu siguranță, le dăduse servitorilor suficient timp seara trecută pentru a face ce le ordonase. Abia aștepta să vadă reacția lui Charlotte.

Când ajunseră la un luminiș, se opri și descălecă, indicându-i lacheului să vină să ia caii.

– Vreau să îți arăt ceva, îi spuse David lui Charlotte în timp ce o ajuta să coboare.

– Oh?

Acum urma partea riscantă. Îi oferi brațul, iar ea îl acceptă. Făcu apoi semn lacheului, care prinse caii de căpăstru și înaintă cu ei.

– Unde se duce? întrebă ea.

– I-am spus că venim pe jos. Sprijinindu-se cu fermitate de brațul lui, se îndreptară spre pădure.

– Domnule Masters... spuse ea, împotrivindu-se puțin să înainteze.

– Charlotte, ești în siguranță cu mine, îți promit!

O clipă, se temu că se putea duce după lacheu pentru a-și lua calul sau chiar putea pleca singură pe jos, spre casă. Când nu o făcu, răsuflă ușurat. De aici, totul avea să meargă perfect, deoarece în sfârșit o avea pe Charlotte pentru el. În timp ce se îndreptau spre pădure, începu să se audă susurul apei, iar ea se opri iar.

– Am mai fost aici înainte?

– Da, de fapt, da. Obișnuiam să ne jucăm aici. Nu-ți amintești?

Se apropiaseră suficient de mult de marginea pădurii pentru a vedea Tamisa alături. Se întreba dacă ea își amintea de Insula Șeii din mijloc, numită astfel din cauza formei ciudate. În copilărie, le fusese interzisă. Acum era chiar și un foișor acolo, cu un picnic aranjat mai devreme de servitori.

Îi strânse brațul. Se părea că își amintea. Când o privi, așteptând să o vadă uimită sau încântată, nu văzu decât un chip palid, fantomatic.

– Ce facem aici? întrebă ea cu oarecare panică în voce.

El o conduse spre barca de la mal care îi aștepta.

– Mergem pe insulă pentru picnic.

Brusc, îi dădu drumul brațului.

– Ba să fii sigur că nu mergem! Eu mă întorc!

De ce se temea? Crezuse că dăduseră uitării asta. Ridicându-și fusta, se îndreptă înapoi spre pădure, aproape alergând.

– Nu fi absurdă! strigă David alergând după ea. Nu am bătut atâta drum fără ca măcar să vedem Insula Șeii.

O prinse din spate de talie, încercând să o oprească, dar ea se împotrivi cu toată forța.

Oare credea că voia să-i facă ceva acolo? Ce fel de bărbat credea că era?

– Liniștește-te, este numai un picnic, jur! Nu trebuie să...

– Nu mă poți obliga să mă urc in barcă! strigă ea. Nu o fac! Lasă-mă!

Era ceva mult mai ciudat.

– Charlotte, ești...

– Ți-a spus, nu-i așa?

Încerca să se elibereze din brațele lui.

– Cine ce să îmi spună? Nu știu despre ce vorbești!

Când se întoarse în brațele lui cu fața spre el, îi văzu șocat lacrimile care i se prelingeau pe chip.

– Nu te mai preface! Știu că tata ți-a spus. Știu că de asta o faci. Îl prinse de rever. Te rog, nu mă obliga să merg pe râu, te implor! Fac orice vrei tu, orice. Numai nu...

– Știt, draga mea, știt, nu o să te forțez să faci nimic, îți promit, îi șopti el, strângând-o la piept. Îți jur că tatăl tău nu mi-a spus nimic.

Îi șoptea asta în timp ce o ținea strâns la piept, încercând să o calmeze. Suspinele ei îi răneau inima. Înțelese prea târziu. Teama ei nu avea nimic de-a face cu faptul că ar fi putut rămâne singură cu el. Teama ei avea legătură cu râul.

– Este în regulă, o asigură el din nou. Ești în siguranță. Nu ne apropiem de apă, îți jur!

Oh, Dumnezeule, ce făcuse? Nu intenționase să o rănească. Cu siguranță, nu voise să o aducă în starea asta.

Cândva în vârtejul fricii, cuvintele lui probabil avuseseră ecou, căci încetase să se zbată în brațele lui. Acum însă tremura violent, ceea ce îl sperie. Așezându-se pe iarbă, o trase lângă el pentru a o ține în brațe, să o calmeze cu mângâierea mâinilor lui, să o țină la piept.

Mai fu nevoie de alte câteva momente ca ea a să se oprească din plâns și de alte clipe ca el să o calmeze suficient încât să nu mai tremure. Când fu sigur că își mai venise în fire, îi luă fața în palme.

– Te simți mai bine? întrebă el șoptit.

Ochii ei erau roșii și umflați.

– De fapt... mă simt ca o proastă.

– Nu este cazul. Așezându-i capul pe pieptul lui, îi mângâie părul. Îmi pare rău. Nu am știut, altfel niciodată nu aș...

– Știu, bolborosi ea în haina lui umedă. Acum știu asta.

– A fost doar o surpriză prostească. Am crezut că o să-ți facă plăcere să mergem pe insulă la picnic.

Ea râse zgomotos.

– De unde era să știi că ești însoțit de o lunatică?

– Nu ești o lunatică. Dar aș vrea să știu de ce...

– De ce m-am panicat la vederea unei bărci pe râu? continuă ea.

Ignorând tonul ei autoironic, o sărută pe păr.

– Obișnuiai să te joci cu copiii mai mari în apă. *Când* s-a schimbat asta? *Cum?*

– Dacă îți spun, o să râzi de mine, șopti ea.

– Nu. O așează și mai confortabil în brațele lui. Îți promit că nu o s-o fac.

Întorcându-și capul spre el, îi căută privirea.

– Și nu o să vrei să merg pe râu?

El simți un nod în gât.

– Nu. Îi dădu părul de pe chipul înlăcrimat. Nu, dacă nu vrei asta.

– Dacă nu vreau? Încercă să râdă, dar nu reuși. Mai degrabă aș înghiți ace.

Își scoase batista și i-o oferi. Ea își suflă nasul și își șterse ochii.

– S-a întâmplat într-o iarnă, când aveam 9 ani, când încă locuiam aproape de zona asta. Fusese o furtună, și Tamisa se umflase foarte mult. Eu și mama mergeam pe lângă mal când boneta mea preferată a căzut în apă. Înainte să poată reacționa, m-am aruncat după ea.

David putea vedea cum teama apărea iar pe chipul ei și se simți neputincios, căci nu o putea alunga.

– M-a luat curentul. M-am zbătut, dar nu știam să înot, iar apa era foarte învolburată. Lacheul a sărit după mine, dar fusesem deja purtată de apă destul de mult. Respirația începu să i se precipite. La început, am plutit, dar apa era învolburată, iar eu m-am dus la fund, trasă în jos de fusta de lână. Lacheul nu m-a mai văzut, nu știu pentru cât timp. Tot ce îmi amintesc este panica aceea oribilă de a nu fi capabilă să respir, de a fi aproape de moarte.

Tremură, iar el o mângâie pe spate, dorindu-și să poată face mai mult.

– Probabil mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, eram întinsă pe o bancă și pieptul mă durea pentru că mă apăsaseră pentru a elimina apa din plămâni. Mama era aplecată deasupra mea, iar lacheului îi clănțăneau dinții de frig din cauza apei reci ca gheața.

Dumnezeule mare, aproape că murise! Inima i se opri numai gândindu-se la asta.

– Sper că tatăl tău l-a răsplătit bine pentru că ți-a salvat viața.

Îi zâmbi lui David.

– Lacheului i-a fost suficient pentru a se retrage numai cu ceea ce i-a dat mama. Și-a deschis un magazin în Reading, cred.

– Și de atunci te-ai temut de apa râului?

– De lacuri, de râuri... Înghiți în sec. Oceanul îmi provoacă coșmaruri. Încep... prin a retrăi totul, sentimentul de panică, durerea din plămânii inundați de apă înainte să leșin. Mă înfior chiar și numai când trec podurile. Oftă. Știu că este irațional și prostesc...

– Cu siguranță, nu e așa. Frica de înec e ceva firesc. Doar că la tine e puțin exagerată. Cum spunea Shakespeare? „Frica oarbă, îndrumată de rațiune, e mai sigură decât rațiunea oarbă, care se poticnește fără frică." E periculos să nu-ți fie teamă niciodată.

Ea îl privi.

– Ce e? întrebă el.

– Citești Spenser și Shakespeare? roti ea zâmbind. Jur că nu ești deloc așa cum mă așteptam!

Cuvintele ei îl readuseră brusc la realitate, amintindu-i ce spusese.

– Da, știu ce ai gândit despre mine. Că sunt genul de bărbat care își poate folosi puterea împotriva ta.

Ea oftă.

– Îmi pare rău, sunt obișnuită cu modul în care tatăl meu...

El își aminti de conversația lor din prima seară în timpul cinei, când tatăl ei menționase ceva despre incapacitatea ei de a înota. Charlotte devenise palidă. În acel moment, nu se gândise la nimic de felul acesta, dar...

– Charlotte, tatăl tău profită de frica ta pentru a te amenința?

O vreme îndelungată, ea pur și simplu învârti batista în mâini. Când în cele din urmă răspunse, în vocea ei se simți amărăciunea.

– Încearcă să facă asta.

El fierbea de furie. Nu era de mirare că se arăta speriată în preajma bărbaților.

– În tot timpul ăsta, am crezut că tatăl tău este doar nesuferit. Acum văd că este și un tiran.

Îi întâlni privirea.

– Într-adevăr, așa este.

David simți cum golul din stomac se adâncea.

– Chiar ai crezut că el m-a pus să fac asta?

Obrajii i se înroșiră, simțindu-se vinovată.

– Nu m-am gândit. Te-ai comportat ca și când te-ai răzgândit în ce privește căsătoria cu mine și mi s-a părut că folosești amenințarea la care a recurs tata în drum spre voi, spunându-mi ce ar face dacă nu aș fi... drăguță cu tine, așa că m-am gândit că poate el sau tu... Înghiți în sec. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să presupun că v-ați înțeles în privința asta. A fost o greșeală. De când am venit, ai fost mereu amabil cu mine.

– Când nu te oblig să călărești, spuse el acid, amintindu-și modul în care reacționase. Tu crezi că sunt ca el, nu?

– Nu. Îl privi cu seriozitate. Nu mai cred asta, David.

Păru surprins.

– Mi-ai spus David.

Zâmbi discret.

– Așa cred.

Fusese cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată. Îl făcu să își dea seama că se afla în brațele lui, iar mâinile ei delicate i se odihneau pe piept, în timp ce privirea i se îmblânzise. Simți focul în vene. Nu își luă timp să se gândească ori să o avertizeze. O sărută pur și simplu. Iar ea îi răspunse la sărut. Dumnezeule, cum îl săruta, cu tandrețea inocenței unei domnișoare care încă nu își pierduse virtutea! Se simțea în rai, dar și în iad. Deoarece nu era suficient.

Fără să-i pese de altceva în afară de senzația aceea minunată, îi cuprinse capul și o sărută cu mai multă îndrăzneală. Înainte să își dea seama, limba lui deja îi explora gura. Ea se retrase speriată.

– Ce faci?

El își reveni.

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să fiu atât de îndrăzneț, spuse, vrând să se pedepsească pentru faptul că o speriase iar. Voiam doar să-ți ofer un sărut adevărat...

– Un sărut adevărat? În loc să pară șocată sau alarmată, părea mai degrabă fascinată. Bine.

Pulsul i se acceleră.

– Bine ce?

Îl cuprinse de rever și îi zâmbi timid.

– Arată-mi cum este un sărut adevărat!

Se simți cuprins de un val de căldură. Aplecându-și capul, o sărută din nou.

– Deschide gura, draga mea, șopti el, și o să-ți arăt.

Iar ea o făcu. La fel și el.

Dumnezeu să-l ajute! Gura lui Charlotte era delicioasă. Era caldă, zemoasă și incredibil de dulce. Când își trecu mâinile pe după gâtul lui și se lăsă pradă sărutului nesățios cu un entuziasm timid care îl făcu să se aprindă, își dădu seama că dăduse de belea.

Nici o noapte cu vreo cârciumăreasă nu se compara cu asta, cu plăcerea luxuriantă de a săruta femeia care îl voia pentru ceea ce era, nu pentru banii pe care îi putea plăti sau pentru titlul care cândva avea să fie al lui. Se putea obișnui cu asta.

La naiba!

Capitolul 6

Charlotte nu se gândise niciodată că o femeie respectabilă se putea bucura atât de mult de un sărut. Presupusese că numai femeile ușoare cu care se întâlnea tatăl ei erau capabile de asta. Judecând după plăcerea pe care i-o provoca David cu buzele, relația dintre bărbați și femei ar fi putut fi foarte diferită de ceea ce își imaginase ea.

– Oh, draga mea, șopti el, mă înnebunești!

– Și tu pe mine, șopti ea.

Doar atât putu spune, apoi o sărută iar, limbile lor jucându-se, întâlnindu-se, provocându-le fiori pe șira spinării. Săruturile adevărate erau chiar mai plăcute decât celelalte, deși și acelea erau destul de delicate.

Mâinile lui începură să o exploreze, mai întâi pe umeri, apoi pe talie, ca și când i-ar fi numărat coastele. Respira cu greu, la fel și ea, apoi simți ceva tare atingându-i buricul.

Brusc, întrerupse sărutul.

– Trebuie să ne oprim.

– De ce? întrebă ea, încă năucită de sărutul lui profund și delicios.

El râse.

– Pentru că nu intenționez să te dezvirginez aici, pe mal, în fața lui Dumnezeu și a celorlalți.

– Oh! Se îmbujoră. Nu știa exact ce presupunea acest lucru, dar probabil că era ceva scandalos. Am făcut ceva greșit?

– Deloc. Îi luă fața în mâini. Dar nu cred că ar trebui să mai stăm aici astfel.

Imediat își dădu seama că era ghemuită in brațele lui ca... o ușuratică, având brațele trecute peste gâtul lui. Dumnezeule, oare ce credea despre ea?

Ridicându-se, spuse:

– Îmi pare rău. Nu am...

– Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze! Se ridică și el și își scutură pantalonii. Nu regret nici o secundă acele săruturi. Sper că nici tu.

Zâmbi precaută.

– Nu.

Deci asta însemna să faci ceva necuviincios cu un desfrânat. Mai degrabă îi plăcuse. Desigur, nu ar fi trebuit să mai facă asta, mai ales dacă există riscul dezvirginării, dar acum înțelegea de ce erau tentate tinerele. Sărutul era teribil de excitant.

– Regret însă că ți-am distrus picnicul încântător, continuă ea.

– Prostii, nu este deloc distrus.

Își întoarse privirea spre el.

– Nu pot merge acolo.

– Știu. Zâmbi. Așteaptă aici! Mă întorc imediat.

Îl privi confuză în timp ce sări în barcă și o dezlegă. Când luă vâslele și începu să vâslească spre Insula Șeii, inima i se urcă în gât, temându-se pentru viața lui. În timp ce naviga pe cursul apei râului cu pricepere, pulsul i se accelera din alt motiv. David era imaginea virilității masculine, cu mușchi încordați și cu vântul bătându-i prin păr. Ura să recunoască asta, dar era chiar mai frumos decât căpitanul Harris.

Căpitanul Harris! Dumnezeule, uitase de el! Ce spunea oare asta despre caracterul ei? Era o fată tare păcătoasă.

Acum că se gândea la căpitan, nu se putu abține să nu îi compare pe cei doi bărbați. Într-o anumită măsură semănau, erau amândoi atrăgători, manierați, puternici și virili. Cu siguranță, ambii o făceau să râdă, ceea ce ei i se părea important, deoarece tatăl ei nu făcea decât să o înfurie. Pe lângă căpitanul Harris, care semăna cu un cal castrat, David părea cu un armăsar. Căpitanul nu avea nici pe departe energia și înflăcărarea lui David, era amabil, dar nu serios, așa cum putea fi David uneori. Desigur, David avea și o parte desfrânată, care nu făcea cinste caracterului său.

David dispăru în foișor, apărând câteva momente mai târziu cu o legătură pe care o puse pe fundul bărcii. Când îl văzu întorcându-se, zâmbi. Probabil că pregătise din timp acest picnic, împreună cu servitorii. Și totul pentru *ea!* Nu era de mirare că fusese atât de hotărât să meargă pe Insula Șeii. Și totuși, la cererea ei, își schimbase planurile. Orice bărbat care ar fi făcut asta pentru o femeie nu ar fi fost lipsit de caracter, nu? Îi plăceau aceleași și era pasionat de arhitectură. Cu siguranță, și aceste lucruri îl puneau într-o lumină bună.

Ajunse la doc și ancoră barca, apoi se îndreptă spre ea cu legătura, care, în timp ce mergea, zdrăngănea.

– Încă putem să ne bucurăm de picnic, spuse el. În plus, dacă nu vrei, nu trebuie neapărat să-l savurăm aici.

– Aici este bine, spuse ea amuzată. Măcar atât putea să facă. Mă pot uita la râu atâta vreme cât e la distanță de mine.

În ora următoare, petrecură împreună clipe plăcute. Ceruse servitorilor să pregătească un adevărat festin, cu șuncă și brânză, pâine și unt, piersici și câteva prăjiturele cu lămâie foarte delicioase, însoțite de vin într-un bidon din argint. Vorbiră despre o mulțime de lucruri, despre școala lui, despre guvernanta ei, despre speranțele lui legate de moșie după ce avea să o moștenească.

Ea îi spuse ceva ce nu mărturisise nimănui, povestindu-i despre visul ei de a deschide o școală pentru fete unde să se predea știință, istorie și matematică, cu aceleași subiecte pe care le învățau bărbații. Nu râse de ea, așa cum ar fi făcut-o alți bărbați. Ba chiar părea să înțeleagă de ce părea atât de atrasă de această idee.

Când terminară și soarele părea să apună, el scoase din haină o tabacheră. Îl mai văzuse făcând asta și se întreba dacă fuma. În schimb, o deschise și văzu ceva ce părea să miroasă a bomboane cu lămâie.

Îi oferi cutia.

– Ceva dulce, pentru domniță?

– Asta ții de obicei aici?

Luă una și o băgă în gură.

– Bomboane cu lămâie, cu mentă sau cu bergamotă. Îi zâmbi. Îmi cam plac dulciurile.

– Am observat că îți plac deserturile, îl tachină ea în timp ce mai luă una și i-o oferi.

Cu ochii sclipind, îi prinse mâna și i-o duse la gură, luând bomboana dintre degetele ei. În timp ce respirația ei se acceleră, el îi întoarse mâna și îi sărută palma, fără să-i dea drumul.

– Vreau să te întreb ceva.

– Pare serios, spuse ea, străduindu-se să pară nonșalantă.

– Este. Își împreună degetele cu ale ei. Știu că este prea curând și probabil o să crezi că sunt nebun, dar vreau ca măcar să te gândești la ce urmează să îți spun.

Pentru prima dată de când îl întâlnise, părea să nu se simtă în largul lui. Era mai degrabă afectuos.

– Vreau să mă însor cu tine, Charlotte, spuse el direct.

I se tăie respirația. Nu știa dacă voia să strige de bucurie ori să o ia la sănătoasa.

– David...

– Nu spune nimic încă. O privea cu o intensitate care o făcea să tremure de încântare. Tot ce îți cer acum este să îmi dai o șansă. Mai avem trei zile înainte ca familia ta să plece. Petrece-ți timpul cu mine, cunoaște-mă! Nu te împotrivi!

Îi zâmbi timid.

– Nu sunt deloc împotriva ta, David.

Pe chipul lui se văzu ușurarea.

– Slavă Domnului!

– Dar... Își mușcă buza inferioară. Mă îngrijorează anumite lucruri.

– De ce nu mă surprinde? spuse sarcastic. Ce anume te îngrijorează? continuă el, mai relaxat.

– Nu vreau un soț libertin, îi răspunse, gândindu-se la servitoarea care îi făcuse ochi dulci la micul dejun.

Oare câte servitoare râvneau în fiecare zi la atenția lui? Oare pe câte le sărutase cu pasiunea cu care o sărutase pe ea?

Păru jignit, iar asta o mai liniști.

– Nu sunt chiar așa, bombăni el. Nu m-aș însura cu o femeie dacă nu i-aș putea fi credincios.

Își dorea să-l creadă.

– Mă îngrijorează și altceva, și anume pariurile tale.

– Joc cărți ocazional, nu mai mult. Chiar cred că nu ar trebui să te îngrijoreze asta.

– Și alcoolul?

– Charlotte, spuse el ferm, tot ce-ți pot promite este că o să fiu mai ponderat. Însă nu o să mă transform într-un călugăr, dacă asta îți dorești.

– Nu, nu asta, se grăbi ea să spună. Gândindu-se la săruturile lui înflăcărate, continuă: Nu sunt sigură că mi-ai mai plăcea dacă ai fi călugăr. Eu doar...

– Ești îngrijorată, știu. Înțeleg asta. Îți promit să nu te oblig să faci nimic. Pentru moment, nu-ți cer decât să îmi permiți să te curtez, pentru a mă putea cunoaște așa cum sunt. Bine?

Ea îi strânse mâna.

– Pot face asta.

– Bine, spuse el ușor arogant. Foarte bine.

În zilele care urmară, David dovedi că vorbise serios. Nu mai aduse vorba deloc despre căsătorie, dar o curtă cu perseverență. Îi aduse violete și îi scrise un sonet prost. Se trezi înaintea tuturor pentru a merge cu ea la călărit. Petrecură timp vorbind, discutând despre cele mai ascunse visuri precum școala de fete pe care el avea să i-o construiască, iar ea urma să o conducă.

Desigur, erau numai prostii. Aveau deja destinul aranjat. El avea să fie un mare lord, iar ea urma să se mărite cu unul. Totuși, Charlotte se bucura, poate prea mult, de discuțiile lor. Se temea să nu se îndrăgostească de el în timp ce el ar fi fost interesat doar de o partidă bună sau numai pentru a le face pe plac părinților lor. Tații lor erau incredibil de mulțumiți să-i vadă împreună, la fel ca mama ei. Însă mama lui David nu părea prea încântată. După picnic, Lady Kirkwood se asigură ca ei să fie în permanență însoțiți.

Chiar și cu alții prin preajmă, se simțea bine în prezența lui David. Uneori, Charlotte se simțea vinovată că își îndreptase atât de repede afecțiunea de la căpitan la David, dar încerca să nu se gândească la asta.

Singurul moment neplăcut în perioada în care o curtase fusese când, în plină zi, la moșia Kirkwood, îl găsise pe David prins într-o discuție cu servitoarea, după care Molly fugise, înroșindu-se de furie. Când Charlotte îl întrebase ce discutaseră, îi spusese că era vorba despre administrarea casei și schimbase subiectul.

Deși incidentul nu îi dăduse pace toată dimineața, își spusese că poate vedea probleme acolo unde nu existau. În orice alte circumstanțe, David dovedise că era un bărbat de caracter. Pe asta se concentrase.

În acea noapte, în timp ce doamnele se aflau încă în salon, iar domnii erau în birou, ea se strecură în camera de odihnă în același timp în care David îi părăsise pe ceilalți bărbați pentru a aduce altă sticlă de vin de Porto din pivniță. Văzând-o singură, o trase într-un alcov și o sărută în neștire.

Nu opuse rezistență, căci își petrecuse două zile visând să fie din nou singură cu el, să îl sărute iar. Acest interludiu neașteptat semăna cu sentimentul de a da peste o oază în deșert. Tot ce putea face era să bea, să bea mult, pe săturate.

Când în sfârșit întrerupseră sărutul, el șopti.

– Chiar trebuie să pleci mâine? O strânse cu fermitate de talie, privind-o cu ochii lui înflăcărați. Cu siguranță, dacă îi ceri tatălui tău, o să prelungească șederea cu o săptămână.

– David, spuse, deși se gândise și ea la asta, am nevoie să fiu departe de tine pentru a fi sigură de ceea ce facem.

O trase și mai aproape de mijloc.

– Vrei să spui că ai timp să mă compari cu căpitanul Harris.

Ea râse.

– Te asigur că ultimul lucru la care mă gândesc este căpitanul Harris. Nu voia să se arunce într-un mariaj cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, mai ales când îi încețoșa mințile cu prezența lui. Avea nevoie să se gândească rațional, la ea acasă, departe de David și de săruturile lui care îi dădeau dependență. În plus, continuă ea, tatăl tău zicea că vii în oraș într-o săptămână. Mă poți curta acolo.

– Foarte bine, dar între timp... O sărută din nou atât de lung, de apăsat și de pasional încât ea simți că avea să leșine. Când se opri, ochii lui luceau înflăcărați, iar ea îi trimise fiori până în vârful degetelor. Asta pentru a păstra amintirea ta vie, mai ales când știu că o să te întâlnești cu nenorocitul ofițer de cavalerie.

– Nu îmi vine să cred! Ești gelos, David Masters!

Vru să riposteze.

– Și ce dacă? Am dreptul să te consider a mea, nu?

Simți că i se taie respirația. Era pentru prima dată, de la ziua petrecută la râu, când făcea aluzie la căsătorie. De fapt, știa ce voia să spună, și anume că aveau, în cele din urmă, o înțelegere.

– Da, spuse ea șoptit. Ai acest drept.

Se mai relaxă. Se apleca asupra ei încă o dată, când apăru mama lui în spatele lor. Se îndepărtară, iar el bombăni ceva referitor la vin.

Îndată ce plecă, Lady Kirkwood o privi încruntată pe Charlotte.

– Dacă aș fi în locul tău, domnișoară Page, aș avea grijă.

Străduindu-se să nu se înroșească, Charlotte luă o postură sfidătoare.

– În ce privință?

– În privința legăturii cu fiul meu. Genul nepotrivit de femeie îl poate tenta cu ușurință să aibă un comportament inadecvat.

Avertismentul o înțepă.

– Atunci este un lucru bun faptul că nu sunt genul nepotrivit de femeie, nu?

Vicontesa îi zâmbi discret.

– Ce te face să crezi că vorbeam despre tine? M-am gândit că ar trebui să știi că fiul meu are acea reputație pe bună dreptate. Îi făcu semn cu mâna. Vino acum, mama ta are nevoie de tine.

Charlotte trecu pe lângă ea pentru a se întoarce în salon cu capul sus, însă în sinea ei era distrusă. Făcuse totul ca vicontesa să o placă, dar femeia părea hotărâtă să nu o facă. Acesta era singurul motiv pentru care ar fi putut spune acele lucruri oribile despre fiul ei. Nu?

Cuvintele lui Lady Kirkwood răsunară în capul lui Charlotte toată noaptea, neliniștind-o. Charlotte îl cunoscuse doar de o săptămână pe David adultul. Cum putea fi sigură că îl vedea pe cel adevărat și nu o versiune a lui pe care i-o prezentase?

Mai rău, tatăl ei îl alesese pe David drept soț pentru ea, ceea ce ar fi fost suficient să o facă să se gândească de două ori. Numai că David nu îl plăcea pe tatăl ei, ceea ce dovedea discernământul lui David. În plus, ea putea judeca oamenii care semănau cu tatăl ei, iar instinctul îi spunea că David era exact ceea ce credea ea, un individ cam libertin uneori, dar cu o inimă bună și un caracter respectabil. Era doar o coincidență faptul că tatăl ei își dorea ca ea și David să se căsătorească. Era prostesc să se lase influențată de asta, nu?

Noaptea trecea greu în timp ce ea oscila între îngrijorarea legată de motivele lui David de a se însura cu ea și gândurile despre cum ar fi fost căsnicia lor. După ora trei dimineața, renunță să mai încerce să doarmă și coborî în bibliotecă. Era pe cale să aleagă o carte când auzi un zgomot venind de afară.

Când merse să privească pe fereastră, zâmbi. Se părea că nu era singura care nu putea dormi. David stătea pe terasă și, deși era cu spatele la ea, știa că era el după halatul lui oribil. Chiar și în lumina slabă a lunii, dungile ieșeau în evidență.

Se întreba dacă trebuia să iasă și să i se alăture când apăru cineva. Era Molly, servitoarea cea flușturatică. Fata se așeză lângă el, apoi se strecură între el și balustradă și își trecu mâinile pe după gâtul lui.

Încordată, Charlotte așteptă ca David să o înlăture pe fată, dar nu o făcu. În schimb, începu să o sărute cu aceeași pasiune arzătoare pe care i-o arătase ei.

Numai că nu se oprea. În timp ce Charlotte privea îngrozită, el îi ridică fusta lui Molly și ii desfăcu picioarele în acea poziție vulgară în care îl prinsese o dată pe tatăl ei cu o târfă. Apoi David începu să se miște în aceeași manieră scandaloasă.

Inima lui Charlotte se frânse.

Pălind, se îndepărtă de fereastră cu un nod în gât. Cum se putea întâmpla una ca asta? Cum îi putea face asta? Se gândise că el chiar începuse să se îndrăgostească de ea.

Oh, Dumnezeule, cât de mult se înșelase în privința lui! Când se gândea că numai cu câteva ore în urmă se aflase în brațele lui... Cum îndrăznea? Poate că nu se logodiseră încă, dar aveau o înțelegere. Cum putuse să o sărute pe Charlotte cu atâta pasiune și apoi, în aceeași seară să facă asta cu servitoarea de la bucătărie? Era de neconceput! Îngrozitor! De neiertat! Era inacceptabil, și nu neapărat înainte de căsătorie, chiar niciodată. Dacă putea să cadă așa de ușor în brațele altei femei, nu era bărbatul pe care îl crezuse.

Asta o aștepta dacă se mărita cu el. Cât timp i-ar fi trebuit pentru a defila cu amantele prin fața ei? Cât timp i-ar fi trebuit pentru a ajunge în aceeași situație ca mama ei? Nu era de mirare că tatăl ei îl accepta – lupii mereu umblau în haită.

Simțind un nod în stomac, se grăbi înapoi în camera ei suficient cât să poată vomita în oala de noapte. Stătea deasupra ei, tremurând, transpirând, în timp ce se ținea de burtă. Ce trebuia să facă? Trebuia să-i pună capăt cât mai repede și mai discret posibil.

Dar cum? Dacă nu îi dădea un motiv pentru care se răzgândise, avea să o sărute și să-i vorbească frumos până când ea ceda. Dacă i-ar fi spus ceea ce văzuse, fie ea avea să treacă totul cu vederea, fie el putea nega. Ba, chiar mai rău, ar fi putut să o șantajeze pentru a se mărita cu el. Mulțumită ei, acum el știa exact cum să facă asta, căci era suficient să meargă la tatăl ei, iar acesta avea să o șantajeze în locul lui.

Nu putea face asta, îi spunea inima. Nu era genul acesta de bărbat.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu se gândise că el ar fi putut fi genul de bărbat care să-și facă de cap cu alte femei în timp ce era logodit. Inima ei fusese oarbă, ignorând toate aspectele care îi trădau caracterul. Chiar și acum inima ei protesta la fiecare dovadă pe care o avea în față, spunându-i că poate era vreun servitor sau chiar Giles.

Simți cum rămânea fără aer. Oare putea fi Giles? Oare trăsese concluzia greșită?

O clipă, se agăță de această speranță. Apoi își aminti că fătuca aceea flirtase mereu cu David. Nu cu Giles, ci cu David. Molly se înroșise chiar când ei îi spusese ceva de dimineață. Probabil stabiliseră întâlnirea din seara asta. Se comportase ca și când ar fi avut ceva de ascuns. Dacă nu ar fi avut, atunci de ce schimbase subiectul când Charlotte îl întrebase despre ce fusese vorba?

În plus, era halatul acela hidos. În prima zi, Giles coborâse la micul dejun în halat, dar era unul albastru din mătase.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu, numai David ar fi putut fi atât de sigur pe șarmul lui încât să se simtă încrezător purtând acea hidoșenie. Iar ea căzuse pradă siguranței lui. Cum fusese atât de proastă? De ce nu își dăduse seama că vorbele tandre ale lui David erau false? Era limpede că tot timpul acesta jucase un rol, hotărât să obțină banii ei.

„A spus că nu îi pasă de banii tăi."

Îi spusese, de asemenea, că nu voia să se însoare, dar se răzgândise îndată ce văzuse că era drăguță. Se părea că putea suporta gândul de a se însura pentru bani dacă soția era suficient de atrăgătoare pentru a o tolera. Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Cum se lăsase păcălită de el? Ce se întâmpla cu ea?

Își petrecu următoarea oră suspinând în pernă. Chiar și după ce se descărcase plângând, încă se simțea dezamăgită. Rămase întinsă în pat, strângând la piept perna umedă. Dacă reușea să își păstreze calmul în următoarele ore, până când aveau să plece din locul acela, era în regulă. În regulă? Se înfioră. Poate în siguranță, fiind departe de David cel duplicitar, dar nu și de tatăl ei. Lui nu i-ar fi păsat că David își făcuse de cap cu servitoarea. Dacă i-ar fi povestit, ar fi sfătuit-o să treacă totul cu vederea, căci exact asta aștepta el din partea soției. Dacă i-ar fi spus că intenționa să-l refuze pe David...

I se uscă gura. Încă nu avea să îi spună tatălui ei. Amintindu-și de amenințările lui, își frecă brațele, într-o încercare zadarnică de a scăpa de fiorii reci care o cuprinseseră. Tatăl ei nu avea să-i accepte refuzul. Urma să o ducă pe o barcă și să navigheze până când ea îl implora să se oprească, până când era de acord cu orice i-ar fi cerut.

Oh, ce putea face? Putea aștepta până ce ajungeau în Londra pentru a-i spune, dar asta nu ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul. În cele din urmă, David urma să o ceară în mod oficial, iar tatăl ei avea s-o oblige să accepte. Dacă nu o făcea...

O cuprinseră din nou fiori reci de teamă. Singurul mod prin care tatăl ei avea să-i dea pace ar fi fost ca David să nu ceară. Tatăl urma să o învinuiască, desigur, dar nu putea face nimic în acest sens. Respirația i se precipită.

Da, asta putea funcționa!

Dar cum să procedeze? Se ridică din pat și începu să se învârtă prin dormitor. Trebuia să-l determine pe David să renunțe. I-ar fi reproșat indiscreția cu servitoarea, dar el ar fi negat. Nu putea decât să-l convingă de faptul că se răzgândise, dar arătându-i că asta o bucura. Trebuia să-l provoace să o disprețuiască.

Observând biroul, se îndreptă spre el. Avea să-i scrie o scrisoare în care să-i explice în detaliu de ce urma să fie o soție nepotrivită, cu sau fără avere. Intenționa să îi promită că urma să îi facă viața un calvar dacă se însura cu ea. Cum el detesta să-i fie rănit orgoliul, ea avea să facă și asta. Voia să-l enerveze atât de mult încât să îl determine să își dorească să nu mai aibă de-a face cu ea sau cu familia ei.

Nu-i fu greu să facă asta. În acel moment, era singurul lucru pe care îl putea face pentru a nu-i arunca trădarea in față. Pulsul i se accelerase din cauza furiei, dar se așeză și luă o peniță.

Avu nevoie de ore întregi pentru a întocmi scrisoarea perfectă. Când termină, se lăsă pe spate epuizată, dar simțind că deținea controlul. Dacă nu decidea imediat după citirea misivei să renunțe la căsătorie, atunci era un prost. Poate că era lipsit de inimă, lingușitor, dar nu era prost.

Acum trebuia să se gândească la o modalitate de a-și lua rămas-bun fără să își arate nefericirea, așa încât nici David, nici tatăl ei să nu bănuiască nimic. Trebuia să lase scrisoarea pentru David fără ca tatăl ei să afle, altfel ar fi vrut să vadă ce îi scrisese. La urma urmelor, fetele nu aveau voie să le scrie bărbaților tineri. Ascunse scrisoarea in sertarul biroului, apoi se întinse în pat, gândindu-se la o modalitate de a i-o trimite. Printr-un servitor? Nu, nu putea avea încredere că nu intenționa să îi spună tatălui ei sau părinților lui David.

Oare să se furișeze în camera lui David? Greu! Probabil că se întorsese în dormitor, iar dacă era prinsă acolo cu el, trebuia să se mărite, fiindcă altfel cădea în dizgrație.

Poate că trebuia să aștepte până ce se întorcea acasă...

După un timp, care ei i se părură doar câteva clipe, gândurile îi fură întrerupte când își auzi tatăl strigându-i numele. Dumnezeule, adormise! Tatăl ei îi dădea ordine lacheului, încercând să îi grăbească pentru a le coborî valizele.

Ușa se deschise ușor, iar mama ei băgă capul.

– Oh, bine că ești trează! Tatăl tău abia așteaptă să plecăm. Îl îngrijorează vremea. Ți-ai făcut bagajul?

Bărbatul intră în cameră.

– Nu mai contează! Își puse mâinile în șolduri. Care e treaba cu tânărul Masters?

Păcat că nu ii putea spune adevărul: „Îl detest și îl disprețuiesc și nu o să mă mărit niciodată cu el!"

Se ridică.

– Cred că intenționează să mă curteze în Londra, tată.

Tatăl lui păru confuz.

– Încă nu te-a cerut?

– Nu formal.

– Dar crezi că o s-o facă.

Fu nevoită să mintă.

– Probabil. Au trecut doar câteva zile.

– Adevărat. Un tânăr ca el... trebuie să fie precaut.

Își strânse pumnii la spate.

– Da.

– Bine atunci, domnișoară, îmbracă-te! Trebuie să plecăm.

Din fericire, tatăl ei se grăbea atât de tare să plece, încât îl văzu pe David numai o clipă, iar mama lui îi împiedică să rămână câteva momente singuri. Și totuși, modul în care o privi îi făcu sângele să îi clocotească. Cum îndrăznea să o privească astfel după ceea ce făcuse?

Se gândi cu furie la asta tot drumul înapoi spre Londra. Când ajunseră acasă, câteva ore mai târziu, își dădu seama cum putea trimite scrisoarea. Nu se putea folosi de unul dintre servitori, căci toți spionau pentru tatăl ei, așa că nu o putea trimite fără ca acesta să o citească înainte.

În câteva zile, David avea să ajungă la Londra, iar acolo era un băiat care vindea chifle în fața casei în fiecare dimineață. Avea să-l plătească pentru a i-o livra. Doar trebuia să se asigure numai, deși David își dădea seama de la cine era scrisoarea, nimeni altcineva nu putea face legătura între ea și depeșă dacă ar fi căzut în mâinile altcuiva. Trebuia să aibă grijă, foarte multă grijă.

Oricum ar fi fost, avea să scape de David Masters pentru totdeauna.

Lui Tom Dempsey nu îi venea să creadă. Domnișoara care stătea la numărul 15 în St. James Aquare avusese încredere în el pentru a livra scrisoarea. Pe deasupra, plătea bine. Aproape că îl făcu să uite de ploaie în timp ce alerga pe străzi, cu scrisoarea neprețuită îndesată cu grijă în buzunarul interior.

Din păcate, era atât de ocupat să se felicite pentru norocul care dăduse peste el încât nu îl văzu pe individul mai în vârstă cu o geantă plină cu plicuri până când nu dădu peste el. Scrisorile se împrăștiară în jurul lui ca niște confetti.

– Idiotule! strigă individul în timp ce Tom privea dezastrul. Ce naiba crezi că faci?

Tom simți că îi sparse timpanele cu strigătele lui.

– Hai, acum ajută-mă să le adun! Domnul Bowmar o să mă omoare dacă pierd scrisorile astea din cauza ta.

Cei doi băieți se aplecară să le adune în timp ce ploaia îi lovea în spate, iar cerneala de pe plicuri se scurgea. Când o băgă pe ultima în geantă, individul plecă fără măcar să-i mulțumească.

– Nesimțitul, bombăni Tom, acum ud până la piele.

Când ajunse la adresa corectă, băgă mâna în buzunar, dar nu mai găsi scrisoarea. Căută disperat în buzunare, apoi se întoarse pe unde venise, sperând că o pierduse pe drum. Când ajunse la colțul unde îl întâlnise pe celălalt individ și tot nu dădu de ea, fu nevoit să recunoască adevărul. Cumva îi căzuse și se amestecase cu celelalte scrisori.

Bombăni. Ticălosul dispăruse, iar odată cu el, și norocul lui.

Domnișoara îi spusese că, după ce livra scrisoarea și îi aducea o confirmare din partea majordomului că o primise, avea să-i dea unul din cerceii ei. Iar acum nu avea ce să-i aducă. Dar, oricum, ce putea face el cu unul din cercei?

Al dracului ghinion!

Între timp, în birourile de la *Morning Tattler,* Charles Godwin, un tânăr reporter, era chemat în biroul editorului.

– Ascultă ce zice scrisoarea asta pe care abia am primit-o, spuse Bowmar, fluturând o bucată de hârtie. Era așezată în vârful unui teanc de scrisori din care se scurgea cerneala. Bowmar citi cu voce tare câteva rânduri care descriau păcatele unui biet individ. Vreau să o folosești într-unul dintre editorialele la care te pricepi atât de bine, acelea despre societatea stricată. Este o picanterie!

Bowmar i-o înmână, iar Charles o citi. Era abilă, vie, dar putea jura că nu fusese trimisă special pentru revistă.

– Nu poți publica asta. Sigur este ceva personal.

Charles întoarse hârtia și nu văzu decât cerneală ștearsă. I se păru că putea înțelege un M, dar numai atât.

– Nu contează. Nu o poți da la tipar. Este limpede că e ceva privat și că poți fi acuzat de calomnie. Îi înapoie scrisoarea lui Bowmar, indicând o anumită frază. Uite, chiar menționează faptul că bărbatul este fiul unui viconte.

– Dă numai de înțeles, atâta tot. În plus, sunt o mulțime de fii de viconți. Apoi, nimeni nu poate acuza ziarul de calomnie decât dacă ceea ce scrie aici este fals. Și chiar dacă o s-o facă, subliniezi că începe cu „Dragă Împopoțonatule" și este semnată „Domnișoara Maimuță".

Nimeni nu te poate acuza că ai crezut că a fost trimisă special pentru a fi publicată.

Bowmar consideră nefondată grija lui Charles. Cele două persoane implicate cu siguranță aveau să recunoască scopul, chiar dacă ceilalți nu aveau să o facă. Scrisoarea era foarte personală, fiind clar rezultatul unei povești de dragoste care se încheiase foarte prost. Undeva, inima unei tinere domnișoare fusese frântă din cauza amăgirii unui desfrânat. I se părea o răutate să profite de nefericirea ei.

Faptul că lui Bowmar nu îi păsa și se aștepta ca el să facă acea treabă murdară îl înfurie, lucru pentru care Charles era faimos.

– Numai un ticălos fără inimă ar putea publica această scrisoare!

Bowmar se lăsă pe spate și pufni.

– Inimă? Inima nu are loc în această afacere, domnule. Materialele picate ca acesta o să facă să se vândă ziarul în sute de exemplare.

– Nu o s-o fac. Nu este cinstit!

Mijind ochii, Bowmar spuse:

– O s-o faci dacă vrei să îți păstrezi locul de muncă.

De când venise să lucreze pentru Bowmar, în urmă cu doi ani, Charles se confruntase cu dileme morale. Scrâșnise din dinți de fiecare dată și reușise să-și păstreze slujba. Asta însă îi pusese capac. Îi ajunsese.

– Nu dau doi bani pe slujba mea dacă sunt nevoit să fac asta pentru a mi-o păstra. Se întoarse spre ușă. Demisionez!

Apoi Charles ieși fără să privească în urmă.

Capitolul 7

La cinci zile după ce familia Page plecase din Berkshire în oraș, David se întorcea acasă de la călărie. De când plecase Charlotte, călăria fusese salvarea lui, deși nu reușea să își ia gândul de la ea.

Zâmbi. Era îndrăgostit. Nu avea nici un dubiu. Abia reușea să doarmă deoarece se gândea numai la ea.

Peste numai două zile, avea să o revadă în Londra. De data aceasta, voia să o convingă să-i dea un răspuns. O fi fost el tânăr și uneori prost, dar nu avea să o lase să-i scape.

Desigur, tatăl lui avea să fie încântat. Oftă. Ura că îi făcea jocul, dar nu se putea abține. Dacă pragmatismul și dragostea coinciseseră, cine era el să se împotrivească?

Îndată ce David intră pe moșie, servitorul îl anunță că tatăl lui aștepta să-l vadă de îndată.

David se grăbi în biroul tatălui său, surprins să-l vadă pe bărbat învârtindu-se prin cameră și bând whisky, lucru care la ora aceea nu era semn bun.

– Voiai să mă vezi, tată?

Tatăl lui se întoarse și îi aruncă o privire care ar fi împietrit pe oricine, atunci aruncă ziarul pe birou.

– Vrei să-mi explici cum s-a întâmplat asta?

– Cum s-a întâmplat ce anume? întrebă David buimac.

– Este aici un articol care spune niște lucruri îngrozitoare despre un tânăr care seamănă teribil de mult cu tine.

David simți un fior pe șira spinării. Lucruri groaznice despre el? În nenorocitul *Morning Tattler?*

Luând ziarul, începu să citească. Era un editorial plin de atacuri pompoase împotriva unui tânăr rebel. Editorul publicase o scrisoare de la domnișoară a cărei demnitate fusese rănită de un astfel de individ:

Dragă Împopoțonatule,

Am înțeles recent că pentru tine onoarea și caracterul sunt numai niște costume de conveniență, ceva ce porți numai când dorești să cucerești o anumită domnișoară senzuală. Știam amândoi că sub hainele scumpe în dungi ești atât de plin de minciuni și ai o inimă atât de nestatornică și de periculoasă precum apele Tamisei.

În timp ce pariezi și umbli din floare în floare cu prietenii tăi desfrânați de la Cambridge, numărând cu nerăbdare zilele până când o să devii viconte și o să poți duce o viață destrăbălată fără să fii pedepsit, amintește-ți asta: a existat o domnișoară care te-a cunoscut așa cum ești cu adevărat. A văzut vanitatea din fiecare remarcă și falsitatea fiecărui sărut. Ai ademenit-o cu vraja ta pentru o scurtă perioadă, dar în cele din urmă a recunoscut în tine un libertin incurabil, care se distrează decepționând sentimentele unei tinere domnișoare și căruia îi face plăcere să distrugă viețile femeilor.

Dacă intenționezi să-i ceri mâna, să fii sigur de un lucru. Dacă o să fie obligată, o să se mărite cu tine, dar nu o să-ți treacă niciodată cu vederea infidelitățile, nu o să-ți permită niciodată șantajul și nu o să-ți ofere vreodată ceea ce un bărbat așteaptă de la soția lui: loialitate și sprijin. Poate că astfel o să te gândești de două ori înainte să aduci în patul tău o viperă.

Cu dispreț,

Domnișoara Maimuță

Nu putea respira, iar pulsul i se accelerase atât de tare încât avu senzația că avea să leșine ca o domnișoară. Domnișoara Maimuță. Oare era scrisă de Charlotte? Cum putuse să scrie ceva atât de meschin? Fiecare cuvânt era ca un cuțit înfipt în inimă. Abia mai acordă atenție celorlalte aspecte ale articolului, în care editorul condamna comportamentul acestui domn față de o femeie respectabilă în vecinătatea orașului Cambridge. Nu auzi întrebările tatălui său și nici măcar nu mai observă ce se afla în jurul lor. Stătea acolo pur și simplu, țintuit de cuvintele ei.

De ce scrisese asta? Ce făcuse? Aveau o înțelegere! Fusese sigur că și ea ținea la el. Ultima oară când o sărutase, păruse fericită și la fel de dornică să se mărite precum era el.

– Ei bine? repetă tatăl lui. Văd pe chipul tău că într-adevăr este vorba despre tine.

Încuviință din cap, însă fiind numai pe jumătate conștient de ceea ce făcea.

– Presupun, după cronologie, că a fost scrisă de domnișoara Page.

– Cu siguranță, spuse el într-un târziu.

– Deci ce ai de spus în apărarea ta? Ce i-ai făcut fetei?

Se înroși.

– Nu am făcut nimic altceva decât să o cer de soție. Și se comportase ca un prost, deschizându-și sufletul pentru ca ea să aibă ce răni. Probabil că, după ce s-a întors la Londra, a auzit zvonuri despre mine.

Dar de ce le dăduse crezare? Asta îl rănea și mai tare, faptul că ea auzise niște grozăvii despre el și, în loc să-i vorbească, făcuse acest gest. Nici măcar nu așteptase să-l revadă înainte să-l acuze. Trimisese totul către publicația aceea nenorocită! Cum putuse să facă asta?

Știa că era destul de iute la mânie, că auzise lucruri neplăcute despre el și reputația lui, dar nu se așteptase la o cruzime inexplicabilă. Ce fel de femeie făcea una ca asta? Singura lui consolare era că nimeni nu putea ghici că el era cel... Îi îngheță sângele în vene. O reciti, simțind fiori reci prin tot corpul, de parcă ar fi putut îngheța orice ar fi atins.

– Toți o să afle că este vorba de mine.

– Ridîcol! rosti tatăl lui. Cel puțin a avut decența de a nu da nume. Singurul motiv pentru care mi-am dat seama a fost referința despre halatul tău.

David își privi tatăl.

– Exact. Am folosit acel halat la Cambridge de multe ori. Eram renumit pentru el. Înjură. Nu o să dureze mult până ce o să se răspândească zvonul că este vorba despre mine.

Tatăl lui păli.

– Unde este acum?

– I l-am dat lui Giles.

Tatăl lui îl chemă pe Giles. Imediat ce tânărul intră, îl întrebă:

– Unde este halatul pe care ți l-a dat fratele tău?

Giles își privi tatăl suspicios.

– De ce?

– Îl ai? se răsti acesta.

– Este în dulapul meu.

– L-ai purtat deja în public?

Giles înghiți in sec, temându-se că putea fi acuzat de ceva.

– Nu, domnule!

– Bine. Arde-l!

– Poftim? De ce?

David îi aruncă ziarul, apoi se întoarse către tatăl său.

– Nu rezolvi nimic arzându-l. Sute de băieți de la Cambridge m-au văzut purtându-l.

În timp ce Giles citea povestea, David se plimba prin cameră, incapabil să se încălzească și să oprească frigul pe care îl simțea în oase.

– O să dăm ziarul în judecată pentru calomnie, continuă tatăl.

David se întoarse.

– Și astfel să confirmăm tuturor că este vorba despre mine? Ai înnebunit?

– După părerea ta, oricum o să afle toți, îl înțepă tatăl lui. În plus, dacă nemernica asta mică vrea să te distrugă public, ar trebui să sufere și ea.

Brusc, îi apăru în minte imaginea lui Charlotte îngrozită să iasă pe râu. Sigur că era o imagine falsă. Dacă s-ar fi temut cu adevărat de tatăl ei, de ce ar fi trimis acea scrisoare la ziar? Era suficient de isteață pentru a-și da seama că Lord Page ar fi recunoscut-o imediat. Bărbatul îl văzuse pe David purtând acel halat într-o dimineață. Avea să pună totul cap la cap.

David se obținu să nu înjure. Poate de asta o făcuse, pentru a-l pedepsi pe tatăl ei. Cel puțin așa avea sens. Nu fusese destul de curajoasă pentru a-și dezvălui identitatea, ci doar ca să-l târască după ea pe fiul prietenului tatălui ei, scandalul fiind suficient pentru a distruge planul lui Lord Page de a o mărita. Oricare ar fi fost motivele ei, erau insuportabile. Nu avea să uite niciodată ce îi făcuse. Nici nu avea să o ierte.

Frigul îi atinse acum inima.

– Oricât mi-aș dori să o distrug pe domnișoara Page în acest moment, bombăni David, ceea ce propui nu ar face decât să pună paie pe foc. O să pară un martir în timp ce eu o să fiu demonizat în presă pentru încercarea de a o corupe. Dacă dai presei chiar și o bucățică de adevăr, o să sară pe noi ca niște câini turbați. O să scoată la iveală faptul că ai vrut să mă însor cu ea pentru avere și faptul că tatăl ei avea interese politice. O să fim umiliți public drept niște canalii ordinare, ceea ce probabil chiar își dorește.

Prefera furia aceasta glacială durerii pe care o simțise în inimă. Acum întâmpina și îmbrățișa frigul, lăsându-l să-i înghețe sufletul și să i-l transforme într-un bloc de gheață.

– Tăcerea este cel mai bun răspuns. Tăcerea și speranța că nimeni nu o să facă legătura între mine și scrisoarea asta nenorocită.

Tatăl lui îl privi pe Giles.

– Ce mai cauți aici, ca un gură-cască? Mergi și arde halatul! Asta putem face.

– Da, domnule, bolborosi el și dispăru din cameră.

David plecă după el, amorțit până în vârful degetelor.

– Îmi pare rău, fiule, spuse tatăl lui cu blândețe. Este vina mea că i-am adus aici și ți-am cerut să o iei pe fată de soție. Nu știam că este o femeie așa de nebună.

Nu, dar David știuse. Ceva din acea latură a lui care trata toți oamenii cu precauție știuse că ea și familia ei erau o adunătură imprevizibilă. Ar fi trebuit să dea ascultare acelui instinct în loc să-și lase mădularul să-l bage în belele, ca de fiecare dată.

Oricât ar fi detestat să recunoască asta, tatăl lui avea dreptate. Dragostea era pentru proști și pentru copii. David nu ar fi trebuit niciodată să amestece avantajele practice ale mariajului cu Charlotte cu niște emoții ciudate și prostești. Astfel, nu ar fi fost pus în această ipostază, cu inima sfâșiată.

Avea să gestioneze asta cât de bine putea, învățând din propriile greșeli. Gata cu desfrâul, gata cu grija pentru investițiile tatălui său, gata cu orgiile și cu băutura împreună cu prietenii lui! Cu siguranță, se sfârșise și cu mariajele aranjate. Îi ajunsese. Avea să-și dirijeze viața cu aceeași eficiență nerușinată ca a ei. După ce aveau să dispară zvonurile, iar el putea să pună la cale un plan, intenționa să o facă pe Charlotte Page să plătească pentru că îl umilise public. Fără îndoială!

Charlotte era pe cale să intre în salon pentru a lua micul dejun când vocea ridicată a tatălui ei se auzi până în hol.

– Îți spun, de data asta a mers prea departe! strigă tatăl ei.

Când inima începu să-i bată cu putere, rămase la ușă pentru a asculta.

– Nu ai de unde să știi că a fost ea, spuse mama timidă. Serios, Rowland...

– Ce? O aperi după toată șarada asta? Se auziră hârtii foșnind. Dintre toate lucrurile pe care le putea face, a trimis-o la *Morning*

Tattler! L-am văzut pe tânărul Masters în halat într-o dimineață, știu că despre el se vorbește în scrisoare.

Inima lui Charlotte aproape că se opri. O scrisoare? Au pus mâna pe scrisoarea ei? Nu, nu era posibil. Nu avea cum să apară în ziar.

– Pare a fi el, spuse mama, dar sunt convinsă că altă fată a scris la ziar. Știi doar ce reputație are.

– Dar fraza asta: la fel de nestatornică și de periculoasă ca apa Tamisei. Este ceva ce ea ar spune. Și l-a mai numit un libertin incurabil înainte să ajungem la Berkshire. Nu-ți amintești că i-a numit pe prietenii lui destrăbălați?

Charlotte simți frica ghemuindu-i-se în stomac, strângând-o, făcând-o să tremure în timp ce recunoștea frazele din scrisoare. Oh, Dumnezeule, cum ajunsese în ziarul *Morning Tattler?*

– Nu cred că Charlotte ar...

Se auziră o plesnitură, apoi un țipăt ascuțit. Charlotte încremeni de spaimă. Din câte știa ea, tatăl ei nu o lovise niciodată pe mama ei. Și o făcuse acum, din cauza scrisorii ei idioate...

– Rowland, te rog, spuse mama ei șoptit, nu rezolvi nimic dacă lovești mobila. O să te audă servitorii. În plus, nu ai de unde să știi sigur că a fost ea.

Se simți brusc ușurată, dar numai pe moment. După asta, temperamentul tatălui ei ar fi fost de nestăpânit. Oare ce avea să îi facă? Nu avea să o ierte niciodată pentru asta!

– De când ne-am întors, am întrebat-o de două ori cum a fost, țipă el, și de fiecare dată a tăcut! Hârtiile foșniră iar. Asta punea la cale, blestemată fie! Nu o să accept, mă auzi? O să-i ceară scuze personal. O s-o fac să se târască în fața lui și a familiei dacă de asta e nevoie pentru a îndrepta lucrurile! Dacă nu o face, o s-o țin suspendată de pe Podul Londrei până când o s-o facă.

Numai gândul acesta o îngrozi pe Charlotte.

Tatăl ei continua să blesteme în timp ce se plimba prin cameră.

– Îți jur că nu o mai las să iasă vreodată din casă. O să stea pentru totdeauna încuiată în camera ei. M-am săturat de obrăznicia ei!

Era terminată. Temându-se că avea să iasă pe culoar în orice moment și o putea prinde trăgând cu urechea, merse spre ușa din spate a casei. Odată ajunsă afară, alergă spre cel mai îndepărtat cotlon al grădinii lor micuțe.

Se plimba pe sub salcia ei preferată, chinuindu-se să-și dea seama ce se întâmplase și ce ar fi trebuit să facă. Cum ajunsese scrisoarea ei la ziar? Oh, dacă îl revedea pe acel Tom Dempsey, avea ea grijă

de el! Știuse că mersese ceva prost în momentul în care constatase că acesta nu se întorsese pentru a-și revendica cercelul.

– Domnișoară Page! se auzi o voce în spatele ei, făcând-o să tresalte.

Întorcându-se spre grilajul de fier al gardului, rămase șocată când îl găsi pe căpitanul Harris pe alee. Se înroși. Abia se mai gândise la el în ultimele zile, prea prinsă de suferința provocată de trădarea lui David.

– Ce faci aici? șopti ea, alergând spre gard.

Înainte să o poată opri, coborî de pe cal și sări gardul ascuțit, aterizând în picioare înaintea ei.

– Am venit să te curtez, spuse căpitanul Harris, dar majordomul mi-a spus că nu accepți vizitatori. Așa că am venit pe alee, sperând să te pot vedea.

În aceste circumstanțe, nu știa dacă trebuia să se simtă flatată sau speriată.

– Presupun că ai citit scrisoarea din ziar.

Mîji ochii.

– Deci am avut dreptate. Tu ai scris-o.

Lăsă capul în pământ rușinată.

– Nu am intenționat să ajungă la ziar, jur. Trebuia să fie personală. Gândul care îi trecu prin minte îi făcu sângele să înghețe. Cum ai știut că eu am fost?

Dacă *el* aflase, probabil și ceilalți o făcuseră.

Nu menționase numele lui David pentru ca nimeni să nu îl identifice, dar ar fi putut să-și dea seama că ea fusese cea care o scrisese. Nu se mai putea mărita niciodată! Cine s-ar fi însurat cu o femeie care ar fi scris o astfel de scrisoare, indiferent cât de justificată ar fi fost?

Căpitanul Harris îi ridică fața din pământ și o privi în ochi.

– Am fost atât de neferîcit când ai plecat încât l-am plătit pe unul dintre servitori să-mi spună unde ești și mi-a zis că familia ta se afla în Berkshire, în vizită la familia Master. Prin oraș deja a început să se ducă vestea că tânărul Masters este persoana despre care se vorbește în scrisoare. Nu am spus însă nimănui că ești implicată în asta, îți jur! Cu solemnitate, o luă de mână. Într-adevăr, am venit să te salvez. Nu o să-i permit tatălui tău să te mărite cu un astfel de ticălos. Sub nici o formă!

Fu luată prin surprindere.

– Ce intenționezi să faci?

– Să mă însor cu tine, fată dragă! Îngenunche și îi sărută mâna. Te ador. Chiar nu vezi?

Dacă se gândea la asta, nu vedea. Având în vedere săruturile explozive pe care i le dăduse David, ocheadele lui căpitanul Harris nu păreau decât o curtare timidă, nicidecum preludiul unei povești de dragoste.

Se încruntă. Sigur că da. Deși era un bărbat simplu, căpitanul Harris nu era un desfrânat și un ticălos. Nu frânsese ani la rând inimile tinerelor domnișoare și nici nu era capabil să insulte o femeie cu săruturi care, deși pătimașe, erau complet nepotrivite. Dacă asta îl făcea un individ mai puțin interesat, era numai pentru că viclenia era al naibii de excitantă. Iar prezența căpitanului acolo, în ciuda nefericirii ei, îi demonstra că nu era deloc un bărbat machiavelic.

– Într-o oră plecăm spre Scoția, continuă el, privind-o adorator. Chiar acum ne așteaptă un prieten cu o trăsură care nu poate fi prinsă din urmă, indiferent pe cine ar trimite tatăl tău după tine. O să ajungem în Gretna Green în câteva zile, iar acolo o să fii, în sfârșit, la adăpost de mariajul crud pe care tatăl tău dorește să-l aranjeze.

Era un plan îndrăzneț și romantic care, în urmă cu două săptămâni, ar fi făcut-o să i se arunce în brațe. Trădarea lui David o făcuse precaută. Deși era încântată de oferta căpitanului, cuvintele reci ale tatălui ei despre intențiile unui bărbat îi otrăviseră gândurile.

– Este prea brusc, spuse ea.

Chipul lui se întunecă.

– Poate încă mai simți ceva pentru acel ticălos.

– Nu! Îi strânse mâna. Nu, niciodată!

Cu o privire arzătoare, îi strânse mâna la piept.

– Dacă te îngrijorează trecutul tău cu el, îți jur că nu trebuie. Nu o să-ți reproșez niciodată nimic din ceea ce tu și el, duși de val, ați fi făcut.

– Trecutul meu? Ceea ce am făcut? Când înțelese ce insinua el, se înroși, încercând să-și elibereze mâna. Te asigur, domnule, că încă sunt fecioară. Nu aș fi permis niciodată...

– Desigur că nu, draga mea Charlotte, nu am vrut să insinuez altceva. Refuzând să-i dea drumul la mână, începu să i-o sărute cu patos. Îmi permiți să te curtez, Charlotte?

O privi cu o tandrețe care mai diminuă insulta pe care crezuse că i-o adusese.

– Știi că tata nu o să-ți dea zestrea mea, îl preveni. Este foarte furios din cauza scrisorii.

– Nu-mi pasă, spuse el, părând sincer. Eu pe tine te vreau. O să trăim numai cu dragoste.

Promisiunea idilică o făcu să tresalte. Nu mai știa ce însemna dragostea, dar era convinsă că nu asta simțea pentru căpitanul Harris. Și totuși, dacă el o iubea, nu-și putea dori mai mult, mai ales acum, când își distrusese viața. Într-adevăr, el își risca viața pentru a o avea. Dacă afla cineva vreodată că ea scrisese acea scrisoare, el ar fi fost umilit public. Dacă bărbatul își asuma acest risc, asta dovedea sentimentele lui puternice.

În plus, ce altă posibilitate avea? Dacă nu se mărita cu căpitanul Harris, tatăl ei îi făcea viața un iad. Avea s-o oblige să-i ceară scuze lui David, ceea ce era inacceptabil. Indiferent cât de rușinată ar fi fost pentru faptul că scrisoarea ajunsese în ziar, nu vedea nici un motiv să-i ceară scuze, având în vedere că David era cel care greșise față de ea.

În plus, dacă presa ar fi descoperit că ea scrisese scrisoarea, totul avea să se agraveze. Ar fi fost un scandal uriaș, iar tatăl ei ar fi făcut-o să sufere. Însă, dacă fugea cu căpitanul Harris, tatăl ei nu îi mai putea face rău. Putea avea propria casă și un soț minunat, care ținea la ea. Cu timpul, era sigură că avea să-l iubească.

Când ea zâmbi discret la acest gând, căpitanul Harris îi strânse mâna în dreptul inimii.

– Este un *da*, dragă Charlotte? întrebă el, cu ochii aproape la fel de adorabili ca ai lui David.

Alungând imaginea trădătorului din gând, îi acoperi mâna cu ale ei.

– Într-adevăr, domnule. Accept propunerea ta.

Capitolul 8

Richmond, Anglia
Noiembrie 1824

Alungând fantomele trecutului, Charlotte stătea în biroul ei, la fereastră, privindu-l pe David plecând cu trăsura. Nu se schimbase. Era la fel de agresiv și de îndrăzneț. Îi plăcea asta la el.

În ultimii ani, se obișnuise să-i facă pe bărbați să-i cânte în strună. Din momentul în care înființase școala, își jurase că nici un bărbat nu avea să o mai șantajeze, așa cum făcuse tatăl ei. Nici un alt bărbat nu avea să o mai folosească pentru propriile interese așa cum făcuse răposatul ei soț. Pe micul ei domeniu, ea deținea controlul.

Chiar și vărul Michael respectase limitele pe care le impusese. Se bucurase de prietenia unui bărbat care știa diferența dintre a ordona și a sfătui, precum și de anonimatul lui, care o încurajase să-i vorbească cu onestitate și să păstreze distanța.

David nu o ținuse niciodată la distanță, până când nu îi trimisese scrisoarea aceea prostească ce îi despărțise pentru totdeauna. Încă nu îi venea să creadă că nimeni nu aflase vreodată cine scrisese scrisoarea, dar în câteva zile toți își dăduseră seama că subiectul scrisorii fusese David. Halat acela nenorocit îl dăduse de gol. De unde era să știe că el era singurul fiu de viconte din Cambridge care purtase vreodată un halat în dungi?

Pe atunci, Charlotte era proaspăt căsătorită cu Jimmy, și nu era în postura de a putea face ceva. Astfel, privise stânjenită cum David era demonizat în presă. Deși încă îl ura pentru trădarea lui, nu își dorise ca el să sufere umilirea publică.

Apăruseră fișe caricaturale prin magazine și scrisori mânioase la ziar. Jumătate dintre domnișoarele din înalta societate îl respingeau. La urma urmelor, una era ca un tânăr dintr-o familie instărită să ducă o viață libertină și alta era să o facă atât de indiscret încât tinerele să trimită scrisori la ziar despre el.

Deși prietenii lui încercaseră să-l protejeze cât de bine putuseră, fiecare cârciumăreasă cu care se încurcase vreodată își spusese povestea în presă, iar fiecare păcat comis vreodată fusese mărturisit pentru amuzamentul publicului.

În tot acest timp, David păstrase tăcerea, fără să-i dezvăluie numele. În acea perioadă, presupusese că fusese din cauza faptului că el nu voia ca ea să spună propria variantă, punându-l astfel într-o situație și mai neplăcută.

Acum știa totul. Câțiva ani mai târziu, aflase că nu David, ci Giles fusese cel care purtase halatul în acea noapte oribilă. Se simțise de-a dreptul rușinată. Încă o îngrozea amintirea gestului ei teribil. Desigur, teama pe care o simțea față de tatăl ei fusese reală și crezuse cu adevărat că David se jucase cu sentimentele ei. Ar fi putut să se asigure însă că scrisoarea nu avea să ajungă pe mâini greșite. Supărarea și lașitatea ei ruinaseră reputația lui David pentru mult timp.

Cum ar fi fost viața ei dacă ar fi discutat direct cu el în loc să-i scrie scrisoarea aceea tâmpită? Dacă el ar fi ghicit că, de fapt, fusese vorba despre fratele lui și ar fi venit să-i spună că presupusese greșit?

Oftă. Probabil nu l-ar fi crezut oricum. Fusese atât de convinsă de caracterul lui josnic, precum și de judecata ei dreaptă! Mai târziu, greșeala ei fusese completată de căsătoria cu Jimmy. Când își aminti de cererea lui Jimmy, scutură din cap. Fată naivă! Auzi, să trăiască din dragoste! Ce glumă proastă se dovedise a fi!

Se întoarse de la fereastră. Nu putea spune că Jimmy nu ținuse la ea. Uneori, se gândea că o făcuse sincer. Cu siguranță, petrecuseră și momente plăcute împreună. În cele din urmă însă, banii întunecaseră totul.

Fuga ei și scandalul îl scoseseră din minți pe tatăl ei. Făcuse un atac și murise înainte să-și poată schimba testamentul și să o dezmoștenească. Mama ei murise la scurt timp. Drept urmare, Charlotte moștenise o avere frumușică, ceea ce nu făcuse decât să-i amplifice sentimentul de rușine și de vinovăție. Nu putea evita să nu se învinovățească pentru moartea părinților.

Jimmy îi spusese să nu o facă. Pe atunci însă, Jimmy era dornic să-i cheltuiască banii, așa că nu prea îi păsa cum ajunsese ea în posesia lor. Din nefericire, era dreptul lui de soț să-i risipească averea. Nu avusese nevoie decât de doi ani pentru a o risipi, ducând un trai extravagant și investind prost.

Când făcuse greșeala de a jigni un ofițer, ceea ce dusese la moartea lui în duel, nu mai rămăseseră bani decât pentru a plăti

înmormântarea. Chiar și atunci fusese nevoită să se împrumute. Slavă Domnului că putuse să găsească un post la o școală de fete în Chelsea, altfel cine știe din ce ar fi trăit?!

– Bună dimineața, Charlotte, răsună o voce baritonală în spatele ei.

Tresări, apoi se întoarse și își zări prietenul în prag.

– Pentru Dumnezeu, Charles, nu mă mai speria așa!

Charles Godwin o privi confuz.

– De fapt, având în vedere că am întârziat zece minute, mă gândeam că o să mă primești bătând din picior, gata să-mi amintești cât de ocupată ești când sunt examene in școală.

Întârziase? Pentru ce venise? Brusc, își dădu seama. Îi promisese că avea să o ducă în oraș pentru a vedea Colecția Angerstein și a se asigura că tablourile erau potrivite ca fetele să le poată vedea.

– Oh, Dumnezeule, am uitat complet. Îmi pare atât de rău!

Cu un zâmbet ușor forțat, bărbatul intră în încăpere.

– Scurta ta scăpare de memorie are de-a face cu faptul că am văzut trăsura lui Kîrkwood plecând de aici?

Cerule, ce stânjenitor! Fără să-l poată privi în ochi, merse și se așeză la birou.

– Chiar așa este. A venit să discutăm o problemă de afaceri.

– Afaceri?

Trăsăturile lui frumoase fură întunecate de suspiciune.

Charles era singura persoană în viață, cu excepția familiei lui David, care știa despre ei doi. Nu îi spusese nici măcar vărului Michael, deoarece nu fusese capabilă să-i mărturisească cel mai rușinos lucru despre ea.

Charles însă știa. De fapt, acesta era motivul pentru care ea și ziaristul deveniseră prieteni. Dacă cineva o putea sfătui, acela era el. La fel ca vărul Michael, niciodată nu o forțase să facă mai mult decât își dorea.

Arătând spre un scaun, așteptă până când Charles se așeză înainte să-i explice despre vizita lui David și donația lui Sarah. Când menționă suma, Charles fu uimit.

– Nu pare să fie ceva făcut de Sarah!

– Nu, recunoscu ea. Lord Kirkwood insistă că ea mereu a susținut școala.

– Probabil era foarte deranjat de faptul că femeia care cândva i-a distrus reputația o să primească o bună parte din banii soției lui.

– Dacă l-a deranjat, nu a lăsat să se vadă. A zis că tot ce s-a întâmplat între noi face parte din trecut. În plus, s-a comportat ca și când ar fi vorbit serios.

– Ah, înțeleg!

Charles nu părea însă că înțelesese. Părea bulversat. Ea se temea că știa motivul. Deși Charles fusese devastat de moartea soției lui, Judith, în urmă cu câțiva ani, în ultimele luni lăsase de înțeles că era dispus să își continue viața. Luând în considerare comportamentul lui recent, care era mai degrabă al unui pretendent decât al unui prieten, hotărârea lui de a merge mai departe avea legătură cu Charlotte.

Nu știa cum să reacționeze. Îl plăcuse mereu, dar nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat cu care se putea mărita. Fusese foarte apropiată de Judith, și părea o lipsă de loialitate din partea ei să se gândească la el altfel decât ca la soțul prietenei sale. Presupunea că singurul motiv pentru care nu îi ceruse încă să se mărite cu el era faptul că își dăduse seama cât de stânjenitoare ar fi devenit relația lor dacă l-ar fi refuzat.

Uneori, se întreba dacă nu cumva el era vărul Michael. La urma urmelor, Charles obținuse o moștenire de la un unchi cam în aceeași perioadă în care Jimmy murise și cu aceasta reușise să cumpere *Morning Tattler* și să-l transforme dintr-un ziar de scandal în *London Monitor*, un ziar radicalist care susținea reforma guvernamentală. Fiind însurat, își dorise să țină legătura lui cu școala cât mai privat posibil.

Îi citise însă editorialele și nu se potriveau cu stilul vărului Michael. Dacă Charles ar fi pus la cale mascarada asta cu vărul în toți anii aceștia, atunci de ce continua să se comporte astfel, când că nu mai trebuia să protejeze sentimentele și reputația lui Judith?

– Pot să văd documentul pe care ți l-a adus Kirkwood? întrebă Charles.

– Desigur, răspunse și i-l înmână.

Nu se grăbi și îl citi cu atenție, poate mai atent decât o făcuse ea.

– Numai un avocat ar putea spune cu siguranță, dar pare legal.

– De ce nu ar fi legal?

– Deoarece nu are sens. Sarah era suficient de vanitoasă încât să își dorească o clădire care să-i poarte numele, dar prostia asta de a-l lăsa pe Kirkwood să supravegheze lucrările pare a fi ceva intenționat pentru a vă aduce pe tine și pe soțul ei împreună. Chiar și din mormânt, nu ar fi un lucru făcut de ea.

Charlotte se înroși.

– Sarah nu știa despre relația mea cu soțul ei.

– Nu poți fi sigură de asta. În patul conjugal, soții își spun multe lucruri.

Rămase fără suflu. Nu îi trecuse prin minte asta, dar ar fi explicat de ce Sarah fusese mereu atât de răutăcioasă cu ea.

– Ce vrei să spui? Că Lord Kikwood a inventat această moștenire? De ce? Ce ar avea de câștigat?

El ridică din umeri.

– Poate că vrea să reia relația de unde ați lăsat-o. Asta o să-i dea ocazia să o facă.

Ea râse zgomotos.

– Cred că glumești. Ce i-am făcut eu este de neiertat.

Charles o privi ferm.

– Ești o femeie frumoasă și de succes, Charlotte. Poate că, după căsnicia cu prostuța Sarah, Kirkwood își dorește o femeie cu caracter.

Gelozia din vocea lui Charles era evidentă. Se ridică, simțindu-se stânjenită de direcția în care o lua conversația.

– Dacă eu, continuă Charles, care nu te cunoșteam in acel moment, am recunoscut cât de rănită ai fost când ai scris scrisoarea, poate că și el a făcut-o.

– Nu fi naiv! Se îndreptă spre fereastră. Anthony mi-a spus, fără să știe despre implicarea mea, că David Masters le-a vorbit prietenilor lui despre mine numai o singură dată. Deși nu mi-a dezvăluit identitatea nici chiar în fața lor, m-a numit diabolică și i-a mulțumit lui Dumnezeu că l-a scăpat de o femeie care era pe jumătate nebună. Ți se pare că este un bărbat care și-ar fi putut da seama că eram rănită?

– Pare un bărbat furios, spuse Charles. Optsprezece ani pot calma o persoană. Chiar tu ai spus că astăzi nu s-a comportat ca o persoană mânioasă.

– Nu, dar nici nu s-a comportat ca o persoană dornică să mă curteze. Când a fost nevoie, David a reușit mereu să pară nonșalant.

– David? repetă Charles, cu atenția caracteristică a unui ziarist. După atâția ani, când te gândești la el, încă îi spui numele de botez? Probabil că încă simți ceva pentru el, adăugă bărbatul în timp ce ea își blestema limba ascuțită.

Se întoarse spre el, fermă.

– Nu fi absurd! Totul a rămas în trecut.

O analiză un moment lung.

– Dacă zici tu...

Ea îi zâmbi.

– Prostii. Fără îndoială, Sarah a făcut-o din vanitate și s-a gândit că ar fi distractiv să-și forțeze soțul să ia parte la asta. Îndreptându-se spre birou, luă carnețelul pe care voia să-l ia cu ea la expoziția Angerstein din Pall Mall. Să mergem! Dacă nu plecăm curând, nu mai avem timp să vedem tablourile, căci trebuie să te întorci la redacție.

– Pot lipsi o zi. Se ridică, privind-o în continuare. În plus, după ce terminăm cu expoziția, ar trebui să-l vizităm pe prietenul meu, Robert Jackson. Ar putea să lămurească acest document al lui Kirkwood.

– Intenționez să-l duc la avocatul meu.

– Nu mă înțelege greșit, draga mea, dar, deși avocatul tău este pregătit să rezolve contracte de familie și de afaceri, ai nevoie de cineva specializat, care cunoaște legea privind moștenirile. Jackson se pricepe.

Oftă. Ura să îi dea dreptate.

– Foarte bine. Își îndreptă umerii. Dar o să plătesc serviciile avocatului.

– Pentru Dumnezeu, Charlotte, permite-mi să...

– Vorbesc serios. Fie îi plătesc comisionul, fie îi refuz serviciile.

Cu o privire exasperată, îi întinse brațul.

– Cum dorești, doamnă. Deși nu pot înțelege de ce trebuie să fii mereu atât de încăpățânată.

Mai degrabă precaută. Deși îi acceptă brațul și îi permise să o conducă, simțise pe pielea ei că o femeie era responsabilă pentru sine. Era riscant să se bazeze pe un bărbat. Se bazase pe Jimmy să o salveze și, în schimb, el o lăsase fără nimic. Mai târziu, fusese nevoită să se bazeze pe vărul Michael pentru ajutor, dar chiar și bărbatul pe care ajunsese să-l considere un prieten o abandonase.

Bărbații nu reprezentau soluția problemelor ei, cu atât mai puțin Charles. Nu se aștepta decât la dragoste din partea ei, iar ea nu simțea asta pentru el. Se mai măritase o dată fără să fie îndrăgostită, așa că nu vedea nici un motiv pentru care să o facă din nou, deși Charles era mai bărbat decât fusese vreodată Jimmy. Oricum, nici măcar nu era sigură că dragostea era cel mai înțelept lucru. Se îndrăgostise de David, iar asta nu făcuse decât să-i frângă inima.

În plus, avea 36 de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Un mariaj la vârsta aceasta ar fi fost ceva absurd.

Totuși, nu ar fi refuzat o poveste de iubire. Ideea apăru de nicăieri și fu deopotrivă șocantă și tentantă. Se mai gândise la asta, desigur, dar alungase gândul din cauza școlii și a nevoii de a-și păstra reputația. Având însă în vedere problemele școlii și reapariția neașteptată a lui David în viața ei... Blestemă acest gând. Unde-i era mintea? Ar fi fost o nebunie!

– Știi, Charlotte, ar mai fi un motiv pentru care Kirkwood a venit la tine cu această donație, spuse Charles privind-o.

– Și anume? întrebă ea, rugându-se ca el să nu ghicească motivul agitației bruște pe care o simțea.

– Poate că Sarah ți-a lăsat într-adevăr banii din vanitate. Dacă a fost însă în codicil, probabil Kirkwood a influențat avocatul să scrie în contract că el este cel care trebuie să se ocupe de procesul prin care să intri în posesia ei.

– În ce scop?

– Pentru a putea controla modul in care sunt cheltuite fondurile și astfel să te ducă in direcția pe care și-o dorește.

– Și care anume ar fi aceea? izbucni ea, devenind enervată în mod inexplicabil de determinarea prietenului ei de a pune totul in cea mai proastă lumină.

– Poate că a văzut asta ca o ocazie perfectă de a se răzbuna pe tine pentru ce i-ai făcut în acea vară. Poate că se folosește de asta pentru a se răzbuna.

Această posibilitate o răni foarte mult, căci încă îl găsea pe David foarte atrăgător.

– Este ridicol, spuse ea cu vocea pierdută. Au trecut 18 ani. Nimeni nu poate ține pică atât de mult timp, nici chiar Dav... Lord Kirkwood.

– Să vedem ce spune avocatul. Ascultă-mă bine, Charlotte! Este ceva putred în afacerea asta. Sunt sigur!

Din păcate, și ea era.

Capitolul 9

Cu o noapte înainte să se întoarcă la școală, David stătea la o masă la Eal și Drake, așteptându-l pe Joseph Baines, avocat, încercând să nu se gândească la ceea ce avea să-i spună Charlotte a doua zi.

Nu o putea învinui că era suspicioasă. Probabil i se părea ciudat că revenea în viața ei după ce îl tratase în modul în care o făcuse. Chiar și lui i se părea puțin ciudat după atâția ani de corespondență.

Dumnezeu știa cât de furios fusese în acea vară, mai ales după ce auzise că fugise. În ochii lui, nu numai că se jucase cu sentimentele lui și îl umilise public, ci râsese de el măritându-se cu rivalul lui. Acest lucru încă îl deranja.

Își petrecuse următorii ani izolat la moșia lui, pregătindu-se pentru a reveni în societate. Nu se putea ascunde mereu. În cele din urmă, își făcuse curaj și ieșise iar în societate. Încă evitat de oameni pe care cândva îi considerase prietenii lui, decisese să le arate că nu îi păsa. Deși își petrecuse timpul urmărind scopuri nobile, permițându-i prietenului său isteț Anthony să-i conducă investițiile, nopțile petrecea neobosit, încercând să o uite pe Charlotte.

În cel de-al doilea an al său la Londra și la patru ani de la publicarea nenorocitei scrisori, ajunseră la urechile lui vești despre Charlotte. Aflase că ea și soțul ei moșteniseră banii familiei ei, dar era pentru prima dată când auzise că era văduvă de ceva vreme și lucra ca profesoară la o școală foarte prestigioasă in apropiere de Chelsea.

Din motive pe care nici el nu le înțelegea prea bine, acest lucru îl înfuriase. Făcea exact ceea ce își dorise dintotdeauna, ieșise din toată situația neatinsă, în timp ce el încă trebuia să suporte anumite aluzii la ieșirile în societate. Ea începuse o viață nouă, în timp ce el nu fusese capabil nici măcar să găsească o soție potrivită având în vedere scandalul care îl urmărea și acum. Ura asta!

La o săptămână după ce auzise veștile, beat criță și gândindu-se la Charlotte, David parie o sumă uriașă la un joc de whist împotriva lui Samuel Pritchard. Victoria nu îl satisfăcuse prea mult, deoarece

Pritchard, aproape ruinat, pariase mai mult decât își permisese, ceea ce era mereu neplăcut.

Acela fusese momentul în care David se gândise la un mod de a-și recupera banii de la Pritchard și să se răzbune în același timp pe Charlotte. Mai întâi îl convinsese pe Pritchard să fie de acord să-i dea drept de retenție asupra proprietății unde astăzi se afla școala. Deoarece o ipotecase, Pritchard nu putuse să o vândă pentru a-și plăti datoria, dar fu de acord să-i cedeze lui David dreptul de retenție pentru o perioadă de 15 ani. Pe atunci, Pritchard și familia lui locuiau în Rockhurst, astfel încât bărbatul fusese recunoscător pentru șansa de a-și salva onoarea fără să-și ruineze familia sau să-și vândă propria casă pe nimic.

Amintindu-și de visul lui Charlotte de a-și deschide propria școală, David o abordase prin domnul Baines, pretinzând că era un văr îndepărtat al căpitanului Harris, astfel încât să o convingă să-și deschidă școala pe terenul lui Pritchard. Ea fusese atât de dornică să-și urmeze visul încât acceptase oferta lui. Pentru a face afacerea și mai convingătoare, investise chiar el niște bani, fără să se gândească la faptul că într-o zi putea avea nevoie de ei pentru a-și salva familia de la faliment.

Planul lui era să-i ceară o chirie foarte mică până când școala era pusă pe picioare și începea să funcționeze, iar ea era satisfăcută. Intenționa ca apoi să mărească dramatic chiria și să-i ceară banii împrumutați, privind-o fericit cum se afunda.

Era un plan viclean. Unul pe care curând ajunse să-l regrete.

– Sper că nu ați așteptat prea mult, domnule.

Tresărind, David îl văzu pe domnul Baines care în cele din urmă ajunsese. Arătă spre halba de bere.

– Nu suficient încât să mă amețesc.

Avocatul râse.

– Ce păcat! Aruncându-și pălăria pe banca din fața lui David, se așeză pe scaun și puse un document pe masă. Am adus contractul original pe care l-ai încheiat cu Pritchard, așa cum ai cerut, dar nu o să-ți fie de ajutor. L-am recitit. Opinia mea de profesionist este că nu poți face nimic ca văduva să nu fie evacuată.

Rânjind, David băgă contractul în mapă.

– Știu că ai dreptate, dar tot vreau să mă mai uit peste el.

Baines ceru o halbă.

– A ținut povestea cu codicilul?

– Sincer, nu sunt sigur. Charlotte este prea deșteaptă pentru a da crezare unei astfel de povești având doar cuvântul meu. Nici nu a vrut să discute despre asta până când avocatul ei nu aruncă o privire. E vreo problemă?

– Domnule! exclamă Baines, simțindu-se insultat. Documentul este inatacabil. Eu și avocatul familiei tale ne-am asigurat de asta.

– Iartă-mă, domnule Baines! Povestea asta m-a cam dat peste cap.

– Îmi imaginez, mai ales că Pritchard este pe cale să vândă Rockhurst unui individ, Watson, din Yorkshire.

David luă o gură de bere.

– De fapt, asta ar putea fi în avantajul meu. Pentru doamna Harris, o să fie un semnal că e timpul să mute școala.

– Înțelegi ironia situației? Baines îl fixă cu privirea. Dacă ai fi lăsat ca lucrurile să-și urmeze cursul normal cu Pritchard, atunci ai fi avut-o pe doamna Harris exact acolo unde îți doreai când ai început toate astea.

– Știu prea bine. Mă rog numai ca ea să nu descopere asta vreodată.

– Erai mânios pe bună dreptate.

– Da. Dacă îmi amintesc bine, atunci m-ai sfătuit să nu cer dreptul de retenție de la Pritchard.

– Nu împotriva dreptului de retenție te-am prevenit. A fost isteț din partea ta. Cel puțin ai prevăzut creșterea chiriei proprietăților din Richmond.

– Mă supraestimezi. David dădu pe gât restul de bere. Nu mi-a păsat deloc de chirii. Singurul meu scop era răzbunarea.

– Ei bine, da, în privința răzbunării te-am prevenit. Din fericire pentru doamna Harris, te-ai răzgândit.

David pufni.

– Ea m-a făcut să mă răzgândesc.

– Prin scrisorile ei, nu?

Râse.

– Femeia se pricepe la scris, recunosc asta. Mă gândeam la momentul în care o să-mi dau jos masca și o să-i cer ceea ea nu putea plăti. Apoi a început să-mi trimită toate scrisorile acelea, mulțumindu-mi pentru „bunătate și generozitate" și cerându-mi sfatul pentru a-și face „fetele dragi" să nu repete greșelile ei. Clătină din cap. Îți jur, numai un bărbat cu inima de piatră i-ar fi putut rezista.

– Mda.

– Ar fi trebuit să-i spun adevărul atunci. Dar după ce tata...

Se opri, încă incapabil să vorbească cu ușurință despre sinuciderea tatălui său, la exact șase ani după ce Charlotte deschisese școala. Două sinucideri, a tatălui și apoi a soției lui. Prima nu fusese vina lui, dar a doua...

Baines ridică privirea încruntat.

– Sir, se apropie un bărbat de noi.

David abia avu timp să se întoarcă înainte ca străinul să se apropie de masa lor, cu o pălărie în mână.

– Bună seara, domnule. Numele meu este Ned Timms și sunt...

– Știu cine ești, bombăni David recunoscând numele unui cămătar notoriu care se ocupa de afaceri dubioase. Se ridică. Ai îndrăzneala să mă încolțești în locuri publice?

Timms avea expresia placidă a unui bărbat obișnuit să fie respins, dar care nu se descuraja.

– Nu mi-ai dat de ales, domnule. Servitorii dumîtale nu m-au lăsat să intru acasă.

– Pentru că nu ai nimic să-mi spui. Soția mea a murit de ceva timp. Oricât ai vrea, nu mai poți scoate nimic de la ea.

– A lăsat în urma ei multe datorii.

– Da. Și am plătit tot ce am considerat legitim.

– Datoria ei la mine era legitimă, te asigur. Căutând în buzunarul interior al hainei, scoase o casetă de bijuterii și, deschizând-o, descoperi safirele Kirkwood, pe care David nu le mai găsise de la moartea lui Sarah. A folosît astea drept garanție.

Cu un gol în stomac, David privea la setul de bijuterii strălucitor – cercei, lănțișor, brățară și inel. Făcea parte din colecția de bijuterii care aparținuse familiei lui de generații. Nici tatăl lui, în momentele cele mai negre, nu încercase niciodată să vândă sau să amaneteze vreo piesă.

Cum putuse Sarah să facă asta? Îl urâse atât de mult încât să amaneteze ceva atât de valoros pentru familia lui decât să vină să-i ceară bani?

Știa răspunsul. Mereu se certaseră din cauza jocurilor ei de noroc.

– Dacă soția mea îți era datoare, atunci deții mijloacele necesare pentru a-ți recupera datoria. Safirele valorează cu siguranță mai mult decât orice datorie ar fi putut avea. La urma urmelor, cei

de teapa ta așa acționează, profitând de cei care sunt gata să primească aproape nimic pe bunurile lor de valoare.

Asta îl făcu pe nenorocit să reacționeze, căci privirea îi deveni ucigătoare.

– Da, dar este o amintire de familie atât de frumoasă! Mă gândeam că vrei să o păstrezi în familie. Aș fi fericit să ți-o înapoiez la un preț rezonabil...

– Du-te dracului! izbucni David, știind foarte bine că prețul rezonabil al individului ar fi fost mai mult decât valoarea bijuteriilor. Nu o să primești nici o lețcaie de la mine. Tu și ai tăi mi-ați omorât soția. Nu-mi pasă de tine și nici de banii tăi nenorociți!

Bărbatul miji ochii.

– Ai face bine să-ți revizuiești atitudinea, domnule. Sunt convins că ziarele ar da orice pentru o bârfă mică despre cât de mult era soția ta dispusă să sacrifice pentru a obține bani pentru... plăcerile ei.

Dintre toți oamenii, el era cea mai nepotrivită persoană căreia să îi spună asta. Înaintă, forțându-l pe Timms să se dea câțiva pași înapoi.

– Mă amenințI, vierme ce ești! Aș zice să te mai gândești. Sunt bun prieten cu magîstrații locali, iar dacă cineva s-ar uita cu atenție la afacerile tale, ar găsi anumite ilegalități. Ești gata să riști?

Timms se opri când se lovi de una dintre mesele din apropiere.

– Iartă-mă, domnule, spuse el ușor revoltat. M-am gândit că îți fac o favoare. Văd că m-am înșelat.

– Chiar foarte mult. Acum că ne-am înțeles, sper că nu o să mai purtăm această discuție. M-ai înțeles?

Încuviințând din cap, Timms se strecură printre David și masă.

– Nu o să te mai deranjez, domnule, rosti, apoi plecă.

David încă tremura de nervi când se întoarse să-și reia locul la masă, alături de Baines.

– Presupun că ai auzit.

– Da. Ești sigur că nu le vrei înapoi?

– Foarte sigur. Cum ar fi putut să le mai privească fără să se gândească la locul unde stătuseră și la motivul pentru care ajunseseră acolo? Se gândea la ce o fi fost în mintea soției lui ca să dea ceva cu o valoare sentimentală atât de mare pentru familia lui. Se mai gândea și la cât de mult greșise față de ea. Mai ceru o halbă cu bere. Nu ar fi trebuit niciodată să mă însor cu Sarah.

– Ai făcut ceea ce trebuia.

– Nu mă prea consolează.

Ar fi trebuit să se însoare cu Charlotte.

Fusese foarte aproape să îi mărturisească înșelăciunea chiar când tatăl lui falimentase familia. Asta și sinuciderea tatălui său schimbaseră totul, căci acum căzuse pe umerii lui David susținerea familiei. Făcând față datoriilor împovărătoare, știa că exista o singură cale pentru a se salva, și anume să se însoare cu o moștenitoare. Astfel că se însurase cu Sarah, iar mascarada continuase. La urma urmelor, nu-și putea permite ca soția lui să afle că susținea financiar școala unei alte femei. Simți un fior rece. Oare asta provocase suferința lui Sarah? Oare aflase cumva de legătura lui cu Charlotte? Îi venea greu să creadă că ei îi-ar fi păsat. Imediat după fuga lor, mariajul devenise unul mai degrabă formal, deși fusese deopotrivă alegerea ei și a lui. De aceea sinuciderea ei îl tulburase. Nu ar fi ghicit niciodată că soția lui frumoasă și frivolă putea suferi vreodată atât de mult încât să-și ia viața. Nici mesajul ei scurt nu îi oferise prea multe informații.

„Iartă-mă, David, dar nu mai pot îndura viața asta insuportabilă."

El spusese tuturor că se sinucisese din cauza datoriilor la jocurile de noroc. Ce altceva ar fi putut spune? Că soția lui se simțise complet nefericită, iar el fusese un mare nenorocit deoarece nici nu observase? Era evident că nu înțelegea femeile. Mai întâi Charlotte, apoi Sarah...

Își trecu degetele prin păr. Cât de mult își dorea să poată da timpul înapoi și să facă totul altfel! Să nu se încurce cu Pritchard. Să nu se însoare cu Sarah. Să nu o piardă pe Charlotte.

Durerea pe care o ignorase atât de mult timp îl făcu să simtă o durere în piept. Dacă ar fi mers la ea în ziua în care scrisoarea ajunsese la ziar? Dacă i-ar fi cerut să îi spună de ce o scrisese? Care fusese motivul pentru care se mâniase atât de mult încât să permită ziarelor publicarea lor? Acum, când o cunoștea mai bine, își dădu seama cât de ciudată fusese toată situația.

Pe atunci, fusese mult prea determinat să-și salveze reputația pentru a face ceva ce la acel moment părea atât de prostesc încât să discute cu ea. Și la ce îi folosise mândria? În timp ce îi blestema numele și complota la răzbunarea lui prostească, James Harris o convinsese să se mărite cu el. Faptul că ea se întorsese spre Harris pentru a o consola îl rănise mult. Nici măcar faptul că Harris se dovedise a fi un soț dezamăgitor nu îi potolise gelozia. Gelozie? Prostii. Refuza să fie gelos pe soțul lui Charlotte, pe pretendenții

și pe prietenii ei bărbați. Nu avea să-i permită să însemne atât de mult pentru el. Lăsase totul în urmă.

Înjurând printre dinți, David puse halba goală pe tava unei slujnice care trecu pe lângă el și strigă:

– Încă una!

Nu avea să-i permită lui Charlotte să-i intre pe sub piele. Nu făcea decât să pună capăt problemelor din trecut. Să corecteze greșeli dezastruoase. Nimic mai mult.

Sigur. Iar Taj Mahal era numai o clădire.

– Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o a fost să îi ascund adevărul lui Charlotte, bombăni el. Am crezut sincer că lucrurile o să se rezolve înainte de a ajunge aici. M-am așteptat ca până acum să se fi recăsătorit și să fi închis școala definitiv. La urma urmelor, este o femeie frumoasă.

– Fără îndoială, recunoscu Baines cu mai mult entuziasm decât ar fi fost nevoie. Când David îl privi, acesta continuă grăbit: Zic numai, domnule.

David se abținu să-i răspundă. De ce naiba il provoca pe Baines, singurul bărbat cu care putea vorbi despre asta? David nu își deschisese sufletul în fața prietenilor, căci ar fi fost îngroziți de comportamentul lui demonic față de o femeie care nu le greșise cu nimic. Singurul mod în care și-ar fi putut explica atitudinea ar fi fost să-i dezvăluie acțiunile din trecut, ceea ce nu voia să facă.

Slujnica puse în fața lui David altă bere, iar el privi în gol spre spuma din halbă.

– În opt luni, Pritchard o s-o evacueze fără să stea pe gânduri. Nu mă indoiesc. Trebuie să o mut de acolo înainte să se întâmple asta. Bău. La dracu', o s-o mut de acolo!

Baines îl privi în ochi, peste halbă.

– De ce nu îi spui adevărul?

– Că vărul Michael, bărbatul în care a avut încredere atâția ani, a plănuit să o distrugă? Că am urât-o atât de mult? O să fie devastată, apoi nu o să mai aibă încredere în mine pentru a mă lăsa să o ajut. Nu are bani să salveze școala și nici nu acceptă să-i dau eu. Este prea mândră pentru a face asta.

Privi în jos, la berea lui.

– Este mai bine așa. Tot ce trebuie să fac este să o ademenesc cu cele 30 000 de lire și să-i ofer creditul lui Sarah până când Charlotte

o să vadă sigla noii școli și o să se mute. Să sperăm că o s-o facă înainte ca Pritchard s-o evacueze.

– Îți doresc succes! spuse Baines. O să ai nevoie.

David se încruntă.

– Crezi că nu știu?

Avea, de asemenea, timp să stea în prezența ei pentru a sparge barierele trecutului. Oare avea să reușească?

În ziua următoare, în timp ce se apropia de școală, îl cuprinseră emoțiile. Cele două zile pe care le avusese la dispoziție pentru a analiza poate că o determinaseră să refuze moștenirea. Atunci ce avea să facă?

Așteptându-se să fie însoțit spre biroul ei, fu surprins când în schimb fu condus pe un hol întunecos și invitat într-un salon micuț. În timp ce aștepta ca majordomul să o cheme, băgă în gură o bomboană cu mentă, apoi începu să se învârtă prin cameră. Observase curios cărțile despre călărie, carafa cu vin, pernuțele brodate cu citate ciudate precum „Pâinea și gemul încălzesc inima" și „Adevărul strălucește mereu pe un chip curat". Când intră Charlotte, el ridicase o pernuță pentru a citi mai bine.

– Bună dimineața, Lord Kirkwood, spuse ea cu vocea aspră și formală. Văd că admiri lucrările elevelor mele.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Ei bine, nu sunt citate obișnuite pentru a fi brodate pe perne, nu-i așa?

Râse în timp ce închise ușa în spatele ei.

– Nu. Materialele obișnuite sunt de obicei cam anoste. Le las pe fete să inventeze ce vor. Apoi le expun pe cele mai interesante în salon. Mi se pare că le determină să muncească mai mult și mai creativ.

– O idee inovatoare.

– Mi-e teamă că este prea inovatoare pentru părinții mofturoși.

– Și totuși, continuă să-și înscrie fetele aici.

Amuzamentul ei dispăru.

– Nu în ultima vreme. Așezându-se pe marginea unui scaun Windsor, arătă spre scaunul din fața ei. Sper că nu te deranjează că ne-am întâlnit aici. În biroul meu, de obicei oamenii tot dau buzna. Aici avem mai multă intimitate. Nu vreau ca personalul ori servitorii să ne audă discutând această problemă delicată până când... nu o să fie rezolvată.

Deși își dorise intimitatea pentru motive foarte decente, ideea de a rămâne singur cu ea îl făcu să i se accelereze pulsul. Se așeză brusc, luptându-se să-și mascheze reacția nepotrivită. Nu îl ajuta nici faptul că ea era atât de aranjată, purtând o rochie simplă, albastră, care îl făcea să-și coboare privirea spre sânii ei strânși de corset.

Se ridică iar și începu să se plimbe prin încăpere, încercând să-și țină trupul trădător sub control.

– Am primit invitația mamei tale la cina pe care o organizează la tine acasă în cinstea Ameliei și a maiorului Winter, spuse Charlotte, intrerupând liniștea apăsătoare.

Winter era vărul lui David, care se însurase cu Amelia, una dintre fostele eleve ale lui Charlotte.

– Mărturisesc că m-a surprins faptul că m-a învitat, continuă Charlotte. În aceste circumstanțe, mă gândeam că o să fie un eveniment restrâns, în familie.

– Așa e. Cred că este prea devreme, dar mama s-a cam plictisit de restricțiile doliului, așa că s-a convins că o cină restrânsă nu o să ofenseze sensibilitățile nimănui. Când i-a scris soției vărului meu despre asta, Amelia a insistat să fii și tu inclusă. Să înțeleg că Amelia nu știe despre trecutul nostru?

– Nu, răspunse ea șoptit.

Se întreba dacă Charlotte știa că, înainte să își îndrepte atenția către Sarah, el o curtase pe Amelia, care îl refuzase.

– Intenționezi să vii? întrebă el, dorindu-și să nu-i fi păsat atât de mult de răspunsul ei.

– Desigur. O să am ocazia să îi văd pentru prîma dată pe Amelîa și pe maiorul Winter de când s-au întors în Anglia. Voiam să merg la Devon să-i vizitez îndată ce ar fi ajuns la părinții ei, dar problemele școlii...

Se întrerupse, deoarece nu era nevoie să-și încheie propoziția. El știa mai bine decât oricine că nu era un moment bun potrivit ca ea să plece.

– Ai avut timp să-i arăți contractul avocatului tău?

– Da. A spus că totul este în regulă.

Respiră ușurat.

– Deci vrei să spui că accepți moștenirea?

– Mai întâi, am câteva întrebări.

Zâmbind, o fixă cu privirea.

– Ce fel de intrebări?

– De ce ai vrea să renunți la timpul tău prețios pentru a supraveghea construirea școlii mele?

– Este una dintre condiții. Dacă accepți banii, sunt obligat de termenii contractului, la fel ca tine.

Era adevărat într-o oarecare măsură, nu?

– Lasă-mă să te întreb altfel. Nu trebuia să ai grijă de această problemă. Dacă ai fi fost singur când ai găsit codicilul, ai fi putut să-l arzi și nimeni nu ar fi știut. Însă nu ai făcut-o. Vreau să știu de ce.

Femeia avea o capacitate înnebunitoare de a pune întrebări pertinente. Poate că era timpul să o facă să se simtă la fel de inconfortabil cum se simțea el.

– Indiferent ce ai crede despre mine, Charlotte, eu am conștiință.

Iar ăsta era adevărul.

Ea se înroși.

– Și totuși, poate că nu ți-ar fi rănit prea mult conștiința să faci în așa fel încât banii să ajungă la mine fără să fii și tu implicat. De ce nu ai făcut-o?

– Poate pentru că am crezut că o să fie o provocare să te ajut să construiești școala. În perioada asta, sunt prea puține situațiile care să mă provoace. Merse înțepat pe lângă ea. Ai terminat cu întrebările?

Strecurându-se cu grijă printre el și scaun, se așeză lângă șemineu.

– Numai una. Făcu o pauză, privind spre flăcări. Sarah știa despre... i-ai spus vreodată că tu și eu...

– Nu, răspunse el scurt. Și cum înțeleg că nici tu nu i-ai spus, mă îndoiesc că a aflat singură. Mama nu cred că i-ar fi menționat, și nici măcar Giles. Cum îți imaginezi, nici eu nu am vorbit nimănui despre asta.

– Cu excepția lui Anthony, Foxmoor și Lord Stoneville, bolborosi ea. Presupun că asta nu se pune având în vedere că nu mi-ai menționat numele. Într-adevăr, sunt recunoscătoare pentru faptul că nu au aflat cine era cu adevărat „nenorocita aia răzbunătoare".

Suspină, simțind că trecutul îl bântuie iar.

– Să dăm dracului totul!

– Îmi pare rău. Nu am vrut să îți reproșez asta. Înțeleg de ce ai spus-o. Când Anthony a menționat întâmplător asta încercând să explice de ce urai presa...

– Anthony ar fi trebuit să-și vadă de treabă! izbucni el.

Ea îi zâmbi amar.

– Ceea ce vreau să spun este că sunt conștientă de faptul că nu ai nicî un motiv să mă placi.

Nu putea răspunde fără să mintă.

– Nu înțeleg ce legătură are asta cu problema noastră.

– De fapt, are mare legătură. Se îndreptă de umeri. Vezi tu, nu am arătat documentul doar avocatului meu. I l-am arătat și lui Charles Godwin.

El încercă să-și păstreze calmul.

– L-ai arătat unui ziarist nenorocit?

În ochii ei apăru teama.

– Nu! Adică, da, dar nu datorită afilierii lui la presă. L-am consultat deoarece îmi este prieten.

Deși știa asta, încă îi provoca un impuls nedorit de gelozie.

– Și cât de apropiat îți este Godwin?

Chipul ei deveni ferm.

– Prietenia mea cu Charles nu este problema dumitale, domnule.

David se abținu să nu înjure. Îl numise *Charles* pe Godwin, dar lui încă i se adresa cu *domnule*.

– Iar moștenirea nu este problema lui. Din câte știu eu, Charles Godwin nu are experiență in probleme legale.

– Așa este, dar cunoaște câte ceva despre părțile implicate. Ca și mine, crede că e ciudat că Sarah a lăsat ceva școlii.

– Spune-i lui Godwin să-și țină pentru el părerile despre răposata mea soție.

Charlotte privi în pământ.

– Charles a avu o sugestie interesantă despre cum a apărut această *donație*.

Inima lui David începu să bată cu putere.

– Oh?

– A fost de acord că Sarah ar fi lăsat banii școlii dintr-un impuls vanitos pentru a avea numele pe clădire, dar i s-a părut suspectă implicarea ta. Crede că ai întors situația in avantajul tău.

Afurisitul de Godwin! Bărbatul era deosebit de isteț.

– Și de ce aș fi făcut asta?

– Mai întâi, să-ți explic cum l-am cunoscut pe Charles.

– Știu deja, a făcut parte din același regiment cu răposatul tău soț.

Privi suspicioasă.

– Unde ai auzit asta?

„Mi-ai spus tu într-una dintre scrisori."

Se încurcase.

– Probabil că Sarah mi-a menționat cândva, zise el.

Chipul ei se mai lumină.

– Oh, desigur.

– Dar nu înțeleg ce legătură are asta.

– O să înțelegi. Inspiră adânc. După ce s-a înrolat Charles, eu, Jimmy, Charles și soția lui am fost invitați la cină de un ofițer, iar acolo conversația a degenerat într-un scandal. Împreunându-și mâinile, începu să se plimbe. Când bărbații au început să-i plângă de milă domnului Masters pentru că fusese umilit de o femeie fără suflet prin ziare, Charles a sărit in apărarea femeii.

Începuse să respire sacadat, iar tonul era mai agitat. Nici respirația lui David nu era mai regulată.

– Am aflat, spuse ea, că Charles lucra pentru *Morning Tattler* când a sosit scrisoarea. I-a spus editorului că sigur scrisoarea era personală și că nu fusese trimisă pentru a fi publicată. Când editorul a publicat-o, el a fost atât de dezgustat, încât a demisionat și s-a înrolat în armată.

În vreme ce David încă încerca să asimileze informația, ea se întoarse și il privi tulburată.

– Așa am devenit prietenă cu Charles. În timp, i-am dezvăluit implicarea mea în această situație, precum și faptul că scrisoarea mea nu a fost niciodată scrisă pentru a fi publicată. Vocea ei se transformase intr-o șoaptă. Jur că acesta este adevărul. Trebuia să ajungă la casa ta din oraș. Băiatul care a luat-o a dus-o la ziar. Nu am aflat niciodată de ce sau cum.

David nu putea decât să se holbeze de ea, căci rămăsese fără cuvinte. Piesa din puzzle care lipsea, și anume cum putuse ea să fie atât de rea încât să-l umilească public. Aflarea veștii că totul fusese doar un accident nu făcu decât să-i sporească sentimentul de vinovăție și golul din stomac.

– Înțelegi acum, continuă ea, că Charles știe totul despre noi.

– Așa se pare, rosti David.

– A sugerat că tu... te-ai implicat în această situație pentru că vrei să deții controlul și îți dorești să distrugi toată munca mea. Privi în pământ. S-a gândit că această moștenire este modul tău de a te răzbuna pentru ce ți-am făcut.

– Să mă răzbun, repetă el.

Îl acuza cam târziu, iar ironia era prea dureroasă.

Dar nu *ea* se gândise la această posibilitate, ci Godwin. Asta îl făcu să-și iasă din minți. Se îndreptă spre Charlotte.

– Crezi că aș fi așteptat 18 ani, tocmai când soția mea a ales să se sinucidă, și apoi să pun la cale un plan pentru a folosi banii răposatei mele soții pentru a mă răzbuna pe tine?

– Eu... nu am spus că sunt de acord cu el, răspunse, dându-se câțiva pași în spate.

– Nici nu ai zis că îl dezaprobi. O luă de braț, trăgând-o mai aproape. Crede-mă, Charlotte, dacă aș fi vrut să mă răzbun pe tine, aș fi făcut-o acum mulți ani.

Așa cum aproape o făcuse.

– Exact asta i-am spus și eu lui Charles, spuse ea calmă.

Tresări.

– Atunci de ce ai deschis subiectul?

Privirile li se întâlniră, iar ochii ei erau la fel de albaștri precum cerul de vară.

– Să aflu ce ai avea de spus.

Respira sacadat, iar chipul ei avea o expresie care îi era dureros de familiară. Brusc, se simți obosit de încurcături, de trecutul lor, de problemele care păreau să domine viața lui Charlotte în ultima vreme.

Era momentul să le pună capăt, mai ales că acum o avea atât de aproape.

– Dacă aș fi vrut răzbunare, spuse el privindu-i gura, aș fi făcut ceva mai direct, mai personal.

Ea înghiți în sec.

– Cum ar fi? șopti ea.

Îi cuprinse capul în mâini.

– Ca asta, șopti el.

Apoi o sărută.

Pentru o clipă înlemni, buzele ei tremurând sub ale lui. Apoi, spre surprinderea lui, le despărți ușor, iar el știu că nu avea să-i reziste. Era ca și cum s-ar fi întors acasă. Numai că era mai bătrând, iar revenirea era mai plăcută.

Între ei se aprinse focul atât de intens încât el avu impresia că putea să îi facă scrum. Mâinile lui ajunseră imediat în părul ei și o țineau nemișcată pentru a o săruta prea apăsat și lacom pentru a mai fi precaut, iar ea îi răspundea cu aceeași poftă.

Limba lui pătrunse în cavitatea ei caldă și primitoare, întâlnind-o pe a ei, de parcă nu s-ar mai fi săturat unul de celălalt. Dumnezeu știa că așa era! Timp de 18 ani, își imaginase că avea să o sărute din nou, iar dorința era atât de mare, încât nu o mai putea controla. Nu intenționase asta, dar, Dumnezeule, avea să profite!

Capitolul 10

Charlotte nu mai putea gândi și respira. Știa un singur lucru – David o săruta ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată.

În subconștient, știa că tot ce se întâmpla între ei nu era deloc înțelept din atât de multe motive. În acest moment, zidul pe care îl ridicase în ultimii zece ani între ea și bărbați se prăbușise. Era prea extaziată de faptul că se afla din nou în brațele lui pentru a mai fi precaută.

Erau deopotrivă o bucurie și un chin sărutul și atingerea lui. Avea gust de bomboane de mentă și mirosea a același parfum înțepător pe care obișnuia să îl poarte, un amestec de rozmarin și vin. Totul îi era atât de familiar!

– Ah, Charlotte, șopti el când începu să o sărute pe gât, a trecut atât de mult timp!

Mult prea mult.

– Nu prea pare o răzbunare... dacă mă întrebi pe mine, spuse ea.

Buzele lui găsiră adâncitura gâtului și zăboviră puțin înainte să coboare.

– Abia am început.

Cuvintele lui aspre o făcură să vibreze, mai ales când se așeză pe cel mai apropiat scaun și o trase în poala lui.

Șocată, se dădu în spate și-l împinse ușor în piept.

– Dumnezeule, David!

– Ștt, dulceață, spuse el în timp ce îi mângâia coapsele pe sub fusta ridicată. Aplecându-se, îi îmbrăcă gâtul cu săruturi fierbinți. Lasă-mă să-mi termin răzbunarea!

Mâinile ei rămaseseră nemișcate pe pieptul lui. „Dulceață." Nimeni altcineva nu îi spusese astfel. O duse cu gândul la săruturile înfierbântate din tinerețe, la modul în care o făcea să se simtă de fiecare dată când intra în încăpere, la ultima dată când o sărutase nebunește.

Fără să-și dea seama prea bine ce făcea, își trecu brațele pe după gâtul lui și nu se opuse când el îi desfăcu șalul. În timp ce buzele lui se mișcau cu o căldură infernală pe gâtul ei, mâinile lui coborâră în corsaj și îi desfăcură cămășuța. Ea era în continuare agățată de gâtul lui, vrând să simtă doar gura lui pricepută, care acum îi săruta sânii. Când în sfârșit o simți, gemu, ceea ce îl încurajă să mângâie celălalt sân.

Cum uitase senzația atingerii unui bărbat? Iar acest bărbat acum era David... Părea incredibil. Sugea avid unul din sfârcuri în timp ce pe celălalt îl excita cu degetul mare, ca în același timp mâna lui liberă să alunece pe sub fustă și să mângâie pielea goală a coapselor de deasupra jartierelor.

Îi simți bărbăția întărindu-se, chiar și prin stofa pantalonilor.

– Știi, spuse ea, Charles a avut... o altă teorie despre tine și rolul tău în această... moștenire.

– Spune-mi, bombăni el, apoi îi mușcă ușor sfârcul, făcând-o să simtă fiori pe șira spinării.

– A zis că poate tu ai manipulat situația astfel încât să poți relua totul de unde am rămas în urmă cu 18 ani în urmă.

Mâna lui David ezită în timp ce îi explora coapsa.

– Și tu ce ai avut de spus în privința aceasta?

– Că e nebun.

Își ridică privire înfierbântată.

– Este evident că nu a fost atât de nebun precum ai crezut tu.

Înainte să poată reacționa la acea afirmație uimitoare, o sărută din nou, cu o mână cuprinzându-i sânul, iar cu cealaltă îndreptându-se spre partea aceea a corpului care dorea cu ardoare să fie atinsă.

Cineva bătu la ușă.

Încremeniră amândoi. În timp ce se ridica, își dădu seama unde se afla și ce făcea, alungând plăcerea.

David o privi serios.

– Ignoră-l! îi ceru el. O să plece.

Dîn păcate, ea știa că nu era așa. Eliberându-se din brațele lui, se ridică și începu să-și aranjeze nervoasă hainele.

– Da? strigă ea. Ce este?

Toți din școală știau că nu trebuiau să o deranjeze când petrecea timp în salon, mai ales dacă nu erau invitați. Și totuși, ce se întâmpla era o nebunie. Ușa nici măcar nu era încuiată.

– Noile candidate pentru postul de profesoară de dans au sosit, doamnă, spuse Terence.

Charlotte se apropie de ușă.

– Spune-le că vin imediat, ordonă ea, rugându-se ca vocea să nu îi trădeze starea agitată.

– Foarte bine, doamnă.

În timp ce pașii lui Terence se îndepărtau, ea încercă din răsputeri să își păstreze calmul și să scape de excitarea care îi răvășise simțurile. Apoi, respirând sacadat, se întoarse spre David, care se ridicase deja de pe canapea, fixând-o cu privirea.

– Iată-mă, spuse ea agitată, încă nepregătită să se gândească la ce făcuseră, cu atât mai puțin să vorbească despre asta. Am rămas fără profesoară de dans în urmă cu o săptămână și trebuie să mă ocup de asta.

– Desigur, spuse el cu blândețe. Înțeleg.

Tresări. Nu era răspunsul la care se așteptase.

– Da?

– Sigur. Scoase ceasul de buzunar. Cam cât o să dureze? Două ore? Trei? O să profit de ocazie pentru a studia cu atenție școala, pentru a ști ce fel de proprietate consideri că e adecvată.

– Dar nu ar trebui... nu trebuie să... se bâlbâi ea.

– Nu îți face griji din cauza mea, spuse el dând indiferent din mână. Sunt sigur că mă descurc singur până când terminî tu.

O cuprinse o panică tipic feminină.

– Doar nu intenționezi să rămâi aici în timp ce eu sunt ocupată cu altceva!?

Își întoarse privirea spre ea.

– De ce nu?

– Pentru că nu poți să rătăcești prin școala mea de fete de unul singur, răspunse ea fermă.

– Atunci spune-i lacheului tău neinfricat să mă însoțească.

Îl privi cu o oarecare aroganță.

– Nu mă pot lipsi de Terence acum.

Păru confuz.

– Atunci o să hoinăresc de unul singur.

– Este inacceptabil!

– Nu ai încredere în mine, Charlotte? întrebă el cu blândețe.

Nu pentru fete își făcea ea griji.

– Nu are nici o legătură cu ele.

– Atunci?

De parcă nu ar fi știut! De fiecare dată când se apropia de ea, se întâmplau lucruri ciudate și se temea că, dacă rămâneau din nou singuri, ajungea să facă mai mult decât să se sărute și să se atingă.

Nu era gata pentru asta. Avusese nevoie de ani întregi pentru a-și repune viața pe un făgaș bun, în care simțise siguranță, stabilitate. Nu mai contase dacă în acei ani se simțise uneori singură, deoarece fusese în siguranță. Pentru prima dată în viața ei, se simțise altfel.

Asta până când Pritchard își scosese proprietatea la vânzare, punându-i școala în pericol. În plus, David reintrase în viața ei, trezind sentimente vechi și făcând-o să-și dorească să lase totul deoparte pentru a fi din nou în brațele lui.

Nu avea să suporte.

– Mă îngrijorează modul în care alții o să privească prezența ta aici.

– Probabil la fel ca Godwin. O să se creadă că sunt un prieten al școlii. O privi cu viclenie. Sau poate se gândesc că aștept ca doamna Harris să-mi permită să fac dragoste pasională cu ea înflăcărată pe canapea.

Se panică.

– Ei bine, vezi tu, nu poți...

– Te tachinez. O căuta cu privirea. Nimeni nu te tachinează?

Întrebarea o luă prin surprindere. Godwin era prea serios pentru asta, iar profesorii erau prea conștienți de rolul ei de angajator. Vărul Michael o tachina, dar el o abandonase, așa cum avea să o abandoneze și David când situația urma să se înrăutățească.

– De fapt, nimeni nu prea îndrăznește.

– Atât de serioasă ai devenit?

Îi zâmbi forțat.

– Sper că nu.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva distracție.

– Să înțeleg că intenționezi să mă ajuți în privința asta? spuse ea tăios, fără să se poată abține.

El se încruntă.

– O să-ți spun ce *nu* intenționez să fac. Nu am de gând să ignor faptul că în urmă cu câteva minute ne strângeam în brațe. Se apropie de ea, pășind hotărât. Nu o să mă comport ca și cum nu este nimic între noi, când știu că te-ai bucurat de fiecare sărut și mângâiere la fel de mult ca mine. Se opri în fața ei. Și sunt determinat să nu plec de aici până când nu rezolvăm câteva probleme.

– Precum?

Îl privi din cap până în picioare, hotărâtă să nu se lase intimidată de statura și de masculinitatea lui.

– Intenționezi să accepți moștenirea?

– Intenționezi să mă seduci?

Dacă el era direct, putea fi și ea.

Pe chipul lui se citi prudența.

– Seducția implică o diviziune inegală a puterii. Nu intenționez să mă joc cu tine. Se apropie suficient ca ea să poată simți mirosul de mentă din respirația lui. Dacă o să împărțim același pat, dulceață, o s-o facem pentru că amândoi ne dorim asta. De asta să fii sigură!

– Nu pot împărți patul cu tine.

Vocea lui deveni gravă – o tonalitate erotică, cea care mereu îi trezise simțurile.

– Te temi să nu te apropii din nou prea mult de mine?

– Mă tem să nu-mi pierd munca de o viață, îl contrazise ea.

David scrâșni din dinți.

– În ciuda a ceea ce afirmă Godwin, nu intenționez să-ți distrug școala.

– Nu am vrut să spun asta, rosti ea grăbită. Făcu câțiva pași în spate, simțind nevoia să-și revină, ceea ce era imposibil, având în vedere că el nu o scăpa din ochi. Tu nu ai la fel de mult de pierdut ca mine. Nu ai muncit ani întregi pentru a-ți construi reputația, convingând elevele, făcând pe plac părinților. Îl privi cu dârzenie. Sunt mândră de ceea ce am făcut și nu intenționez să arunc totul din cauza unei plăceri trecătoare. Reputația instituției stă pe umerii mei și, având în vedere în ce ape tulburi ne scăldăm acum, nu vreau să fac nimic care să o ruineze, adăugă ea când observă că păruse deranjat de afirmația ei dinainte. Ar fi scandalos ca oamenii să creadă că eu și tu...

– Da, spuse el, probabil că ar fi. Păstră tăcerea un moment lung. Cum ți-am spus clar că nu vreau să te oblig la plăceri trecătoare, nu trebuie să te temi de mine. Astfel, nu ai avea nici un motiv să refuzi moștenirea.

Cu greu se abținu să nu râdă. Nu trebuia să se teamă? Cum să nu o facă dacă el reprezenta tentația constantă de a se lăsa atinsă, de a se încrede în el, de a căuta un sprijin? Nu era sigură că putea să aibă încredere în el, pentru numele lui Dumnezeu! Cum putea să fie sigură că nu făcea o greșeală imensă lăsându-l să se apropie? Ce alternativă avea?

– Dacă accept moștenirea, asta nu înseamnă că accept să mut școala.

– Înțeleg, spuse el laconic. Încă vrei să-i scrii binefăcătorului tău despre posibilitatea cumpărării proprietății?

– De fapt, deja am făcut-o. Sper să primesc vești de la el în curând.

– Între timp, ce-ar fi să ne uităm la alte proprietăți? Scoase o hârtie din buzunar. Am o listă cu cele disponibile chiar aici. După ce termini interviurile, putem merge să le vedem. Între timp, o să dau un tur de școală.

Îl privi uimită.

– Ar trebui să fie o experiență unică pentru tine să stai după o femeie.

– Poate periculos, dar nu unic. Am mai făcut asta. O privi în ochi. S-a dovedit a fi cea mai mare greșeală a vieții mele.

Ea oftă, amintindu-și când fuseseră împreună ultima oară în tinerețe, când ea îi ceruse să aștepte răspunsul la propunerea lui. Pretinse că nu știa la ce se referă.

– Atunci poate că nu ar trebui să mă aștepți. Mi-ar displăcea să te dezamăgesc. Te poți întoarce la amiază.

– Și să risc să nu mai fiu primit? Nici o șansă!

Charlotte zâmbi discret.

– Nu aș face niciodată ceva atât de prostesc.

– Bine. Pentru că oricum nu o să stau la distanță.

Când cuvintele lui fură însoțite de o privire lacomă, care îi provocă un fior, își dădu seama că insistența lui nu avea nimic de-a face cu moștenirea, ci cu ea. Nu știa exact ce simțea în această privință.

– Chiar trebuie să plec, bolborosi ea. Trebuie să merg la interviu.

– Desigur. Făcu o plecăciune. Pe curând! În timp ce deschidea ușa, îi spuse: Trebuie să fii conștientă de un lucru. Nu pe mine m-ai văzut sărutând-o pe Molly în ultima seară a vizitei tale.

Oprindu-se în ușă, îl privi peste umăr.

– Știu, răspunse ea scurt.

Apoi plecă.

Capitolul 11

David rămase încremenit în ușă, uluit de ceea ce auzise. Știa? Cum aflase? Când, pentru numele lui Dumnezeu? Chiar el aflase în urmă cu numai opt ani, după ce tatăl luî își luase viața.

Aflând motivul pentru care tatăl lor decisese să-și curme zilele, într-o noapte el și Giles se îmbătaseră cu whisky. Ajunseră să discute despre femeie, despre modul în care mariajul cu o moștenitoare avea să rezolve problema lui David privind acoperirea datoriilor lăsate în urmă de tatăl lor. Asta o adusese în discuție pe Charlotte, iar Giles recunoscuse că se întrebase adesea dacă Charlotte îl văzuse pe el cu Molly în seara în care purtase halatul lui David.

Când David își dăduse seama că fusese posibil, își descărcase furia pe fratele lui. Se încăieraseră, beți fiind, și o vreme chiar încetaseră să-și vorbească. În timp, recunoscuse faptul că în realitate era furios pe el însuși, pentru că nu analizase mai atent sîtuația și nu o obligase să-i spună ce se întâmplase. Pe atunci, deja coresponda de câțiva ani cu Charlotte dându-se drept vărul Michael și înțelesese la ce dăduse cu piciorul cu atâta ușurință.

Dacă ar fi mers la ea după ce Giles îi spusese adevărul? Dacă nu i-ar fi păsat de lume și s-ar fi însurat cu ea, în loc să o ia de soție pe Sarah?

Își trecu degetele prin păr. Familia lui și-ar fi pierdut mare parte din proprietăți. Surorile lui nu și-ar mai fi găsit soți pe măsură, iar Giles nu ar mai fi fost un avocat respectat. În plus, Charlotte ar fi trebuit să-l susțină cu venitul obținut de la școală. Ar fi fost intolerabil! Nu ar mai fi regretat însă atât de multe lucruri, precum faptul că o dorise pe Charlotte, dar ea nu îl dorise pe el sau se temea să-l dorească.

Înjură printre dinți. I se păruse minunat să o strângă în brațe, să o sărute, dar infernal să o privească îndepărtându-l. Era sigur că și ea se simțea la fel de atrasă de el. Erau pe cale să o facă atunci când fuseseră întrerupți.

Încă excitat, se plimba prin cameră. Ce trebuia să facă în privința aceasta, a atracției nechibzuite dintre ei, a dorinței atât de palpabile pe care încă o simțea? Nu putea sta lângă ea fără să vrea să o posede, dar era clar că ea nu avea nici o intenție să-i permită acest lucru.

– Mă scuzați, domnule, se auzi o voce dinspre ușă, dar doamna Harris mi-a cerut să vă fac un tur al școlii. Înțeleg că aveți un prieten care dorește să-și inscrie fiica?

Se părea că, în cele din urmă, reușise să se lipsească de servitorul ei pugilist. Cât de inteligent din partea lui Charlotte să-i justifice astfel prezența pentru a evita un posibil scandal!

– Am foarte mulți prieteni care ar fi onorați să-și înscrie fetele aici, spuse el evaziv.

– Bine, răspunse ferm lacheul. În ultima vreme, cam ducem lipsă.

Încercând să nu insiste asupra motivului, David îl urmă pe bărbat.

– Terence, așa-i? întrebă David.

– Da, domnule, răspunse el.

Probabil bărbatului nu îi plăcea prea mult ce făcea. Nu ar fi fost surprinzător, având în vedere că talentele lui puteau fi folosite altfel. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât David, iar brațele lui erau lungi precum crengile de stejar. Părea de parcă în fiecare dimineață, la micul dejun, mânca o viță.

– Ești același Terence care s-a luptat cu Jack Higgins în urmă cu 12 ani la Salcey Green?

Terence Sullivan îl omorâse în acea zi, în ring, pe Higgins, un pugilist de renume. Astăzi ar fi avut probabil aceeași vârstă și aceeași statură ca el.

– Vreți sau nu să vedeți școala? întrebă Terence defensiv.

Se pare că îi atinsese coarda sensibilă.

– Doar dacă vrei să îmi arăți. Nu mă deranjează să hoinăresc singur dacă ai indatoriri mai presante.

Terence îi aruncă o privire discretă.

– Iertați-mă, domnule! Prefer să nu vorbesc despre acele vremuri.

– Cum dorești. Deși sunt curios despre cum a ajuns marele Terence Sullivan să fie angajat drept lacheu.

– Așa am început. M-am apucat de lupte mai târziu. După lupta cu Higgins, m-am întors la asta. Își strânse pumnii. Numai că nimeni nu voia să mă angajeze, asta până când doamna Harris și-a încercat norocul cu mine.

– Ah!

Nu era de mirare că era atât de protector cu Charlotte.

– Aici suntem în ceea ce eu numesc sala cea mare, începu Terence, dornic în mod evident să schimbe subiectul.

Timp de o oră, luptătorul îl purtă pe David prin fiecare cameră. Lui David i se păru fascinant să poată vedea locul cu ochii lui, după ce ani întregi văzuse totul numai prin ochii lui Charlotte datorită scrisorilor ei.

În ziua în care semnase dreptul de retenție cu Pritchard, se aflau într-o clădire construită în epoca reginei Elizabeth, o clădire pe care și-o amintea rece și cavernoasă, cu o mulțime de îmbunătățiri deloc potrivite făcute de bunicul lui Pritchard. Acum nu o mai recunoștea.

– Am aflat de la răposata mea soție că doamna Harris a făcut renovări când s-a mutat aici.

– Într-adevăr, răspunse Terence. Vărul ei i-a permis să facă asta.

David se abținu să nu râdă, căci el fusese cel obligat să îi ceară lui Pritchard aprobarea pentru fiecare modificare. În zilele acelea, Pritchard fusese încântat că altcineva făcea îmbunătățiri pe proprietatea lui, având în vedere că pentru el fusese o povară.

Ce diferență puteau face puțină vopsea și o aranjare atentă a mobilierului! Mobila din mahon și draperiile de un verde-închis îi conferau o grandoare care ar fi putut inspira orice tânără. Aceasta nu era o cutie de lemn în care fetele erau așezate precum biscuiții, ci un loc în care să cutreiere și să descopere, un loc în care oricine putea învăța despre trecutul Angliei. Nu era de mirare că nu-și dorea să plece.

David înțelegea foarte bine atașamentul pe care cineva l-ar fi putut avea față de o clădire. Muncise din greu pentru a păstra moșia familiei sale, evitând să fie distrusă de timp. În plus, efortul pe care îl depusese pentru a o încuraja pe Charlotte să se îndrăgostească de acest loc îl făcu să simtă o durere în piept.

– E păcat că vărul ei nu vine niciodată aici, adăugă Terence, altfel ar fi văzut cât de mult a investit.

– Înțeleg că o ajută numai cu condiția anonimatului, spuse David, curios să afle părerea lacheului despre această înțelegere ciudată.

– Da.

Terence îl duse pe un hol, trecând pe lângă câteva clase unde fetele erau învățate aritmetică, istoria naturală și latină, o programă neobișnuită pentru tinere.

– Nu a încercat niciodată să afle identitatea acestuia? insistă David.

– Nu este permis. A trebuit să semneze un document prin care să declare că înțelege faptul că ar putea pierde chiria atât de mică a proprietății dacă ar încerca vreodată să afle.

David îl privi înțelegător.

– Da, dar cu siguranță te-a lăsat să cercetezi.

– Nu dacă asta înseamnă să încalce înțelegerea. Mi-a spus să nu-mi bag nasul, iar eu mereu fac ceea ce mi se spune.

– Ah!

Slavă Domnului pentru servitorii loiali!

– Deși cred că știu ce fel de bărbat este, continuă Terence în timp ce îl conducea într-o sală care era evident folosită pentru dans.

Părea interesant.

– Oh?

Terence se opri în mijloc.

– Stăpâna zice că probabil este un filantrop căruia nu îi place ca oamenii să-și bage nasul în afacerile lui. Miji ochii. Eu cred că e un bătrân urât și bogat care a pus ochii pe ea, dar care știa că nu putea avea nici o șansă să o câștige. Astfel că a aranjat totul pentru ca ea să-i fie îndatorată.

– Te referi la donațiile în bani și la chiria bizar de scăzută, spuse David sarcastic, ușor enervat din cauza faptului că Terence se apropiase atât de mult de adevăr sau ceea ce reprezentase cândva adevărul.

– Nimeni nu dă niciodată ceva gratis.

– Interesantă teorie, adăugă David, străduindu-se să nu îl contrazică. Și ce anume crezi că își dorește de la ea?

– Același lucru pe care și-l doresc cei mai mulți domni de la văduvele tinere și frumoase. Se încruntă. Cândva, o să-și facă apariția și o să fie mult de răscumpărat.

– Se pare că întârzie cam mult, spuse David iritat. Nu a ajutat oare școala în toți anii aceștia?

Lacheul ridică din umeri.

– Nu am spus că planul lui este isteț. Nu trebuie să fii prea deștept pentru a fi un nenorocit libidinos.

– Dar se pare că trebuie să ai bani mulți.

Terence îl fixă cu privirea.

– Așa cum obișnuia bătrânul meu tată să spună, „niciodată să nu ai încredere într-un bogătaș".

Avea dreptate.

– Atunci mă bucur că nu sunt atât de bogat, spuse David laconic.

– Motiv pentru care nici eu nu sunt atât de sceptic în privința dumneavoastră, rosti Terence.

David fu surprins, dar apoi izbucni în râs.

– Ești cel mai neobișnuit lacheu din câți am întâlnit.

Încrucișându-și brațele la piept, Terence ridică din umeri.

– O să iau asta ca pe un compliment.

– Nu asta am intenționat.

Pentru prima dată, bărbatul zâmbi.

– Știu.

În mod ciudat, schimbul de replici mai risîpi tensiunea dintre ei. Plimbându-se în continuare prin școală, David spuse:

– Se pare că petreci mult timp protejându-ți stăpâna de atențiile nedorite.

– Destul de mult.

– Dar dacă atenția nu este refuzată?

– Asta nu se întâmplă, spuse lacheul hotărât.

– Nici măcar cu Charles Godwin? îndrăzni el.

Terence îl privi suspicios.

– De ce vreți să știți asta?

Alese să fie sincer.

– Mi se pare util să aflu mai multe despre competitor înainte să intru in ring.

Terence păru deranjat.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnule, m-aș îngriji mai bine să plec cu toți dinții în gură de aici.

David zâmbi.

– Crede-mă, și asta mă preocupă destul de mult. Ai uitat că te-am văzut luptând?

Când lacheul râse destul de reținut, știu că făcuse un pas înainte, deși încă nu aflase nimic în plus despre relația lui Charlotte cu Godwin. Terminară de vizitat interiorul. Se îndreptau deja spre intrarea din față pentru a putea vedea grădinile când Charlotte apăru în capătul scărilor.

– Terence, poți veni puțin, te rog?

– Desîgur, doamnă!

– Merg să mă plimb prin grădini, zise David.

Nu îi trebui mult timp să se plimbe prin grădinile din fața casei. Terminase deja și admira cireșii înfloriți de pe marginea proprietății Rockhurst când un chip neașteptat apăru dintre copaci. Pritchard. Un nenorocit imposibil de confundat!

Samuel Pritchard era primul născut al unui comerciant bogat din Londra. Deși acum se apropia de vârsta de 60 de ani, mare parte din viața lui fusese un nenorocit, așa cum o demonstrau trăsăturile dure și privirea pierdută. Într-adevăr, din cauza aplecării spre depravare, Pritchard ajunsese la mila lui David în timpul acelui joc de cărți disputat în urmă cu mulți ani.

David fusese beat atunci, așa cum fusese mai mereu în perioada în care se aflase în dizgrație. Când Pritchard comentase răutăcios despre gustul lui la haine, David se hotărâse să-l lase fără o lețcaie, ceea ce reușise să facă, căci individul plătea și acum.

– Ia te uită, nu este chiar vărul Michael? remarcă Pritchard.

– Mai bine te-ai ruga să nu te audă nimeni, Pritchard! izbucni David. Oare ai uitat că, dacă imi dezvălui identitatea, o să pui capăt înțelegerii noastre? Să fii sigur că m-aș bucura să-ți cer să-mi dai pe loc cele 50 000 de lire. Având în vedere că nici acum nu poți plăti suma, cum nu ai putut nici atunci, eu ți-aș sugera să-ți ții gura.

Deși bărbatul păli, zâmbetul viclean nu îl părăsi.

– Deci biata văduvă încă nu știe cine ești cu adevărat, nu? Ei bine, nu o să dureze mult până când o să afle – peste opt luni, când o să fie dată afară. Atunci nimic din ce o să spui sau din ce o să faci nu o să mă împiedice să-i spun cine este adevăratul vinovat pentru problemele ei.

David se abținu să nu îl lovească pe nenorocit.

– De ce nu-mi vinzi Rockhurst și încheiem treaba? Știi că aș plăti mai mult decât merită.

Pritchard luă o poziție sfidătoare.

– De ce, ca să o poți muta pe biata văduvă cu tot cu școală acolo? Nu, mulțumesc! Cum dreptul de retenție mă împiedică să vând clădirea în care se află școala, intenționez să profit de asta. Nu o să-i permit mironosiței să-mi facă probleme. Vreau să plece definitiv de pe proprietate, ea și cârdul ei de fete.

– Un om de afaceri inteligent ar vedea numeroasele avantaje în a găzdui o școală de fete. Nu sunt dificile și sunt dispuse să plătească pentru renovări.

– Dar nu sunt dispuse să plătească o chirie prea mare, nu?

– O să plătesc eu chiria dacă este necesar, spuse David. Pritchard ar fi fost un prost dacă ar refuza o astfel de ofertă. Aș adăuga faptul că bunătatea pe care o s-o arăți față de școală te-ar putea ajuta să-ți repari proasta reputație pe care o ai în societate.

Pritchard mijii ochii.

– Am constatat că o reputație proastă te ajută mai mult decât una bună. Își îndreptă privirea spre un individ slab, care dădea târcoale cireșilor la o oarecare distanță de el, părând că îi studia. Watson este foarte hotărât să cumpere Rockhurst și să o transforme într-un hipodrom. Și știi de ce?

David continuă să-l privească glacial.

– Deoarece i-am promis că, îndată ce dreptul de retenție o să expire, o să transform clădirea în care se află acum școala într-un hotel grandios, cu restaurant și bar care atrag orice tânăr. În fiecare săptămână, jumătate din comunitatea pasionaților de curse o să vină aici, plătind bani buni pentru gin și bere, în timp ce prietenul meu o să le ia banii pentru cursele de vizavi. Chipul nenorocitului se lumină. Înțelegi de ce nu vreau ca văduva să rămână și de ce am oferte mai bune decât orice sumă în plus mi-ai putea oferi tu pentru chiria ei.

David simți un gol în stomac. Un hotel. Clădirea s-ar fi pretat perfect pentru asta. Ce inteligent din partea lui Pritchard că se gândise să combine cursele de cai cu un hotel, mai ales că Richmond se afla atât de aproape de Londra și de Tamisa!

– Orașul nu o să-ți permită niciodată, ripostă David.

– Nu? Deja au fost de acord să aprobe licența atât pentru mine, cât și pentru Watson. Zâmbi. Foarte greu, desigur. Știu că am obligații financiare cu altcineva, ceea ce mă împiedică să recuperez posesia asupra proprietății până anul următor. I-am asigurat însă că o să se rezolve.

Deci asta plănuia nenorocitul.

– Și sunt gata să vadă școala ruinată în avantajul tău?

Pritchard râse cu superioritate.

– Nu le pasă de asta. Când le-am precizat faptul că fetele nu cheltuiesc atât de mult în oraș, comparativ cu cât ar aduce cursele de cai, efectiv tânjeau după planul meu. Consilierii orașului nu sunt proști, își dau seama când un plan are sorți de izbândă.

– Nu ți-a făcut nimic! izbucni el. Înțeleg că ești furios pe mine, dar dacă te folosești de ea pentru a mă pedepsi...

– Nu fi prost! Kirkwood. Este vorba despre afaceri. Nu are nimic de-a face cu tine sau cu ea. Într-adevăr, trebuie să îmi mulțumești. Îl privi batjocoritor. Prezența ta aici indică faptul că a găsît o cale mai bună pentru a se salva. Își mișcă șoldurile într-un mod vulgar care nu lăsa loc de îndoială pentru ceea ce voiase să spună. Îți oferă niște... servicii suplimentare, așa-i? Totul în schimbul averii pe care ai moștenit-o de la biata ta soție.

David văzu negru în fața ochilor. Înainte să poată spune ceva, mâinile lui se aflau deja în jurul gâtului lui Pritchard, pe care îl proptise de cel mai apropiat copac.

– Ascultă-mă bine, nenorocitule, și bagă la cap ce îți spun! Dacă mai insinuezi vreodată ceva atât de meschin despre ea sau despre altcineva, te prind, îți tai boașele și ți le bag pe gât! Înțelegi?

În timp ce se străduia să-și recapete suflul, ochii lui Pritchard scăpărau de frică. Încuviință din cap, în semn că înțelese, încercând degeaba să slăbească mâinile lui David din jurul gâtului. Brusc, David îl eliberă, privindu-l cum cade lângă copac, suspinând.

– Fă ce vrei cu Rockhurst. Nu uita că încă am dreptul de retenție pentru clădirea școlii, iar în opt luni, multe lucruri se pot întâmpla.

Încă tremurând de furie, se întoarse și plecă înainte să-l nenorocească pe individ. Totuși, îl auzi pe Pritchard zicând:

– Ai zice că blestemata asta de femeie e nevastă-ta sau ceva... Dumnezeule!

Cuvintele îi răsunară în cap tot drumul înapoi spre școală. Soția lui.

Lăsă ideea să-i calmeze furia. Dacă s-ar fi însurat cu Charlotte? Atunci ea nici măcar nu ar mai fi avut nevoie de școală. La urma urmelor, își putea permite să o susțină. Dacă ar fi făcut-o soția lui înaintea celor opt luni, nu ar mai fi trebuit să-i dezvăluie rolul pe care îl jucase în toți anii aceștia. Ea pur și simplu ar fi închis școala și gata.

Da, era soluția perfectă. Simplă, practică...

Ei bine, nu practică pe deplin. Erau multe probleme dificile, precum faptul că el încă era în doliu. Nici măcar nu ar fi trebuit să se gândească la o nouă căsătorie, nu înainte de șase luni, dar cu cât întârzia mai mult, cu atât exista șansa ca ea să afle ce punea Pritchard la cale și, mai ales, de ce.

Din fericire, societatea nu era atât de strictă în privința doliului la bărbați. Nu avea moștenitori, așa că oamenii se așteptau să-și caute o soție care să-i ofere unul cât mai curând. Deși Charlotte probabil că ar fi refuzat să se mărite înainte de încheierea perioadei de doliu, cu siguranță ar fi putut să o facă să se răzgândească. Se încruntă. Presupunea că o putea convinge să se mărite cu el. Dar abia dacă avea încredere în el. Nici măcar nu se putea gândi s-o ceară până când ea nu-și schimba atitudinea față de el.

Foarte bine, avea să continue cu planul lui de a o convinge să mute școala, oferindu-i moștenirea lui Sarah. În tot acest timp, voia să profite de atracția care încă exista între ei. Nu ar fi trebuit să-i fie

prea greu. Era o văduvă vibrantă, senzuală, care își petrecuse ultimii 16 ani singură. Cu siguranță, era dornică să schimbe acest lucru.

Asta, dacă nu cumva nu fusese singură. La urma urmelor, exista un motiv pentru care societatea le numea pe văduve „fericite". În plus, nu îi răspunsese la întrebarea lui legată de relația pe care o avea cu Godwin.

Se încruntă. Dacă bărbatul împărțise patul cu Charlotte, asta avea să se încheie chiar acum. La fel ca orice relație care ar fi existat între ei. David nu avea să-i permită acelui ziarist nenorocit să o aibă pe Charlotte.

„Ai grijă, omule! Tot o dorință atât de obsesivă te-a băgat în belele și prima dată."

De data aceasta, era diferit. Atunci fusese tânăr și naiv. Crezuse în dragoste, confundase o dorință perfect normală pentru o femeie drăguță cu o emoție ridicolă. Aceasta era numai o decizie practică. Dacă între timp avea să o câștige pe Charlotte în calitate de soție și o ducea în patul lui, cu atât mai bine. De ce să nu poată avea soția pe care și-o dorea? Absorbit de gânduri, David nu îl văzu pe Terence venind decât când fu gata să dea peste el.

– Văd că v-ați întreținut cu vecinul nostru, spuse Terence direct.

Ia te uită! Lacheul probabil văzuse întâlnirea pe care o avusese cu Pritchard. David se gândi să-l dojenească pentru că nu-și vedea de treaba lui, dar apoi își dădu seama că era mai bine să-l aibă drept aliat.

– Ți-a insultat stăpâna. Nu am făcut decât să-l avertizez să nu o mai facă.

În ochii bărbatului văzu ceva ce semăna cu admirația.

– Cu pricepere, aș zice. Se pare că, în cele din urmă, o să reușiți să plecați de aici cu toți dinții în gură.

David mulțumi pentru complimentul subînțeles încuviințând din cap.

– Trebuie să-ți cer să nu îi menționezi doamnei Harris faptul că m-am pierdut cu firea. Nu aș vrea să fiu pus în situația să-i mărturisesc ce a zis acel nenorocit despre ea.

Dacă Charlotte încerca să afle și descoperea că Pritchard era proprietarul, David nu ar fi vrut ca ea să cerceteze și mai mult relația lor.

– Cum doriți. Terence merse în spatele lui. De fapt, mi-a cerut să vă spun că regretă faptul că e ocupată cu interviurile toată după-amiaza. A spus că, dacă lăsați lista pe care i-ați arătat-o, o s-o analizeze.

– La dracu', bombăni el.

Lacheul tresări.

David își păstră calmul cu greu. Era evident că Charlotte se temea că, dacă rămânea până ce se elibera, putea să o tenteze să ajungă în patul lui. Avea dreptate să se teamă, deoarece de data asta el nu intenționa să renunțe. Nici nu avea să-i permită să dicteze termenii noii lor relații.

– Îi poți spune stăpânei tale că o să fiu foarte bucuros să-i dau lista diseară, când o să vină la casa mea din oraș pentru cina organizată de mama. Dacă nu poate veni, atunci o să fiu aici în dimineața următoare pentru a i-o înmâna personal. Ai înțeles?

– Perfect, domnule!

– Bine.

David se întoarse și se îndreptă spre grajduri. Încercase să fie răbdător. Îi oferise lui Charlotte șansa să refuze moștenirea, precum și implicarea lui. Gata! Era timpul să preia controlul asupra situației. Indiferent prin ce mijloace, acum era hotărât să o facă pe Charlotte soția lui. Nici școala, și nici teama ei nu aveau să-i stea în cale.

Capitolul 12

Charlotte stătea în trăsură, privind tremurând casa familiei Kirkwood.

– Este totul în regulă, doamnă? întrebă Terence în timp ce deschise portiera.

– Este numai... Nu am mai fost aici de când am însoțit-o pe Lady Amelia la balul primăverii organizat de familia Kirkwood acum șase ani.

Era balul dat pentru a găsi o moștenitoare care să-i fie soție lui David.

Pe atunci, Charlotte știa ce presupunea invitația, și anume faptul că Lady Kirkwood voia să-i arunce în față faptul că David își văzuse de viața lui în ciuda aparentei încercări a lui Charlotte de a-l distruge.

– Doar nu sunteți emoționată să o revedeți pe tânăra domnișoară! spuse Terence.

– Sigur că nu.

Amelia era singurul motiv pentru care se afla acolo.

Nu avea nici o legătură cu tacticile viclene ale lui David, care o tachina cu o listă de proprietăți și o amenința că avea să se prezinte din nou la ușa ei dacă nu venea în seara aceea. Nu avea nimic de-a face nici cu ea, care își dorea cu disperare să-l revadă.

Suspină. Foarte bine, poate că își petrecuse toată ziua în oraș retrăind săruturile lui delicioase și mângâierile, întrebându-se dacă ar fi îndrăznit să le repete, însă nu era o fetișcană care nu mai rezista dorinței de a-și vedea alesul. Era o femeie matură cu o reputație bună, a cărei școală era apreciată pentru educația oferită tinerelor domnișoare. Era, de asemenea, o văduvă care nu mai fusese atinsă intim de 16 ani. Până astăzi. De ce toate lecțiile pe care le preda fetelor ei își pierdeau însemnătatea de fiecare dată când îl vedea pe David Masters?

– Să bat la ușă, doamnă? întrebă Terence.

– Desigur.

Imediat ce o anunță majordomului și se întoarse să o însoțească, ea își îndreptă umerii și urcă scările. Nu avea să permită ca revederea unui bărbat să o tulbure. Simpla idee era absurdă.

După ce intră în casă, încrederea eî se prăbuși. În timp ce majordomul merse să-i anunțe sosirea, primul lacheu îi aruncă o privire pe furiș. Fără îndoială, sosirea ei la această oră la o astfel de petrecere avea să fie subiectul discuției în pavilionul servitorilor toată săptămâna. Din fericire, Amelia dădu buzna în foaier la momentul potrivit, întâmpinând-o cu îmbrățișări și săturări.

– Arăți minunat! strigă Amelia, în timp ce se dădu câțiva pași în spate pentru a o privi din cap până în picioare. Crede-mă când îți spun că aceşti șase ani par să nu fi trecut peste tine!

– Nici peste tine. Încântată să-și revadă prietena, Charlotte o privi de sus în jos, de la coafura elegantă până la tivul rochiei de seară din mătase verde-închis. Nimeni nu ar putea spune că deja ai născut doi copii, mai ales într-o țară străină!

– Da, ce surpriză că se pot aduce copii pe lume în afara acestei insule binecuvântate care este Anglia, spuse laconic maiorul Winter, în timp ce i se alătură soției sale.

– Nu începe iar, îl dojeni în glumă Amelia. Se aplecă spre Charlotte. Încă este de părere că noi, englezii, suntem prea plini de noi.

Americanul își cuprinse soția de talie și o privi drăgăstos.

– Presupun că unii dintre voi au motive pentru a se simți astfel. Alții însă...

– Și eu în ce categorie mă încadrez, domnule? întrebă Charlotte.

– În cea superioară, desigur. Zâmbind cu prietenie, îi întinse mâna. Mă bucur să vă revăd, doamnă. Sper că m-ați iertat că v-am răpit cea mai bună elevă, acum mulți ani.

– Și dacă nu v-am iertat, ce ar mai fi de făcut, acum? îl tachină ea în timp ce îi întinse mâna.

– O s-o rog pe soția mea să vă înduplece. Se pricepe foarte bine la asta.

– Sunt convinsă, recunoscu Charlotte.

Amelia reuși să facă asta cu maiorul Winter. Diferența în ceea ce privește comportamentul lui era notabilă, spre deosebire de perioada în care ajunsese prima dată aici. În ciuda comentariului său despre englezi, părea mai fericit, mai relaxat.

În ce mod ciudat putea schimba dragostea o persoană! Încercând să-și rețină ușoara invidie, auzi în spatele ei o altă voce.

– Ce se petrece aici? Giles Masters intră pe culoar, părând la fel de desfrânat ca întotdeauna. De ce stați toți aici când ceilalți vă așteaptă sus?

Râzând, Amelia o luă de braț pe Charlotte și plecară discutând, lăsându-i pe bărbați să le urmeze. Îndată ce intrară în salon, starea de disconfort a lui Charlotte reveni. Toți erau rude ale lui David. Pe lângă fratele lui și maiorul Winter, cele două surori se aflau acolo cu soții lor.

Desigur, în centru era mama lui David. Având în vedere că perioada de doliu pe care familia lui trebuia să o țină pentru Sarah trecuse, mai puțin pentru David și Lady Kirkwood, aceasta se îmbrăcase splendid, într-o rochie de seară din mătase gri cu un strat de voal negru, ornată cu mărgele negre și un colier remarcabil. Era evident că nu intenționa să permită unui lucru atât de neînsemnat precum moartea nurorii ei să îi afecteze stilul vestimentar.

Nu intenționa nici să o întâmpine cu brațele deschise pe femeia care cândva ii rănise fiul mult iubit. Charlotte nu o învinuia pentru asta și încerca să nu se simtă jignită de salutul rece al vicontesei.

Apoi, Charlotte îl observă pe David, care stătea în spatele încăperii, iar atunci absolut totul în jurul ei dispăru. Nu mai auzi nici un cuvânt din ceea ce spunea Amelia și nici nu observă când Giles se întoarse să discute cu una dintre surorile lui. Ea avea ochi numai pentru David. Când se întoarse, iar el o observă, simți cum i se tăie respirația. O analiză, încântat de rochia ei de seară. O alesese cu greu. Rochia ei preferată, rubinie, părea prea îndrăzneață pentru o familie care ținea doliu, iar cea galbenă era prea veselă. În cele din urmă se hotărî asupra unei rochii gri, care era mai discretă.

Din nefericire, era și cea mai provocatoare pe care o avea, aspect care lui David nu ii scăpă, căci o dezbrăca din priviri. Se opri intenționat asupra sânilor și a locului unde i se întâlneau coapsele, amintindu-i fără rezerve că la amiază gura și mâinile lui o atinseseră în cel mai intim mod.

Sub asaltul privirii lui înflăcărate, sânii ei se întăriră, simțind în zona intimă o căldură bruscă. Când privirile li se întâlniră, ardoarea de pe chipul lui o făcu să-și dorească să-i sară în brațe.

Ori să se întoarcă și să fugă.

În acel moment, el se îndreptă spre ea, așa că era prea târziu să fugă. Ignorând privirea descurajantă a mamei lui, se apropie cu pași hotărâți, care făcură ca pulsul lui Charlotte să se accelereze. Deși purta eșarfa neagră la mână și avea cele mai sobre haine dintre toți

cei aflați în încăpere, părea cel mai viu, cel mai robust dintre bărbații îmbrăcați în hainele lor de un albastru-deschis și cu butoni aurii. Nici chiar maiorul Winter, cu înfățișarea lui aspră, nu se putea compara cu David.

– Ai venit, spuse el cu o voce masculină, în timp ce se apropia de ea. După ce m-ai trimis la plimbare azi după-amiază, am crezut că nu o să vii.

– Te-am trimis la plimbare! spuse ea zâmbindu-i forțat, pentru a-i aminti că nu erau singuri. Nu am făcut asta. Probabil că ora vîzitei tale nu era oportună.

Amelia îi privea îndeaproape.

– Ai vizitat-o astăzi pe doamna Harris? îl întrebă ea pe David, plină de curiozitate.

– Aveam de discutat o problemă legată de școală, răspunse el, nepărând deloc îngrijorat de ceea ce puteau crede ceilalți despre asta.

– M-a sfătuit cum să îi fac față domnului Pritchard și escrocheriilor lui, explică grăbită Charlotte. O privi pe Amelia. Știi, bărbatul acela groaznic care stă vizavi și pe care l-am menționat în scrisorile mele.

Prietena ei păru contrariată.

– Da, îmi amintesc acele scrisori. Nu-mi amintesc însă să-mi fi spus despre ajutorul lui Lord Kirkwood. Se întoarse spre soțul ei. Dar tu, dragule? Știai că vărul tău îmi ajută prietena cu atâta bunătate?

– Nu aveam nici o idee, spuse maiorul Winter, printre dinți. Dar Kirkwood a fost mereu un domn.

Cu excepția momentului în care o trăsese pe Charlotte în poala lui și îi dezvelise sânii pentru gura lui lasciva. Totuși, acesta nu era un contraargument pe care să-l poată oferi maiorului Winter.

– Măcar atât puteam face, să o sfătuiesc pe doamna Harris, rosti David. La urma urmelor, ea a fost cea care ne-a adus împreună pe mine și pe răposata mea soție.

Exagera puțin, căci tot ce făcuse Charlotte fusese să-i predea lui Sarah lecții despre cum putea să-i evite pe vânătorii de avere, deși primul lucru pe care îl făcuse fata aceea recalcitrantă fusese să se mărite cu primul care îi ieșise în cale.

Se părea că și maiorul Winter o considera o exagerare, deoarece își privi contrariat vărul.

– Credeam că Amelia a fost cea care v-a făcut cunoștință. Ignorând privirea mânioasă a lui David și pe cea dojenitoare a Ameliei,

continuă: Nu a fost Amelia cea care ți-a adus scrisoarea de la Sarah? Asta după ce ți-a respins propunerile, aș putea adăuga.

– Lucas! exclamă Amelia în timp ce David își fixa vărul cu privirea.

– Ce e? întrebă maiorul Winter. Este adevărat.

– Da, dar nu este genul de subiect pe care să îl deschizi într-un astfel de moment. Serios, uneori cred că ai fost crescut la stână.

– Prostii, spuse Charlotte detașată. Sunt convinsă că mi-ai zis asta la un moment dat.

Știau amândouă că nu fusese așa. Vestea o zdruncină pe Charlotte. David o curtase pe Amelia? Oare fusese îndrăgostit de ea? Cum de nu aflase despre asta?

– Lucas, dragule, spuse Amelia cu blândețe, ce ar fi ca tu și Lord Kirwood să mergeți să ne aduceți niște vin? Sunt convinsă că doamna Harris este însetată după o călătorie atât de lungă de la Richmond.

– Desigur, răspunse maiorul Winter, dându-și seama când i se cerea să plece.

Deși David le privi cu îngrijorare atât pe Charlotte, cât și pe Amelia, își urmă vărul.

Îndată ce plecară, Amelia întrebă:

– Ești bine?

De ce o tot întrebau asta?

– Desigur. De ce nu aș fi?

– Arăți de parcă ai văzut o fantomă. Miji ochii. Se întâmplă ceva între tine și Lord Kirkwood?

– Nu găsesc nici un motiv pentru care ai crede una ca asta, spuse Charlotte grăbită, inima bătându-i cu putere, gata să-i sară din piept.

– Poate pentru că te privește la fel cum mă privește Lucas pe mine. Sau poate pentru că ai devenit albă ca varul când nătângul meu soț a menționat că, demult, Lord Kirkwood m-a curtat.

– Nu îmi pasă câtuși de puțin de asta.

– Atunci de ce ai devenit brusc atât de nervoasă?

– Ce vrei să spui?

Amelia privi cu subînțeles mâinile lui Charlotte care se jucau nervoase cu bareta săculețului. Zâmbind, Charlotte le ordonă mâinilor ei irascibile să se oprească.

– Trebuie să înțelegi, spuse Amelia, curtarea lui Lord Kirkwood nu a fost nici pe departe romantică. Doar mi-a spus că ne potrivim și că îi plac. Nu mi-a adresat cuvinte de dragoste, nu a încercat

să mă sărute. Știam că făcea asta numai datorită averii mele. De ce crezi că l-am refuzat înainte de a mă cere oficial?

Charlotte se simți ușurată.

– Te asigur că, orice ar fi fost între tine și Lord Kirkwood, pentru mine nu înseamnă nimic.

Ce minciună gogonată! Asta îi aminti că, în cei 18 ani, el trecuse prin multe situații pe care ea nu avea cum să le cunoască. Ceva îl transformase pe David din peștitorul îndrăzneț din tinerețe în acest bărbat care poseda o intensitate atât de feroce încât uneori o speria.

Oare ce provocase asta? Mariajul lui eșuat? Sinuciderea tatălui său? Umilirea pe care o suferise? Sau poate toate trei la un loc?

Sub masca aceasta cordială pe care o purta în lume se ascundea un bărbat profund. Era evident că păstra secrete atât față de ea, cât și față de alții. Nu înțelegea însă ce anume.

– Vezi, continuă Amelia, este evident că ții la Lord Kirkwood. Dacă și el ține la tine...

– Nu fi prostuță! Încă este în doliu.

– Nu o să poarte doliu tot timpul. Încă șase luni, apoi o să fie liber să se recăsătorească. Și cum încă nu are un moștenitor...

Cuvintele acelea o făcură să simtă fiori reci pe șira spinării. Nici nu se gândise la asta. În cei doi ani cât fusese măritată cu Jimmy, nu rămăsese însărcinată, deși își petrecuseră foarte mult timp în dormitor. Presupusese mereu că era stearpă, ceea ce ar fi însemnat că nu îi putea oferi lui David moștenitorul de care avea nevoie. Se luptă să ignore durerea care o cuprinse. Nu conta dacă putea sau nu, căci era ridicol numai gândul că se putea mărita cu David. El nu menționase una ca asta. În plus, putea avea orice femeie și-ar fi dorit. De ce ar fi ales una care deja era prea bătrână pentru a avea copii? Una care îi greșise atât de mult în trecut?

– Apropo de copii, spuse Charlotte, disperată să oprească această discuție nebunească despre ea și David, ce mai fac îngerașii tăi?

Ca toate mamele iubitoare, Amelia fu fericită să vorbească despre fetele ei și despre reușitele acestora. Chiar când stabileau o zi în care Charlotte să vină să vadă copiii, bărbații se întoarseră cu mâna goală. Vinul fusese luat, căci cina era pe cale să fie servită. Spunându-le soților Winter că voia să îi arate lui Charlotte noul tablou pe care îl achiziționase, David o scoase aproape forțat pe hol. Odată ce se îndepărtaseră, bombăni:

– Astăzi m-ai expediat atât de repede încât nici nu am avut ocazia să...

– Nu te-am expediat, protestă ea, încercând să țină pasul cu el în timp ce el pe jumătate o conducea, pe jumătate o târa pe culoarul unde erau agățate niște tablouri. Când ajunseră la primul tablou și el se întoarse spre ea, continuă: Ce puteam face, dacă am avut oameni la interviu și a durat mai mult decât am anticipat?

– Sunt sigur că nu a fost vina ta, spuse el glacial.

Îl privi cu dârzenie.

– Dacă nu poți accepta faptul că am responsabilități...

– Accept asta foarte bine, spuse el șoptit. Ceea ce nu pot accepta este faptul că ești gata să-ți lași școala la care ții atât să fie distrusă de propria neglijență.

– Neglijență? Cum îndrăznești!

– Moștenirea lui Sarah este singurul lucru care stă între școală și faliment. Dacă nu l-ai fi trimis pe Terence la amiază să mă alunge, ți-aș fi spus ce am aflat de la Pritchard și de la potențialul lui cumpărător când i-am întâlnit în zonă.

Pulsul i se acceleră.

– Tu... ai vorbit cu domnul Pritchard?

– Într-adevăr. M-a informat că primăria deja i-a aprobat domnului Watson licența pentru cursele de cai. Acum tot ce trebuie este ca el și Pritchard să se înțeleagă în privința prețului. Pritchard crede că în curând o să ajungă la un consens. O privi încruntat. Nu poți avea un hipodrom vizavi, Charlotte.

– Sigur că nu.

– Deci trebuie să accepți să muți școala.

Îl privi.

– Nu până când nu primesc vești de la vărul meu.

– La naiba, Charlotte, vărul tău nu poate face nimic în privința lui Pritchard!

– Nu ai de unde să știi asta!

– Dacă ar fi putut, nu crezi că ar fi făcut-o deja?

Înghiți în sec. Cea mai grea lovitură fusese abandonul vărului Michael.

– A încercat când senõr Montalvo voia să construiască un parc de distracții. A intervenit pentru noi.

– Din câte am înțeles, asta a dus la evadarea uneia dintre eleve, provocând încă un scandal în școală. Câtă bunătate din partea lui!

Sarcasmul lui o enervă.

– Nu te băga în ce nu înțelegi, David!

– Oh, înțeleg foarte bine, tresări el. Preferi să ai mai degrabă încredere într-un individ anonim, care îți scrie scrisori și care, din câte știu, este un nenorocit, în loc să ai încredere într-un bărbat care te cunoaște de ani întregi și care nu-ți vrea decât binele.

– De ce ar trebui să cred că îmi vrei binele? După ceea ce ți-am făcut, nu ai avea nici un motiv să mă ajuți.

Se apropie de ea, privindu-i gura.

– Știi mai bine decât oricine motivele mele. Este același motiv pentru care, în ciuda fricilor tale, ai decis să vii aici în seara asta.

Privirea lui era insinuantă, iar brusc ea simți că i se taie respirația.

– Am venit aici pentru lista pe care mi-ai promis-o.

– Pe dracu'!

– Am venit să o văd pe Amelia.

Se aplecă spre gura ei.

– Mincinoaso! șopti el.

Sunetul pașilor pe scări îl făcu să înjure printre dinți. Se dădu înapoi și se întoarse spre tablou chiar înainte ca majordomul să ajungă în capătul scărilor și să anunțe că cina era servită. Când ceilalți intrară în salon, Lady Kirkwood strigă:

– Haide, David! Vii la cină sau nu?

Când David ezită, Charlotte îl privi panicată. Sigur că venea. Asta trebuia să facă. Dacă nu, ar fi dat de înțeles familiei că între ei se petrecea ceva. O clipă, se gândi că el ar fi fost în stare de asta. În schimb, o privi frustrat, ceea ce îi făcu sângele să se învolbureze.

– Te rog, nu! spuse Charlotte.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca familia lui să creadă că îl tenta să încalce regulile doliului.

Scrâșni din dinți, își privi mama și spuse:

– Desigur, mamă!

– Giles o să aibă grijă de doamna Harris.

Giles se îndreptă pe culoar spre ea. David se opri suficient cât să-i șoptească:

– Nu am terminat, dulceață!

Apoi plecă să i se alăture mamei lui.

Cuvintele lui o făcură să simtă un fior rece în timp ce ea și Giles așteptau ca toți ceilalți să coboare scările. „Nu am terminat." Era atât o promisiune, cât și un avertisment. Nu știa care o ingrijora mai tare.

– Mergem? întrebă Giles zâmbind, oferindu-i brațul în timp ce ultimul cuplu cobora în fața lor.

Cel puțin el putea fi simpatic. Într-adevăr, părea mult mai relaxat în prezența ei decât fusese ultima oară când își vorbiseră, în urmă cu câțiva ani, la o petrecere la care participaseră amândoi.

Aruncându-i o privire furișă în timp ce coborau scările, își aminti când de mult semăna cu David. Nu era de mirare că îi confundase în acea noapte fatidică. În întuneric nici nu era greu, deoarece aveau aceeași culoare a părului, aceeași conformație, deci oricine i-ar fi putut confunda. Dar cât de diferită ar fi fost viața ei dacă nu ar fi făcut-o!

În timp ce coborau, Giles încetini, ca toți ceilalți să nu îi poată auzi.

– Arăți încântător în seara asta, șopti el.

Ea zâmbi.

– Văd că nu te-ai schimbat, domnule Masters!

– Permite-mi să mă distrez, te rog. Viața unui avocat este foarte anostă.

– Mi-e greu să cred asta. Nimeni nu se pricepe atât de bine la ceea ce face dacă nu este pasionat de asta, iar din câte am înțeles, tu te pricepi destul de bine.

El ignoră complimentul.

– Am auzit că în ultima vreme te-i întâlnit cu fratele meu.

– Mă ajută cu niște probleme privind școala, spuse ea, nefiind sigură cât de multe îi spusese David fratelui său despre moștenire.

– O să-i faci iar rău? întrebă Giles direct.

Ea tresări.

– Iartă-mă! Am fost nepoliticos. În plus, nu e treaba mea.

– Atunci de ce ai întrebat? întrebă Charlotte, privindu-l suspicioasă. Te-a trimis mama ta să investighezi?

Giles râse.

– Deloc. Își așeză mâna peste a ei. Poate că doar încerc să-mi dau seama dacă am vreo șansă în ce te privește.

Clătinând din cap, își trase mâna.

– Ai uitat că știu cât de desfrânat ești?

El oftă teatral.

– Văd că nu ar fi trebuit să-ți spun secretul meu când ne-am văzut ultima dată.

Atunci aflase că pe Giles îl văzuse afară, de la fereastră, nu pe David.

– De ce mi-ai spus? întrebă ea.

Zâmbetul lui păli.

– Deoarece trebuia să știu sigur că relația dintre tine și David a fost ruinată de faptul că m-ai văzut cu Molly. Îi căută privirea. De ce nu mi-ai spus că nu ai intenționat niciodată să trimiți scrisoarea la ziar?

Se părea că Giles auzise de la David acest lucru.

– Ce sens ar mai fi avut? Pe atunci era deja însurat. Dacă i-ai fi spus despre scrisoare, nu ar fi făcut decât să-i provoace regrete, iar eu nu am vrut ca fantomele trecutului să-i distrugă mariajul cu Sarah. Îi făcusem deja destul de mult rău. Am crezut că ar fi fost mai ușor pentru el să continue să creadă că eram „nenorocita aia răzbunătoare".

Ajunseră la baza scărilor și se îndreptară spre salon, dar Giles o opri puțin în ușă.

– Cu siguranță, acum nu asta crede. Deci încerci iar o relație cu el? insistă el când ea nu îi răspunse.

Îl privi hotărâtă.

– Sincer, nu știu.

Uneori, ideea de a fi din nou cu David era atât de tentantă încât abia îi putea rezista. Cât de drăguț ar fi fost să aibă un partener care să rezolve problemele școlii, pe cineva cu care să poată împărtăși poverile! Dar ar fi presupus căsătoria, iar ea se îndoia că el își dorea asta de la ea. Chiar dacă ar fi făcut-o, David nu s-ar fi simțit la fel de atașat de școală ca ea. Oare se aștepta ca ea să o închidă? Să o vândă? Să renunțe la tot ce muncise o viață și să joace rolul soției devotate? Mai jucase acest rol o dată și o costase totul. Nu intenționa să mai treacă vreodată prin asta. Niciodată.

– Ai grijă cu fratele meu, Charlotte! spuse Giles cu blândețe. Moartea lui Sarah l-a afectat mai mult decât ne-am așteptat și nu aș vrea...

– Nu îți face griji, spuse ea emoționată, nu intenționez să-l rănesc.

– Mai mult mă tem că *el* te-ar putea răni pe tine. Nu a mai fost el însuși de mult timp și cred că nu știe ce își dorește.

Simțise și ea asta. Mariajul cu Sarah îl schimbase, iar o femeie înțeleaptă ar fi avut grijă cu un bărbat care își pierduse soția recent.

– Nu-ți face griji pentru mine! Știu cum să mă comport cu bărbații.

– Pentru binele tău, sper că așa este. Zâmbi. Mi-ar prinde bine atenția unei femei ca tine.

Ea râse.

– Îți jur, domnule Masters, spuse ea cu același ton relaxat, ești la fel de incorigibil precum obișnuia fratele tău să fie. Diferența este că el s-a maturizat. Se pare că tu nu ai făcut-o.

– Maturizarea este supraestimată, rosti Giles senin. O evit cât pot de mult.

Încă zâmbea când intrară în încăpere și descoperiră că toți îi așteptau. Lady Kirkwood părea extrem de glacială, iar David era foarte furios.

Evident, avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 13

David nu se mai simțise de mult atât de frustrat. Mama lui îi așezase atât de departe unul de celălalt la masă, încât Charlotte ar fi putut foarte bine să se afle la kilometri distanță. Bine măcar că nu stătea lângă netrebnicul lui frate. În schimb, ea își petrecuse cina între Amelia și Lucas, fiind întreținută de poveștile despre viața lor în Maroc.

Ar fi trebuit să-i mulțumească vărului său pentru faptul că îi scăpase acel amănunt, că odată o curtase pe Amelia. În caz contrar, nu ar fi putut fi sigur de sentimentele lui Charlotte pentru el. Era evident că acele vești o supăraseră. Foarte bine. Era cazul să simtă și ea gelozia pe care o simțise el în ultimele zile.

Când în sfârșit se ridicară de la masă, bărbații se retraseră în birou, iar femeile în salon. Din fericire, cum era o petrecere în familie, bărbații se alăturară doamnelor după numai câteva pahare. Din nefericire, când intrară în salon, una dintre surorile lui le ieși în cale, invitându-i la dans.

David o privi încruntat.

– Ar fi foarte nepotrivit.

– Ei bine, tu nu o să dansezi deoarece încă ții doliu, spuse ea arțăgoasă, dar ceilalți o pot face.

– Sigur că poți, spuse mama ei, mereu gata să le facă pe plac fiicelor sale. David o să ne privească, iar eu o să cânt.

– Mamă, nu este câtuși de puțin... începu el.

– Oh, nu fi atât de scorțos! zise ea înlăturându-și mănușile în timp ce se îndrepta spre pian. Suntem în familie. Nimeni nu o să știe. Nu este ca și cum am organizat vreun bal.

Poate că nu, dar așa părea. În clipa în care deciseseră să danseze, toți se grăbiră să se ridice, dădură scaunele și covorul la o parte și pregătiră muzica. Charlotte se simți stânjenită, deși David observă că asta nu o împiedică să accepte invitația la dans făcută de Giles. Minunat! Acum trebuia să stea pe margine și să-și privească fratele

ticălos cum o învârtea prin cameră. Același individ care nu fusese capabil să-și țină bărbăția în pantaloni fusese responsabil de distrugerea relației lui cu Charlotte. La naiba cu el!

Privindu-i alunecând grațios pe ring, își dădu seama că în toți anii aceștia nu o văzuse niciodată pe Charlotte dansând. Nu avuseseră ocazia să danseze în săptămâna pe care și-o petrecuse la Berkshire. De atunci, puținele ocazii în care o întâlnise în societate, ea fusese prea ocupată să-și încurajeze elevele la dans.

Ce păcat, fiindcă dansa încântător! Grația ei pe ringul de dans eclipsa orice altă femeie. Buclele ei arămii vibrau la fiecare mișcare, iar rochia albastră îi acoperea șoldurile de parcă era o floare în bătaia vântului. O floare pe care fratele lui era dispus să o smulgă. La fiecare piruetă, o privea pe furiș, provocator.

David își strânse mâinile la spate, incercând să-și stăpânească impulsul de a merge s-o smulgă din brațele fratelui său. Avea să poarte o discuție cu Giles mai târziu. Momentan, se mulțumea imaginându-se în locul acestuia, odihnindu-și mâna pe talia ei suplă, zâmbindu-i, pierzându-se în ochii ei luminoși, făcând-o să râdă, așa cum făcea Giles acum.

Ea și Giles erau gata să-și încheie pirueta, iar muzica pianului începuse să se domolească atunci când mișcarea din hol le atrase atenția.

– La dracu', nu aștept! strigă cineva pe un ton pe care el îl cunoștea bine. Vreau să știu ce se întâmplă acolo!

David avu la dispoziție numai câteva clipe pentru a-și reveni înainte ca tânărul ciufulit să dea buzna în încăpere, plin de furie. Cu excepția lui Winter, care îi șoptea ceva la ureche agitat soției lui, probabil încercând să-și dea seama cine era individul, toți cei de la petrecere încremeniră. Știau foarte bine cine era. Era Richard Linley, fratele lui Sarah. Evident, era beat. La naiba!

– Bună seara, Richard! David înaintă pentru a-și întâmpina cumnatul. Ce te aduce aici în seara asta?

– Nu-mi vine să cred! strigă Richard, mereu de nestăpânit când era băut. Dai o petrecere? Aici?

Mama lui se ridică din spatele pianului.

– Nu este o petrecere, dragule, ci o adunare de familie.

– La care se dansează? Ușor dezechilibrat, îi aruncă o privire acuzatoare lui David. De ce nu dansezi chiar pe mormântul ei?

David se simți vinovat.

– Nu fi prost, Richard! începu mama lui. Noi doar...

– Taci, mamă! îi ordonă David. Prinzându-l pe tânăr de braț, îl conduse spre ușă. Hai mai bine să continuăm această discuție în altă parte, vrei?

– Chiar așa, nu vrei scandal în fața prietenilor tăi, nu? Mereu îmi zicea că ție îți pasă numai de aparențe.

Auzind acuzația preferată a răposatei lui soții din gura cumnatului său, se enervă. Nu încercă să nege, ci îl trase pe Richard pe hol.

Tânărul încercă să se elibereze din strânsoare, cu un aer defensiv.

– Nu ți-a păsat niciodată de ea. N-ai dat doi bani pe ea!

– Ce, tu ai dat? izbucni David. Ai ademenit-o să joace cărți cu tine și cu prietenii tăi pungași, ai prezentat-o cămătarilor. I-ai fi putut la fel de bine pune cuțitul în mână.

În momentul în care Richard se albi, regretă că îi permise tânărului beat să îl facă să spună ceva atât de crud. Când Richard își aranjă hainele și își coborî privirea în podea, David se mai relaxă. Odată ce reușea să se liniștească, individul putea fi destul de rezonabil, mai ales dacă s-ar fi trezit din beție.

– Acum, spune-mi, continuă David, de ce ai venit aici? Nu obișnuiești să mă vizitezi noaptea.

Privind nervos spre încăperea din care mai mulți membri ai familiei lui David trăgeau cu urechea la ceea ce se întâmpla, Richard spuse:

– Putem merge într-un loc mai ferit?

– Desigur.

Cerând servitorului să le aducă niște cafea în birou, David îl conduse acolo pe cumnatul lui. Știa despre ce dorea Richard să îi vorbească, iar pentru asta avea nevoie ca individul să fie treaz. Imediat ce intrară, Richard se aruncă într-un scaun și își îngropă capul în mâini. Gestul îi aminti lui David de cât de tânăr era.

La vârsta de 23 de ani, Richard era cel mai mare dintre frații lui Sarah și moștenitorul averii tatălui său bancher. Când îl cunoscuse David, avea, ca toți tinerii bogați, obiceiuri proaste precum băutura, jocurile de noroc și femeile. Îndată ce atinsese vârsta majoratului, comportamentul lui începuse să se schimbe. Apoi murise Sarah. Acum tatăl lui ajunsese la capătul răbdării.

Deși inițial Linley presupusese că David nu era decât un vânător de averi, în cele din urmă bărbatul ajunsese să-și schimbe părerea. După ce David reușise să salveze averea familiei lui cu ajutorul investițiilor norocoase și al banilor lui Sarah, Linley începuse să-l consulte

în probleme de afaceri. În ultimii ani, se înțeleseseră atât de bine încât recent îi ceruse sfatul lui David și în chestiuni mai personale, cum ar fi fost modul potrivit de a se comporta cu fiul lui nechibzuit.

David se temea că nu îi fusese de prea mare folos. Moartea lui Sarah îl distrusese pe tânăr. Fiind preferatul acesteia, Richard fusese mereu singura persoană care se bucurase de afecțiunea ei. Acum, că ea nu mai era pentru a-l răsfăța și a-l mângâia, se simțea pierdut, iar nici David, nici Linley nu știau ce să facă în această privință.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă David, neștiind dacă trebuia să folosească un ton ferm sau indulgent.

Fermitatea nu îl ajutase în privința lui Giles, dar nici indulgența. Unii bărbați trebuiau să se maturizeze singur. David presupunea că Richard era unul dintre ei.

Richard își ridică privirea și luă una dintre cești le de cafea pe care le adusese servitorul. O ținea în mâini, privind conținutul întunecat.

– Am nevoie de 1 000 de lire. Tata nu o să-mi dea și m-am gândit că...

– Am mai vorbît despre asta săptămâna trecută, zise David cu blândețe. La început, nu m-a deranjat să-ți acopăr datoriile, dar acum tatăl tău mi-a cerut să nu o mai fac. Zice că o să joci în continuare, iar el nu dorește să-ți hrănească viciul.

Începuse să-i ceară bani după moartea lui Sarah. Înainte de asta, nu îi ceruse nici măcar un bănuț. Tatăl lui spusese că avusese doar datorii mici la jocurile de cărți, însă în ultima perioadă părea să calce pe urmele lui Sarah. Acest lucru îi alarma atât pe David, cât și pe Linley.

Richard sorbi din ceașca de cafea ce îi tremura în mâini.

– Nu este pentru jocurile de noroc, îți jur! Este... eu... Ei bine, e o tânără pe care am lăsat-o însărcinată și zice că o să-i spună tatei dacă nu îi dau bani.

– Deci te șantajează, nu? întrebă David, fără să-și ascundă nemulțumirea din voce.

Tânărul se înroși, apoi așeză ceașca înapoi pe masă.

– Nu o pot lăsa să-i spună. O să mă jupoaie de viu!

– Foarte bine! Trimite-o pe fată la mine și am eu grijă de asta.

Panica de pe chipul lui Richard îl dădu de gol. Individul mințea. David îl privi încruntat.

– Doar nu credeai că sunt atât de prost încât să-ți dau 1 000 de lire pe care să le dai tu unei fete.

Richard se ridică, cu pumnii strânși.

– Ești la fel de rău ca tata! Sunteți amândoi atât de plini de voi! Banii nici măcar nu sunt ai tăi. La dracu', sunt ai lui Sarah, iar ea ar fi vrut să mă ajute. Știi bine asta!

– Dar eu nu sunt Sarah! Știu că uneori este nevoie de o mână de fier pentru a aduce pe cineva pe drumul cel bun. Mâna de fier pe care propriul său tată o folosise în cazul lui. Du-te la tatăl tău și spune-i adevărul! Promite-i tot ce o să-ți ceară și ține-te de promisiune! Doar așa poți pune capăt acestei nebunii.

– Poate că nu vreau să-i pun capăt, rosti Richard disprețuitor. Poate că nu vreau să ajung ca tine sau ca el, bătrâni, ursuzi și plictisitori.

– Este alegerea ta. Îți spun însă din experiență că jocurile de noroc, femeile și băutura te pot priva de multe lucruri, pe care mai târziu o să regreți că le-ai pierdut.

Desigur că aceste cuvinte îi trecură pe lângă ureche. Așa se întâmpla de obicei. Imediat ce Richard ieși valvârtej, David se așeză istovit pe scaunul de la birou. La naiba, uneori chiar se simțea bătrân și plictisitor! Însă era mai bine decât să sufere agonia regretului pentru greșelile făcute în tinerețe.

Nu reușise să-l salveze. Însă refuza să stea și să vadă cum Richard făcea aceleași greșeli. Avea să-i bage mințile în cap cu forța, chiar dacă pentru asta trebuia să întrerupă orice legătură.

Charlotte, Giles și Richard plecară de lângă ușa salonului și dădură buzna în birou.

– Săracul, șopti ea.

– Sărac pe dracu', bombăni Giles. Iertați-mi limbajul, dar îl înnebunește pe David, adăugă el când își dădu seama cui i se adresase.

– Ar fi trebuit să vă așteptați la asta. Tânărul suferă.

Faptul că își descoperise rudele petrecând nu îl ajutase prea mult. Poate că Charlotte nu ar fi trebuit să-i permită lui Giles să o ia la dans, dar de mult timp nu mai avusese șansa să o facă, iar Lady Kirkwood făcuse totul să pară un act nevinovat.

Tresări. În secunda în care David își exprimase nemulțumirea, ar fi trebuit să treacă de partea lui.

– Fratele tău o să fie bine?

Giles încă privea spre ușa de la intrare, pierdut.

– Giles? insistă ea.

– Hm... Își întoarse privirea spre ea. Iartă-mă... eram pierdut în gânduri. Nu ai nici cea mai mică idee prin ce a trecut David de când

s-a însurat cu fătuca aia răsfățată. Deși între ei era diferență de doar 11 ani, se comporta mai degrabă ca un tată cu ea, nu ca un soț, având în vedere că nu era în toate mințile. Sunt convins că de aceea îl privește Richard cu aceiași ochi. Își trecu degetele prin păr. Presupun că nu ar trebui să vorbesc morții de rău.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse ea, deși virulența din vocea lui o șocă. Știm toți cât de... dificilă putea fi Sarah uneori. Îmi doresc să fi putut să o atenționez mai mult în privința pericolelor aduse de jocurile de noroc.

– Nu a fost vorba numai despre jocurile de noroc. Sarah avea și alte probleme.

Charlotte îl fixă cu privirea.

– Ce vrei să spui?

– Avea o parte întunecată. Una pe care nu i-a arătat-o nici măcar lui David.

Charlotte simți un fior rece pe șira spinării.

– Dar pe care ți-a arătat-o ție?

Giles o privi cu o prudență neașteptată.

– Nu mai contează. Nu mai este printre noi.

Era gata să insiste asupra laturii întunecate a lui Sarah, când David apăru în prag. Îndată ce îl observă, Charlotte simți un nod în gât, un sentiment de îngrijorare amestecat cu milă. Avea aerul unui bărbat care se luptase cu demonii și nu ieșise neatins din confruntare. Voia să-l aline, dar nu erau nici locul, nici momentul potrivit. Acum avea nevoie de familie. Se îndreptă spre el.

– Cred că este mai bine să plec, șopti ea. Nu vreau să deranjez.

– Nu deranjezi. Privi spre locul în care se aflau mama și surorile lui. Dacă vrei să pleci, te conduc acasă. Dă-mi numai o clipă, să vorbesc cu mama.

– Am venit cu trăsura. Nu am nevoie de însoțitor.

O privi îngrijorat.

– Londra este un loc periculos pe timp de noapte, Charlotte.

– Așa cum a fost și în ultimii ani, și totuși am continuat să merg oriunde mi-am dorit. Terence încă nu m-a dezamăgit, continuă ea domol, când îi văzu privirea. În plus, dacă mă conduci acasă, cum te poți întoarce?

El oftă.

– Atunci lasă-mă măcar să te conduc până la trăsură.

– Foarte bine. Adevărul era că se bucura de șansa de a vorbi în privat cu el, pentru a se asigura că era bine.

Avu nevoie de câteva minute pentru a mulțumi gazdelor și pentru a-și lua rămas-bun de la prietenii ei. După ce stabili cu familia Winter ziua și ora la care Amelia să vină să viziteze școala cu fetele ei, i se alătură lui David.

El era nerăbdător să plece, având în vedere cât de repede o conduse pe scări. Când ajunseră la baza scărilor, ea înțelese că nerăbdarea lui avea alte motive. Înainte să ajungă la ieșire sau să atragă atenția lacheului care se afla în capătul opus al culoarului, o trase în cea mai apropiată bibliotecă. Închise ușa și o luă în brațe.

– David...

– Nu spune nimic, Charlotte, șopti el. Nu acum. Lasă-mă să mă bucur de asta!

Apoi o sărută cu atâta dorință încât o trecură fiorii. Cerule, ce știa să facă bărbatul acesta cu gura! Era în același timp tandru și îndrăzneț și atât de dornic încât îi făcu inima să-i sară din piept. Când în cele din urmă se opri, ea lăsă să-i cadă săculețul pentru a-l prinde de rever și al trage din nou spre ea, căci nu era gata să pună capăt interludiului.

Doar de atât avu nevoie. Cu un geamăt gutural, o propti cu spatele de ușă, devorând-o, limba lui explorând-o cu nesaț în timp ce trupul lui aluneca pe al ei într-o mișcare fără îndoială intimă. Ea îi simți imediat bărbăția excitată. Mâinile lui hoinăreau de sus în jos, de la sâni la șolduri și înapoi. Când îi cuprinseseră sânii, ea îl împinse.

– Nu, spuse ea încet. Nu aici.

Când pricepu, chipul i se întunecă. Dumnezeule, aproape că spusese că în altă parte ar fi fost bine! Însă era adevărat. Îl dorea. Mereu îl dorise. Oare era atât de rău să aibă o aventură? Era o femeie matură, putea face tot ce își dorea. Iar el nu mai era însurat.

Îi sărută obrazul, apoi bărbia și urechea.

– Atunci unde? șopti el. Când?

Abia putea gândi, căci el se juca în continuare cu sânii ei, întărindu-i sfârcurile.

– Trebuie să așteptăm până când se sfârșește doliul.

– Nu, la naiba! Limba lui îi explora urechea, mușcându-i ușor lobul. Nu! Și nici tu nu îți dorești asta!

Avea dreptate.

– Bine... Atunci trebuie să fim discreți.

– Discreți, da, îi spuse el la ureche, apropiindu-se și mai mult, erecția lui excitând-o, făcând-o să-și dorească cu nerăbdare să ajungă în patul lui.

Nu mai gândea limpede, iar atingerea lui părea să-i trezească trupul la viață.

– Știu doar că nu trebuie să fie aici.

– Ai dreptate. Și totuși, îi ridică piciorul și se impînse în ea, mimând actul pe care își dorea să-l săvârșească. Nu aici.

Probabil că înnebunise pentru că se gândea serios la asta, dar și pentru că îi permitea să o atingă. Puteau fi descoperiți în orice clipă.

– Trebuie să ne oprim.

– Da, zise el, dar încercă să o sărute iar.

De data aceasta îl împinse cu suficientă putere încât să-l îndepărteze. Privirea lui arzătoare o făcea să simtă focul in inimă.

– Nu aici! repetă ea cu fermitate. Nu în seara asta. Trebuia să fugă de el. Trebuia să se gândească la ce făcea înainte să comită un gest pe care avea să-l regrete. Trebuie să plec. Vorbim despre asta mai târziu.

– Mâine. Ochii lui străluceau în lumina focului. O să discutăm mâine, când o să te iau să vizităm proprietățile.

– Proprietățile? întrebă ea uimită.

– Cele pentru noua școală. Îți amintești? Asta pentru a nu fi nevoită să ai de-a face cu hipodromul de vizavi.

– Oh, da.

Uitase complet de asta. În acel moment, abia mai putea gândi.

Încercând să-și recapete suflul, se aplecă pentru a-și lua săculețul de jos, când își aminti altceva.

– Parcă i-ai spus lui Terence că o să-mi dai o listă cu proprietăți pentru a o putea analiza.

– Desigur. Scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie împăturită, dar când ea vru s-o ia, o apucă de încheietură. Trebuie să-mi promiți că nu o să mergi fără mine.

– De ce?

– Deoarece este periculos pentru o femeie să facă asta singură. Unii vânzători sunt lipsiți de scrupule, iar unele proprietăți nelocuite probabil că găzduiesc vagabonzi...

–O să mă însoțească Terence.

Se încruntă și o strânse și mai tare de mână.

– Nu îți dau lista dacă nu îmi promiți!

– Oh, foarte bine, îți promit.

Îi oferi lista, ea o îndesă în săculeț și deschise ușa ca să tragă cu ochiul pe culoar. Din fericire, lacheul lui David era implicat într-o

discuție aprinsă, astfel încât cei doi putură să se îndrepte spre ieșire ca și cum abia coborâseră scările.

În timp ce aștepta să-i fie adusă trăsura, își spuseră foarte puține, dar ea îi simțea trupul lângă al ei, îi simțea căldura și puterea, care puteau fi ale ei oricând și-ar fi dorit. Gândul acesta era în același timp excitant și terifiant. Cerule, când se transformase într-o nerușinată?

Brusc îl observă pe același lacheu holbându-se la ea și se înroși. Ce servitor impertinent! Privirea pe care i-o aruncase stăpânului său era, fără îndoială, răuvoitoare.

David nu păru să observe, căci o însoți pe scări când ajunse trăsura, ca și cum ar fi fost dreptul lui. Poate că era, dar numai pentru că așa voia el.

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme, spuse ea, în timp ce se apropiau de landou.

– Ce întrebare?

– Despre motivul pentru care ai decis să te îngrijești de moștenirea pe care Sarah a lăsat-o școlii, când ai fi avut tot dreptul să nu o faci. Suma de 30 000 de lire este însemnată. Nimeni nu ar fi aflat dacă ai fi păstrat această informație pentru tine. De ce nu ai făcut-o?

O privi afectat.

– Dulceață, știi deja răspunsul.

La auzul acestor cuvinte, pulsul i se acceleră și se bâlbâi. Își așeză brațul pe talia ei pentru a o îndruma, apoi o lăsă să alunece suficient cât să îi aprindă dorința. Când ajunseră la trăsură, era deja tentată să-l invite acasă la ea și să nu îi mai pese de prudență. Văzu însă chipul impasibil al lui Terence în timp ce îi pregătea scara, iar asta o făcu să se gândească de două ori. Când Terence se așeză în spatele trăsurii, David o ajută să urce.

– Nici tu nu ai răspuns la întrebarea mea de mai devreme.

– Care dintre ele? rosti ea în timp ce se așeza pe banchetă.

Se aplecă spre ea, prin ușa deschisă, și îi spuse:

– Cât de apropiat îți este Godwin?

Râse. Era groaznic, dar se bucura să-l vadă pe David comportându-se ca un iubit gelos. Oare să-i spună adevărul? Sau să-l mai chinuie puțin? Alese adevărul.

– Să zicem că nu mi-a fost niciodată un prieten la fel de apropiat precum mi-ai fost tu.

Păru ușurat.

– Bine. O mai privi o dată din cap până în picioare, cu subînțeles. Foarte bine, căci intenționez să-ți fiu un prieten și mai apropiat.

Deși nu era deloc înțelept, se bucura de asta.

– Noapte bună, David! spuse ea încet, bucurându-se în secret de frustrarea provocată de dorința nesatisfăcută care îi întuneca chipul.

Și ea îi împărtășea sentimentele.

– Pe mâine, dulceață! Închise ușa, apoi strigă către vizitiu: Du-te!

În timp ce trăsura se îndepărta, nici Charlotte, nici David nu îl observară pe Richard Linley ascuns în umbră, pe scările care dădeau spre pivniță. Asîstase la toată scena, iar chîpul lui era desfigurat de furie.

Capitolul 14

David își petrecu noaptea lungă și rece visând-o pe Charlotte în patul lui, visând la pielea ei de porțelan și la roșeața din obraji, în timp ce-și satisfăceau cele mai îndrăznețe fantezii. Se trezi excitat și nervos, mâna lui făcând deja ceea ce trupul îi cerea. După ce se calmă, rămase intins pe spate, cu fața la tavan, încercând să-și tempereze bătăile inimii. Ce se întâmpla cu el? De ce se afla în același loc ca acum 18 ani, mai obsedat de Charlotte ca niciodată?

Crezuse că reușise să o uite după ce se însurase. Hotărât să înceapă o viață nouă alături de Sarah, își propusese să uite de el și de Charlotte. Deși speranța unui mariaj decent dispăruse, reușise să se simtă bine în prezența prietenilor lui, implicat în proiectarea clădirilor, în investiții.

Se convinsese chiar că reușise să scape de pasiunea nebunească pentru Charlotte, iar faptul că îi scria ca un prieten complet dezinteresat reușise să mai astâmpere intensitatea dorinței din tinerețe, transformând-o într-o simplă afecțiune.

Ce naiv fusese! Dorința lui era mai arzătoare ca niciodată. Având în vedere ceea ce ea spusese și făcuse cu o seară înainte, era evident că și ea simțea la fel. Îi oferise suficient de multe șanse să protesteze, iar ea vorbise numai despre implicații. Își întinse picioarele în pat. Atât timp cât și ea își dorea asta, el se putea ocupa fără probleme de implicații.

Se îmbrăcă și porni spre periferia Londrei. Trebuia să se mai oprească de câteva ori înainte să ajungă la Richmond pentru a o lua pe Charlotte să viziteze acele proprietăți. Din fericire, era o zi cu soare, ceea ce însemna că își putea lua faetonul, având astfel loc numai pentru ei doi. Lacheul ei pugilist trebuia să rămână acasă, iar astfel puteau fi din nou singuri. Slavă Domnului!

Ajunse la școală dimineața târziu și îl găsi pe Terence alergând spre ușă, în timp ce Charlotte vorbea cu cineva înăuntru, pe un ton ridicat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă David când îl întâlni pe lacheu pe trepte.

– Doamna Harris l-a întâlnit pe domnul Watson în timp ce se afla pe proprietatea de vizavi, iar el i-a spus niște lucruri groaznice despre vânzare. Mă îndrept acum spre biroul avocatului să văd dacă i-a răspuns vărul ei la scrisoare.

Vorbise cu posibilul cumpărător al lui Pritchard? La naiba! Ultimul lucru pe care David și-l dorea era ca ea să-și bage nasul în treaba asta. Nu știa exact cât de multe aflase Watson despre înțelegerea lui cu Pritchard sau ce i-ar fi putut spune individul despre asta.

– Este foarte supărată, domnule, continuă Terence. Nu cred că este cel mai bun moment pentru a veni în vizită.

– O să fiu prudent.

Cel puțin până când putea rămâne singur cu ea să o întrebe.

Continuând să urce scările, o auzi mânioasă în foaier, plângându-se majordomului.

– Viermele ăla ar trebui împușcat! Cum îndrăznește să-mi vorbească astfel? Este la fel ca domnul Pritchard, jur!

David intră în școală, dar ea era prea nervoasă ca să observe. Rar o vedea pe Charlotte foc și pară, cu buclele tremurându-i pe sub bonetă, gesticulând fervent.

– Și oare ce a vrut să spună cu insinuările lui despre vărul Michael? strigă ea.

David simți un fior rece pe șira spinării, iar atunci majordomul îl observă.

– Doamnă, rosti bărbatul încet.

Ea îl ignoră.

– Nenorocitul a insinuat că se așteaptă ca pe viitor să facă afaceri cu vărul meu.

– Doamnă, aveți un vizitator! o întrerupse majordomul.

Asta îi atrase atenția. Când se întoarse și îl văzu pe David acolo, rămase cu gura căscată.

– David!

– Bună dimineața, Charlotte! spuse el prudent. Am nimerit într-un moment prost?

– Nu... eu... Mă bucur să te revăd.

Având în vedere modul în care chipul ei se transformase, nu părea să fi aflat adevărul.

Slavă Domnului! Bătăile inimii începură să i se accelereze numai la vederea ei îmbrăcată în acea rochie din mătase roșie. Avea

un desen floral, discret, de la corsaj până la tiv, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă rochia se desfăcea și cât de mult i-ar fi trebuit pentru a face asta... cu dinții. Trebuia să înceteze să se gândească la modalitatea în care avea să o dezbrace. În acest moment aveau probleme mai importante de rezolvat.

– Ești gata să mergem să vedem proprietățile?

Ea privi nervoasă spre ușă, acolo unde faetonul aștepta.

– Acum?

– Am stabilit să mergem în această dimineață, iar vremea este foarte plăcută. M-am gândit că am putea profita din plin de ea. David îi întinse brațul. Mergem?

– Abia am avut timp să mă uit peste listă.

– Fără scuze, Charlotte. Apoi vorbi în șoaptă: În plus, o să ne ofere șansa de a încheia... discuția de ieri-seară din bibliotecă.

Se înroși. Asta îi acceleră și lui pulsul. Dar, chiar în momentul în care el se temea că avea să spună ceva care o putea face să se răzgândească, ea își îndreptă umerii.

– Foarte bine. Dă-mi numai o clipă să găsesc un înlocuitor cât sunt plecată.

– Mă pot ocupa eu de asta, doamnă, dacă doriți, spuse majordomul cu bucurie.

Cel puțin David avea unul dintre servitori de partea lui.

– Oh, bolborosi ea. Mulțumesc!

În numai câteva clipe, erau deja plecați. În timp ce David își conducea faetonul, își dădu seama că ea era în continuare agitată. Așteptă până ce se îndepărtară, pentru a deschide subiectul.

– Am auzit că ai avut divergențe cu Watson.

Înjură printre dinți, deloc tipic pentru o doamnă. El nu se putu abține să nu râdă.

– În ultimii ani, vocabularul ți s-a îmbogățit considerabil.

– Nu este amuzant.

– Personal, mi se pare foarte amuzant. Rar are cineva ocazia să audă înjurând o directoare de școală atât de respectată.

– Atunci ar fi trebuit să fii acolo când am vorbit cu domnul Watson, spuse ea cu tristețe. Mi-e teamă că... mi-am pierdut cumpătul într-o oarecare măsură.

– Într-o oarecare măsură?

Îl privi fix.

– Foarte bine. Recunosc că am țipat la el. Nu mă poți învinui, individul e diavolul în persoană.

– Ce a zis Watson? întrebă David cu emoție, rugându-se ca ea să aibă încredere în el. Simțind că îl fixa cu privirea, se strădui să pară foarte puțin interesat, concentrându-se să conducă faetonul pe drumul denivelat.

Își dădu seama că ea decisese să aibă încredere în el când se sprijini de brațul lui și oftă adânc.

– A confirmat ce ai spus despre licență. Când mi-am ieșit din minți, mi-a dat de înțeles că vărul Michael se joacă cu mine.

El simți un gol în stomac din cauza fricii.

– În ce fel?

– Domnul Watson părea să creadă că și proprietatea mea era de vânzare.

Probabil înțelesese greșit. Nu avea nici un sens, Pritchard nu putea vinde.

– Îl cunoaște pe vărul tău? zise David, întrebându-se cât de mult știa Watson despre situația lui cu Pritchard.

– Nu am îndrăznit să întreb, având în vedere înțelegerea mea cu vărul Michael. Dacă află...

– Știu, o să pierzi chiria mică. Atunci ce a zis Watson?

– Era foarte misterios. A spus că proprietarul școlii intenționează să facă în curând ceva foarte profitabil și că aș face bine să eliberez clădirea înainte să mă arunce în stradă.

Ah, asta avea sens. Trebuia să-i mulțumească lui Watson pentru că o avertizase.

– Bărbatul știe ce zice. Într-o zi, vărul tău o să înceteze să te sponsorizeze.

– Chiar dacă o să facă asta, nu o să mă arunce niciodată în stradă fără să îmi dea timp să pot face alte aranjamente, spuse ea cu fermitate. Domnul Watson face amenințări in van pentru a mă pune pe fugă. Nu vrea să ne aibă vizavi, plângându-ne de cursele lui de cai.

David zâmbi.

– Ești sigură că asta-i tot? Vărul tău încă este un străin pentru tine, la fel motivele lui. Nu știi de ce îți cere o chirie atât de scăzută.

Își prinse boneta în timp ce trecură peste o groapă.

– Nu îl cunoști.

– Nici tu.

– Dar îi cunosc caracterul.

David înjură printre dinți. Câte lucruri nu cunoștea despre caracterul lui!

– Nu ai cum să înțelegi, David. Când am pus școala pe picioare, aveam numai 22 de ani. Până atunci, fusese doar un vis și m-am gândit că e nevoie de ani întregi de muncă în calitate de profesoară înainte să mă pot gândi să candidez ca director undeva. Oftă adânc. Apoi am primit scrisoarea lui, în care spunea cât de mult regretă că Jimmy m-a lăsat pe drumuri și că simțea că era de datoria lui să îndrepte lucrurile. Privi câmpurile pe lângă treceau. Tu știi mai bine decât oricine cât de puțin meritam ajutorul lui.

Dumnezeule, cum putea suporta să o audă vorbind astfel?

– Charlotte...

– Nu, lasă-mă să termin. Își strânse bareta săculețului. Acum știu că probabil nu este vărul soțului meu. Poate că este unul dintre prietenii soțului meu care s-a îmbogățit sau un bărbat bogat a cărui fiică a fost la școala mea. Își îndreptă umerii. Nu îmi pasă cine este. M-a ajutat să mă pun pe picioare și să-mi transform viața în ceva minunat. A văzut cât de mult valoram și a crezut în mine ca nimeni altul. Fără el, nu mi-aș fi realizat niciodată visul la o vârstă atât de fragedă.

Visul ei? Dumnezeule! Dacă Charlotte nu putea fi convinsă să-și închidă școala după ce se mărita cu el? Dacă era mai mult decât o sursă de venit pentru ea? Nici măcar nu se gândise la asta. Ea însă nu avea să fie atât de naivă să creadă că putea fi soția unui viconte și, în același timp, să conducă o școală de fete. Urma să aibă responsabilități sociale și de altă natură. Charlotte putea înțelege asta, sigur avea să o facă.

– Vezi tu, spuse ea încet, nu o să tolerez să vorbească cineva de rău despre vărul meu. Îi datorez totul acestui bărbat, oricine ar fi el.

Tresări când auzi venerația din vocea ei. Nu îi venea să creadă, era gelos pe el însuși! Se simțea și mai rău știind că individul pe care era gelos nici măcar nu merita recunoștința ei. Niciodată nu o făcuse.

„Poate că ar trebui să-i spun."

Dar apoi ea avea să-i urască atât pe el, cât și pe Michael. Îl putea îndepărta definitiv, iar el nu mai avea cale de întors. Trebuia să meargă înainte, era singura soluție.

– Deci, spuse ea mai relaxată, căci era evident că pusese capăt subiectului referitor la vărul ei, unde mergem?

– La o proprietate din Hampstead Heath. Apoi mai vizităm vreo două în Acton, care sunt foarte aproape una de cealaltă.

– Da, sunt zone foarte bune.

– Ești surprinsă?

– Am presupus că având în vedere suma mică de care dispun...

– Crede-mă, nici una dintre ele nu se află în cea mai bună condiție. Avantajul este că pe proprietate se află deja ridicată câte o clădire. Astfel, o să ai de ales – dacă decizi să construiești una nouă, poți să le demolezi și să o iei de la zero. Dacă vrei să economisești, poți doar să le renovezi.

– Testamentul lui Sarah permite asta? întrebă ea.

– Testamentul ei permite orice spune executorul judecătoresc. La propriu. Important este ca acea clădire să îi poarte numele. Astfel, urmezi litera legii testamentul ei. Trase frâiele. Nici eu nu le-am văzut pe primele două. Clădirile s-ar putea să nu fie într-o condiție suficient de bună pentru a fi renovate sau poate că nu sunt suficient de mari pentru ce ai tu nevoie.

Se apropiară de Kew Bridge, care trecea peste Tamisa. Brusc o simți tresărind. Atunci își aminti de teama ei de apă.

– Ești bine? întrebă el, încetinind caii.

– Da. Îi zâmbi cu subînțeles. Nu-mi vine să cred că ți-ai amintit de... ciudățenia asta a mea prostească.

– Nu este prostească. În general, îmi amintesc când îmi plânge o femeie în brațe. Nu-mi amintesc să mi se mai fi întâmplat. Cel puțin nu din cauza fricii, o tachină el.

Îi zâmbi curajoasă.

– Nu am o problemă cu asta. Trec podul de fiecare dată când merg în oraș. M-am obișnuit.

Observându-i paloarea, o privi sceptic.

– Nu pari obișnuită.

– O să fiu bine, promit. Treci odată!

– Foarte bine. Îi luă mâna pentru a o sprijini și dădu bice cailor. Să știi că nu o să permit nimănui să te rănească.

– Știu.

Când trecură peste Tamisa, îl strânse atât de tare de braț, încât el se întrebă dacă nu cumva avea să rămână cu vânătăi. Îndată ce trecură, ea se relaxă, deși continuă să-l țină de braț.

– Ți-am mulțumit pentru că mă duci să văd proprietățile?

El pufni.

– Până acum te-ai comportat de parcă vreau să îți fac rău.

Ea râse.

– Nu mă pot abține, deoarece urăsc ideea de a muta școala. Îl strânse de braț. Însă o să fiu deschisă. Mă bucur că tu ești cel care mă însoțește. Vezi? Pot fi rezonabilă.

– Corect.

Rezonabil ar fi fost dacă i-ar fi permis să se ocupe el de asta de acum înainte. Iar acest lucru se putea întâmpla numai dacă o convingea să se mărite cu el.

„Pe rând. Mai întâi, culcă-te cu ea. Căsătoria o să vină ca o consecință."

Odată ce se căsătoreau, cu siguranță problema școlii nu avea să mai conteze. Cel puțin așa spera el, însă când ajunseră la prima proprietate și agentul le-o prezentă, David își dădu seama că avea să fie mai greu decât s-ar fi așteptat să o convingă să mute școala. După ani petrecuți într-o clădire în stil elisabetan, acum avea așteptări nerealiste. Chiar înainte să intre, Charlotte se plânse că terenul era prea mic, că drumul era prost și că nu avea copacii potriviți.

– O să poți planta copaci, sublinie el.

– Da, dar o să fie nevoie de ani întregi pentru a ajunge la înălțimea celor care se află momentan pe proprietatea care ne găzduiește acum.

Deja îl irita la culme.

– Ce-ai zice dacă aș aranja gardul viu astfel încât să pară niște copaci? se oferi el.

– Foarte amuzant. Să știi că pomii sunt foarte importanți, asigură umbra.

– Desigur, umbra este esențială pentru educația tinerelor domnișoară. În curând, o să-mi spui că lumina soarelui face rău.

Charlotte râse.

– Eu prefer copacii.

– Foarte bine. Următoarea proprietate are mulți copaci.

Astfel, plecară spre Acton. Din nefericire, deși prima proprietate de acolo avea efectiv o pădure, avea și grădini mari și o clădire anostă în stil paladin, care ar fi necesitat îngrijiri permanente. Interiorul era plin de mucegai, pereții trebuiau vopsiți, iar tavanul era negru din cauza cenușii și a fumului de lumânare. Mai rău, scările trebuiau reparate. Totuși, cu puțin efort, ar fi putut fi recondiționată. Nu și după părerea lui Charlotte.

– Este prea întunecoasă, spuse ea după ce agentul le arătă tot spațiul. Nu are suficient de multe ferestre.

– Înțeleg, zise David glacial. Exteriorul ultimei proprietăți are prea mult soare, iar interiorul acesteia are prea puțin. Poate că ar trebui să-ți explic conceptul de lumină solară. De obicei, rămâne afară. De aceea, pentru interior, avem lumânări.

Îl privi încruntată.

– Vrei să încetezi să mai râzi de mine?

– Nu sunt sigur. Dacă intenționezi să nu mai spui lucruri ilare...

– Intenționez să te las aici și să merg singură la următoarea proprietate dacă nu te comporți cuviincios, îl dojeni ea.

– Nu știi unde este.

– Atunci îți iau faetonul și mă întorc singură acasă.

– Ah, sigur nu vrei să ratezi următoarea proprietate.

– De ce?

– Deoarece are o clădire de două ori mai mare decât cea care găzduiește în prezent școala.

Ea oftă.

– Tu chiar știi cum să ajungi la inima unei femei.

Dumnezeule, spera să fie așa! Să cutreiere zona rurală împreună îl făcuse să se simtă flămând. Se simțea de-a dreptul nesătul. Numai prezența agentului îl împiedică să nu o ia în brațe, să o ducă în faeton și să o sărute cu aceeași dorință incontrolabilă cu care se lupta de vreo două ore. Din fericire, nici un agent nu îi aștepta la proprietatea următoare. Zâmbi.

– Presupun că nu putem reveni mâine, spuse ea, în timp ce el se urca la locul lui. Astfel m-aș putea întoarce la școală să văd dacă am primit vreo scrisoare de la vărul meu.

Nu exista nici o scrisoare. David așteptase întâlnirea de astăzi, pentru a ști ce să îi răspundă.

– Îți garantez că o să adori această proprietate. Se urcă pe locul vizitiului și luă frâiele. În plus, pentru mine este clar că vărul tău a adoptat tactica neglijenței. Probabil crede că, dacă o să continue să îți ignore scrisorile, o să cedezi și o să pleci.

– Nu vreau să mai aud critici la adresa vărului meu, bombăni ea în timp ce se așeza. Parcă ești Terence. Nici el nu are încredere în vărul Michael.

O fixă cu privirea.

– Garda ta de corp nu are încredere în nici un bărbat care se apropie de tine.

– Gardă de corp? Este lacheul unei doamne.

– Poate că de asta l-ai angajat, dar îl folosești drept garda ta de corp.

Ea se juca acum cu bareta săculețului.

– De ce spui asta?

– Femeile nu angajează de obicei pugiliști pe post de lachei. Își întoarse privirea înapoi la drum. Știai că a omorât un bărbat în ring?

– Da.

– Și că a fost judecat pentru asta?

– Și a fost achitat. Așa cum trebuia. Dacă boxul nu ar fi fost ilegal, probabil că procesul nici măcar nu ar mai fi avut loc. Merita mai mult, având în vedere modul în care l-a învins pe Jim Belcher la Salisbury.

David o privi mirat.

– Nu-mi spune că urmărești boxul.

Ridică din umeri.

– Obișnuiam să o fac, când trăia Jimmy. Se entuziasma prea tare și îi ceream mereu să mă ia cu el pentru a-l împiedica să nu parieze excesiv. Însă nu meciurile urmăream. Erau puțin cam sângeroase pentru gustul meu. O clipă, tăcu. Mai ales când se luptau femeile.

Adevărul îl lovi brusc, atât de dureros încât simți o presiune în capul pieptului.

– Tatăl tău obișnuia să o lovească pe mama ta?

Se întoarse spre el.

– Poftim? Nu!

– Nu? insistă el, căci nu o credea.

Ea oftă.

– Nu, dar... era cât pe ce de câteva ori. De obicei, prefera pedepsele mai subtile.

Având în vedere că nenorocitul nu ezitase să își amenințe fiica ani la rândul cu ceea ce o îngrozea mai tare, David își putea imagina foarte bine genul de pedepse pe care i le aplica mamei ei.

O vreme, nu-și spuseră nimic.

– Când eram mică, obișnuiam să mă rog să intervină cineva și să ne apere, mai ales când tata îi spunea lucruri teribile mamei, rosti ea încet. Credeam că, dacă vreun bărbat ne-ar putea lua apărarea măcar o dată în fața lui, o să înceteze să ne trateze astfel. Desigur, nimeni nu a făcut-o.

David își dori din nou ca el să fi fost alături de ea.

– Și oricum, continuă ea, probabil nu ar fi funcționat. Nu ar fi făcut decât să-l înfurie și mai tare.

Când crescuse, angajase un lacheu care ar fi putut, la ordinele eî, să alunge pe oricine. Dar înainte...

– De aceea te-ai măritat cu Harris?

– Ce vrei să spui?

– Te-ai măritat cu el pentru că aveai nevoie să te apere de tatăl tău după apariția scrisorii? David își dădu seama că, dacă ea nu ar fi trimis scrisoarea la ziar, nu s-ar fi gândit la pedeapsa pe care i-ar fi aplicat-o tatăl ei. Asta presupunând că tatăl tău a bănuit cine a scris-o, adăugă el.

– Oh, a bănuit, spuse ea ingândurată. A știut imediat că eu am fost.

Îl trecu un fior rece.

– De aceea ai fugit cu Harris.

– Da, recunoscu ea. Chiar în acea zi. În timp ce tata încă o certa pe mama din cauza asta, Jimmy a venit la mine și m-a găsit singură în grădină, îngrijorată de ceea ce avea să se întâmple. S-a oferit să mă ia cu el. Știam că tata o să mă închidă pentru totdeauna dacă nu aș fi profitat de șansa de a pleca atunci, așa că am făcut-o.

David strânse cu putere frâiele. Harris o ceruse în căsătorie pentru că el nu o făcuse. Deoarece el fusese prea laș, îngrijorat de propria reputație și prea mândru să afle de ce Charlotte se transformase peste noapte din iubita lui în cel mai aprig dușman.

– Băiat deștept, Jimmy ăsta, spuse el răgușit.

Ajunseră la următoarea proprietate. Opri în fața clădirii și se întoarse spre ea.

– A știut să profite de vulnerabilitatea ta.

– Nu s-a întâmplat așa.

– Nu? Nu a profitat oare de zestrea și de moștenirea ta?

– Da, dar nu a făcut-o din acest motiv.

– Serios? Atunci nu este Harris motivul pentru care le înveți pe elevele tale că trebuie să evite cu orice preț vânătorii de averi?

– Nu.

Înainte să poată răspunde la acea remarcă surprinzătoare, ea coborî din faeton și se îndreptă spre treptele casei.

Dând frâiele grăjdarului, alergă după ea cu un sentiment de teamă.

– Atunci care este motivul?

Se opri în capătul scărilor.

– Unde este agentul?

Asta îl distrase momentan.

– Nu este. Proprietarul mi-a dat cheia. Nu a vrut să bată tot drumul doar pentru a ne arăta proprietatea. Mi-a zis să mă uit liniștit.

Când își dădu seama ce ar fi putut presupune asta, inspiră adânc.

– Deci... avem locul ăsta numai pentru noi?

El descuie ușa.

– Exact. Deschizând ușa, o privi cu subînțeles. Intrăm?

Privi în direcția în care grăjdarul ducea faetonul, spre cel mai apropiat grajd, și brusc se simți învăluită de panică. Sentimentul fu înlocuit imediat de un zâmbet discret.

– De ce nu?

El își simți pulsul accelerându-se. O conduse înăuntru, apoi închise ușa și o încuie. Nu uitase însă de conversația lor anterioară. Sprijinindu-se de ușă, își puse mâinile pe umerii ei.

– Răspunde la întrebare, Charlotte. Dacă Harris nu a inspirat acea lecție, atunci cine a făcut-o?

– Regret să-ți spun, David, mărturisi ea fără să-l privească. Tu ai făcut-o.

Capitolul 15

Charlotte se întoarse și-l văzu pe David roșu de mânie.

– Pe dracu', bombăni el.

– Te rog, trebuie să înțelegi că...

– La naiba, nu te-am curtat pentru banii tăi!

– Știu, spuse ea cu blândețe. Mă rog, știu acum.

Părea că trecutul îl bântuia. Nu suporta să vadă asta, să știe că îl judecase greșit în urmă cu mulți ani.

Îndreptându-se de spate, privea podeaua de marmură a sălii.

– Pe atunci, credeam că te-ai prefăcut că ții la mine pentru a pune mâna pe averea mea. Am crezut asta ani la rând. Nu a ajutat prea mult nici faptul că te-ai însurat cu Sarah pentru banii ei.

– Pentru că nu am avut de ales, bombăni el, mergând în urma ei.

– Acum înțeleg. Giles mi-a explicat foarte bine.

– Aseară mi-a spus că, acum câțiva ani, v-ați întâlnit la un eveniment. Pe el l-ai crezut când ți-a spus că nu m-am culcat cu Molly, și totuși mie nu mi-ai oferit șansa de a-ți explica.

– Nu crezi că de atunci nu m-a chinuit lucrul ăsta? Se opri, simțind un gol în stomac când își aminti efectul pe care mărturisirea lui Giles din acea seară îl avusese asupra ei. Oricum mă simțeam prost pentru că scrisesem acea scrisoare îngrozitoare care a ajuns să fie publicată, dar când mi-am dat seama cât de mult m-am pripit...

Suspină. El se apropie de ea. O cuprinse de talie și o trase în brațele lui.

– De ce nu ai venit la mine? De ce nu m-ai întrebat despre Molly?

– Pentru că am fost proastă, tânără și îngrozită de tatăl meu. Am crezut că voi doi... că tu i-ai spus, iar el o să mă oblige să...

– Dumnezeule, dulceață! spuse el grav. Nu ți-aș fi făcut niciodată una ca asta.

– Înțeleg asta acum. Când am trimis scrisoarea, o parte din mine se ruga să vii la mine după ce o citești, spuse ea aproape șoptit.

Mi-am dorit atât de mult să dovedești că greșeam, și totuși nu am îndrăznit să cred...

– În schimb, a ajuns în ziare, iar eu am fost prea mândru și îngrozit pentru a încerca să te recâștig. Ce prost am fost! Angoasa din vocea lui era inconfundabilă. Ți-a spus fratele meu cel guraliv ce i-am făcut când mi-a spus că, de fapt, el se culcase cu Molly în noaptea aceea?

Îl cuprinse de mâna care îi îmbrățișa talia.

– Nu, răspunse ea.

– I-am dat o bătaie soră cu moartea.

Mirosul parfumului său înțepător o sufoca, iar când el îi sărută urechea, ea simți pulsul accelerându-i-se.

– Mult timp nu ne-am vorbit deoarece eram foarte furios. Din cauza lui am pierdut singura femeie la care am ținut vreodată.

Cuvintele tandre o făcură să-i tresalte inima. Se convinsese că relația lor putea funcționa, că era posibil să aibă o relație atât timp cât nu i-ar fi permis inimii să o conducă. Trebuia să se protejeze. Avea atât de multe motive, încât nu voia să aștepte mai mult de la el.

Când îi vorbi despre ce simțea, speranțele îi crescură periculos de mult. Nu îndrăznea să creadă. În schimb, se întoarse în brațele lui și îi atinse buzele cu degetul.

– Ștt, gata cu vorba!

Apoi buzele ei înlocuiră degetul.

El ezită o fracțiune de secundă, apoi, oftând, o sărută cu patos, lipindu-se de ea, în timp ce limbile lor se contopeau. Continuând să o sărute, îi desfăcu fundele rochiei, una câte una.

Ea nu protestă, ci își trecu mâinile peste gâtul lui, în timp ce el îi desfăcea corsajul și-l împingea spre talie, pentru a-i putea mângâia sânii prin cămășuță, jucându-se cu sfârcurile care se întăriseră sub atingerea degetelor lui. Când încercă să-i dea jos haina, el spuse:

– Nu aici.

Simți că i se oprește inima.

– Dar am crezut că... Am crezut că vrei...

– Vreau, o lămuri el imediat. Dar nu aici. Am așteptat jumătate din viață să te am și nu vreau să o fac aici, pe podeaua rece. Prinzând-o de talie, o conduse spre o ușă deschisă. Vino, dulceață! Pe aici.

Câteva secunde mai târziu, o conduse într-un salon mic. Charlotte privi în jur, plină de dorință. Acolo se aflau numai un scaun și o masă șubredă pe care se afla un coș de picnic. Cea care îi dădu de înțeles ce se petrecea fu salteaua de paie din fața șemineului.

– Tu... ai plănuit asta? îl acuză ea, apoi își dădu seama cât de prostesc sunase.

Casa încuiată, comentariul lui de la școală... Desigur că plănuise totul.

Zâmbindu-i viclean, David îi dădu drumul și merse să aprindă maldărul impresionant de lemne din șemineu.

– Eu mereu am un plan. Încercă de mai multe ori cremenea, până când scânteie. Ar fi trebuit să știi asta despre mine.

Râse când își aminti de picnicul de pe Insula Șeii pe care i-l pregătise cu mulți ani în urmă.

– Iar eu mă gândeam cât de nerușinați suntem pentru că facem asta în casa unui străin. Să mă simt flatată sau insultată că ai fost atât de sigur că o să accept?

– Sigur? Clătinând din cap, aprinse un foc micuț. Nicî un bărbat nu a mai fost vreodată atât de sigur în privința unei femei. Se ridică și-i întâlni chipul care nu trăda nici o emoție. Cred că este bine să fii mereu pregătît. Dar am zis că sentimentul trebuie să fie reciproc, și am vorbit serios. Dacă vrei să pleci...

– Nu, îl întrerupse ea.

El se apropie cu ochii scânteindu-i, își dădu haina jos și o aruncă pe singurul scaun.

– De ieri nu mă pot gândi la altceva decât la momentul în care o să fac dragoste cu tine.

Adevărul era că nici ea nu se putuse gândi la altceva.

– Nu te temi că ar putea veni cineva ...

– Nu, spuse el apropiindu-se și mai mult. Suntem singuri aici. Îți jur!

– În cazul acesta...

Ea începu să-și desfacă restul fundelor, dar el o opri.

– Lasă-mă pe mine, șopti. Nicî nu știi de câte ori mi-am imaginat că te dezbrac.

În timp ce el desfăcea fundele una câte una, ea simțea că i se tăia respirația. Era fericită că și el era la fel de tulburat.

Cumva, într-un mod pervers, acest lucru o făcea mai îndrăzneață. Îi desfăcu nasturii cămășuței, simțîndu-și pulsul accelerându-i-se la gândul că avea să-l vadă gol pentru prîma dată.

– Presupun că proprietarul acestei case elegante nu știe că ți-ai însușit-o pentru o aventură clandestină.

Își dădu jos cămășuța.

– Sigur că nu. Dar nu cred că i-ar păsa. Dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut același lucru.

Rămase perplexă.

– Cine este? întrebă ea în timp ce își dădea jos rochia și jupa, pe care le aruncă apoi pe scaun, alături de haina lui.

– Stoneville.

Trecu în spatele ei pentru a-i desface șnurul, iar ea îi putu simți respirația fierbinte pe gât.

– Stoneville!

Lord Stoneville nu era numai prietenul lui David, ci și un prieten al școlii, alături de Anthony și Simon Tremaine, duce de Foxmoor. Dar de ce...

– A rămas fără fonduri și a decis să scape de locul acesta. I-am spus că o să vin să arunc o privire. După ce îi desfăcu și corsetul, el trecu din nou in fața ei. Am omis să-i spun că o să mă însoțești, desigur, dar din fericire se distra prea bine la oraș pentru a veni să ne prezinte proprietatea.

– Ce noroc, spuse ea tremurând, simțindu-se foarte expusă numai în cămășuță.

Înainte să îi poată înlătura ultima urmă de modestie, ea continuă să-l dezbrace, simțind nevoia să-și țină mâinile ocupate și gândurile departe de propria nervozitate. Trecuseră atâția ani de când avusese ultima dată relații intime cu soțul ei! Dacă nu îl putea satisface pe David? Mereu avusese mai multă experiență decât ea.

Îi înlătură lavaliera și îi desfăcu nasturii cămășii, dezvelindu-i pieptul. Când se întoarse să-i descheie pantalonii, bărbăția lui se întări imediat la atingerea ei.

Trecându-și mâinile prin părul ei, el îi desfăcu agrafele.

– Îți dai seama că nu te-am văzut niciodată cu părul desprins? Atingându-i încheietura, îi ridică o buclă și i-o prinse în pumn, apoi îi gâdilă fața cu ea, sărutând-o. Mereu m-am întrebat cum ar fi să te am în fața mea cu părul desprins, ca o Lady Godiva renăscută.

Imaginea o impulsionă atât de mult încât îi descheie nasturii pantalonilor cu și mai multă grabă și cu destulă îndemânare, având în vedere că el era deja foarte excitat. Cine ar fi crezut că David era un romantic? Cu fiecare cuvânt reușea să mai doboare o cărămidă din zidul ei de apărare, iar ei părea că nu îi păsa. El era acolo, cu ea. Doar de asta îi păsa.

Între timp, el îi descheiase cămășuța și i-o ridicase, obligând-o să se oprească suficient cât să o poată da jos. Odată dezbrăcată în fața lui, el se dădu un pas în spate.

– Lasă-mă să te privesc, Charlotte, înainte să-mi pierd mințile.

Trecuseră mulți ani de când nu mai stătuse astfel în fața unui bărbat, fiind conștientă că nu mai era la fel de tânără ca atunci. David se obișnuise cu femei mai tinere în patul lui, căci Sarah avea numai 26 de ani când murise. Oare avea să-i pese că sânii ei nu mai erau atât de fermi și de ridicați? Sau că avea puțină burtă?

O privi cu admirație.

– Dumnezeule, dulceață, ce privelițte! spuse el răgușit.

– Crezi? spuse ea râzând. În ultima vreme nu prea mi s-a mai părut astfel.

– Atunci înseamnă că nu ai acordat atenție listei lungi de admiratori. În tonul lui se simți gelozia. Te asigur că nu calitățile tale de profesoară sunt cele care îi încântă.

Complimentul o încântă, chiar dacă era exagerat. O listă lungă de admiratori... Nu observase asta.

– Și te consideri unul dintre admiratorii mei, domnul meu? întrebă ea reticentă.

– Sper ca în curând să mă pot considera chiar mai mult de atât, șoptî el apropiindu-se de ea.

Ea îi zâmbi.

– Oh, nu, nu încă! Este rândul meu să te privesc.

După ce îi dădu jos cămașa, își plimbă degetele încet pe pieptul lui lat, coborând lent, pentru a-i scoate pantalonii și lenjeria intimă. Apoi se îndepărtă și ea pentru a-l privi pe cel pe care îl dorise atât de mulți ani.

Nu fu surprinsă să-l descopere atât de bine făcut, cu mușchi foarte bine definiți și cu o talie foarte fermă pentru un bărbat de vârsta lui. Mărimea bărbăției lui însă o lăsă cu gura căscată. Fie Jimmy nu era atât de dotat precum crezuse ea, fie David era dotat din cale afară.

Era mai păros decât soțul ei, ceea ce îi accentua masculinitatea și îl făcea să pară periculos, mai ales când o strânse în brațe cu o poftă de netăgăduit, sărutând-o cu o pasiune ieșită din comun.

Mângâindu-i sânii fără rușine, îi făcu pulsul să se accelereze, în timp ce ea îi explora fiecare parte a corpului. Coapsele și fesele era la fel de musculoase, precum ale unui bărbat care își petrecea mult timp călărind.

Într-o clipă, începură să se sărute și să se atingă cu înfrigurare, până când o întinse pe salteaua de paie din fața șemineului și îi desfăcu picioarele pentru a-și face loc. Îi mângâie cu mădularul lui lung, excitat zona intimă, accentuându-i dorința. Când însă se rezumă numai la atât, făcând-o să-i cuprindă coapsele pentru a-l forța să o facă a lui, îi șopti:

– David, te rog, te vreau... înăuntrul meu.

El zâmbi.

– Intenționez să te mai chinui o vreme, dulceață, pentru a mă răzbuna pentru tortura la care m-ai supus în ultimele zile.

– Să nu îndrăznești, șopti ea, deși ideea de tortură la care se gândise nu îi displăcea.

– Asta, bolborosi el, ignorându-i protestul, este pentru seara trecută.

Începu să-i sărute sânii, unul câte unul, suflând ușor pe sfârcurile ude, încât Charlotte crezu că avea să țipe.

– Ce am făcut noaptea trecută?

David respira din ce în ce mai greu.

– Ți-ai afișat sânii frumoși prin fața mea fără să mă lași să-i sărut.

– Știi de ce, spuse ea, ușor nemulțumită.

Mângâierile lui o făceau să-și piardă mințile.

– Data viitoare când o să vii la cină, dulceață, o să mă asigur ca nici una dintre rudele mele să nu fie acasă. Ochii îi scânteiară. Iar pe tine o să te am la desert.

Aplecându-se asupra ei, sprijinindu-se pe antebrat, începu să-i mângâie pielea cu atâta delicatețe încât ea abia se mai putu abține.

– Și asta, spuse el, învăluind-o într-o plăcere nebună, este pentru că m-ai împiedicat ieri după-amiază să te am pe canapea.

Își lăsă două degete să alunece ușor în ea, în timp ce degetul mare îi tachina mugurul, până când o făcu să tremure și să geamă sub el, fiind pe culmile extazului.

– Ești diabolic, spuse ea. Pot și eu să fiu așa, să știi. Își lăsă mâna să alunece ușor, până când îi descoperi mădularul deja excitat, și începu, cu mișcări dibace, să îi ofere plăcere. Asta, domnule, este pentru că m-ai ademenit aseară, chiar dacă știai că nu putem face nimic.

El gemu.

– Nu face asta!

– De ce? De ce numai tu poți juca astfel?

Gemând, îi prinse mâna.

– Bine. Ai câștigat.

Se arcui sub el, zâmbindu-i senzual.

– Atunci dă-mi premiul!

Îndemnul fu suficient pentru a o pătrunde, cu mișcări lente și delicioase, făcând-o să tremure.

– Ah, Dumnezeule, Charlotte, ești atât de strâmtă și de fierbinte...

Numai simplu fapt că în sfârșit se afla în ea, că îi vedea pofta cu care împingea, până când se uniră într-o manieră atât de intimă, încât avea senzația că inima lui bate în trupul ei, o făcu să atingă orgasmul.

– Ești bine? spuse el, dându-i timp să se acomodeze.

Ea îi sărută gâtul, arcuindu-se sub el.

– Ia-mă! șopti ea. Te rog, acum, te rog...

Gemând, începu să se miște, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până când începu să impingă cu atâta forță încât făcea podeaua să vibreze.

– Da, așa! Își infipse unghiile în brațele lui. Te pricepi... foarte bine la asta.

El râse.

– Nici tu nu ești mai prejos, doamnă Harris, o tachină el în timp ce îi săruta fruntea, părul, umărul. Nu am bănuit niciodată, nu am crezut...

– Nici eu.

Jimmy fusese un amant bun, având în vedere cât de lipsită de experiență era ea. Dar, chiar și când o făcuse să strige în pat, fusese mereu conștientă de faptul că nu i se dăruise în totalitate. Acum știa de ce. Acea parte îi aparținea lui David, iar el părea să și-o revendice cum trebuia.

O scotea din minți, iar vorbele dulci pe care i le șoptea nu făceau decât să-i sporească plăcerea. Îi îndepărtă și mai mult picioarele până când reuși, cu fiecare mișcare, să-i atingă punctul sensibil, urcând-o pe culmi tot mai înalte în timp ce o poseda cu toată forța.

– Cerule, David, șopti ea, încordându-se și străduindu-se să-și rețină eliberarea. Da, oh, da...

– Charlotte, scumpa mea... Charlotte, șopti el, apoi împinse atât de mult încât ea atinse extazul.

Trupul i se încordă în jurul mădularului său, iar cu un strigăt grav, se eliberă și el.

Atinsese un orgasm cum nu mai avusese vreodată. Simțea inimile bătându-le în același timp, și pentru prima dată înțelese semnificația jurămintelor de nuntă, „și vor fi amândoi un trup".

Reușise să doboare zidul cu care se înconjurase și, de data asta, avea să-i fie aproape imposibil să-l mai țină la distanță.

Capitolul 16

Plin de satisfacție, David stătea intins pe saltea, cu Charlotte în brațe. După atâția ani, în sfârșit era a lui. Nu avea să o mai lase să plece. Nu avea să-i permită nici măcar vărului Michael să intervină între ei. Își dorea să nu îl fi inventat niciodată pe individ. Însă, dacă nu ar fi făcut-o, probabil nu ar mai fi avut această ocazie cu Charlotte.

– De ce te-ai încruntat? întrebă ea relaxată.

Își ridicase capul de pe umărul lui și il privea cu atâta determinare, încât îi făcu pulsul să i se accelereze. Unul dintre picioarele ei surprinzător de lungi era așezat peste genunchiul lui, iar sânii ei catifelați se sprijineau pe pieptul lui. Avea niște sâni atât de frumoși, plini și rotunzi, cu sfârcuri roz, mari! Numai gândul că i le-ar putea gusta din nou îi făcu mădularul să se trezească din adormire.

– Mă gândeam când putem facem asta din nou, spuse el, mângâindu-i unul dintre sânii încântători.

– Putem? îl tachină ea. Eu sunt deja gata.

– Știu, spuse el sec. Femeile sunt norocoase. Se întâmplă însă ca acesta să fie al doilea act pe ziua de azi, așa că am nevoie de ceva timp să-mi revin.

Când lumina din ochii ei dispăru, el își blestemă limba ascuțită și ridică repede mâna.

– Fă cunoștință cu competitoarea ta! Bărbatul trebuie să facă asta pentru a se elibera de dorință când o anumită femeie il scoate din minți.

Înțelegând despre ce vorbea, râse slab.

– Dacă te referi la ceea ce cred, Lord Kirkwood, atunci ești într-adevăr foarte indecent.

El zâmbi.

– Știu că nu ar trebui să-i spun lucruri atât de scandaloase unei directoare de școală, dar tu scoți ce e mai rău din mine.

– Îți place să mă șochezi. Se apropie să-i sărute gâtul, iar părul ei bogat străluci în soare precum firele de aur pe damascul roșu.

Îi mângâie umărul, minunându-se de pielea ei catifelată, perfectă.

– Nu pari prea șocată.

– Asta pentru că o directoare de școală trebuie să își păstreze mereu calmul, să pară senină. Altfel, fetele s-ar comporta necuviincios doar pentru a-i vedea reacția. Îi mângâia pieptul. În sinea mea însă, te asigur că te lovesc cu rigla cu peste mâini.

Simpla idee îl excită.

– Să-ți spun la ce mă gândeam de dimineață, când mă luptam cu iezuitul?

– Te luptai cu iezuitul? se răsti ea.

Zâmbi.

– Înseamnă...

– Pot să ghicesc ce înseamnă, spuse ea, aproape râzând. Dar faptul că ai amintit de religie în contextul ăsta pare și mai diabolic.

– Asta e și ideea, nu? Îi aranjă părul pe umăr, iar zâmbetul îi păli. În fine, cum stăteam singur în pat, mi te-am imaginat alături de mine. Pentru totdeauna, ca soția mea, adăugă el, profitând de moment.

Ea simți că i se taie respirația, iar zâmbetul îi păli, fiind înlocuit de o expresie îngrijorată.

– Nu ar trebui să spui asta.

Se îndepărtă.

O prinse înainte să poată pleca.

– De ce nu? Vreau să mă însor cu tine, Charlotte.

– Ești încă în doliu, sublinie ea, îngenunchind lângă el, gata să o ia la fugă.

– Numai pentru încă șase luni.

Îl privi serioasă.

– Și apoi?

– Ce vrei să spui?

El se ridică în fund și își încrucișă picioarele, simțind că abia mai putea respira.

– Atunci ce rol o să joc în viața ta?

– Ce rol? Reacția la propunerea lui îl făcu să simtă un gol în stomac. Ar fi trebuit să-și dea seama că era prea devreme pentru a o cere în căsătorie. Ce se întâmpla cu el? Și totuși, insistă: Cred că știi care este rolul unei soții.

– Da, știu. Ai uitat că am mai jucat rolul ăsta odată și, drept să-ți spun, nu prea mi-a plăcut.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

– Cu mine o să fie diferit.

– Oare? Își schimbă poziția, strângându-și genunchii la piept, pură ca o călugăriță – sau cât de pură putea arăta una după ce se ridica din patul unui bărbat. Dar școala? întrebă ea, serioasă.

– Ce e cu ea?

– Oare soția vicontelui Kirkwood o să mai poată conduce o școală de fete? Sau se așteaptă să fie numai o vicontesă și nimic mai mult?

Asta îl luă pe nepregătite.

– Deci vrei să păstrezi școala, spuse el mâhnit. Se temuse de asta, dar... Știi că îmi pot permite să îmi întrețin soția, nu?

– Desigur, răspunse ea încet. Dar nu am întrebat asta.

Acum se afla pe un teren periculos și nu știa cum să iasă de acolo.

– Având în vedere dificultățile tale financiare, m-am gândit că poate preferi să...

– Să închid școala? Să te las să mă ai în viața ta, iar singurul lucru pe care să-l mai am să fii tu?

– Nu! Doar Charlotte putea transforma o cerere în căsătorie într-o insultă. Nu-mi pasă de școală. Nu are nimic de-a face cu asta.

Simți că o lovi trăsnetul.

– Pentru mine, *totul* are legătură cu asta.

– De ce? Ai deschis școala pentru a te întreține.

– Am deschis-o pentru că am crezut că femeile ar trebui să primească o educație adecvată. Asta înseamnă foarte mult pentru mine. Am crezut că ai înțeles.

Înțelesese, având în vedere nenumăratele scrisori pe care și le trimiseseră. Și totuși, o parte din el sperase ca ea să fie dornică să-și petreacă viața cu el fără ca instituția aia blestemată să se pună între ei.

– Bine. Atunci păstreaz-o! Nu-mi pasă! Intenționase să o convingă să mute școala, dar, în calitate de soț, ar fi putut face mai mult. Sunt convins că poți găsi pe cineva potrivit pentru a te înlocui...

– Deci răspunsul tău este că soția vicontelui Kirkwood nu se poate afla la conducerea unei școli de fete. Fără să-l privească, se ridică, își luă cămășuța și o trase pe ea.

Rămase cu spatele la el, ignorându-l, ceea ce îl înnebunea.

– De ce este atât de important pentru tine să o conduci? o întrebă el în timp ce se ridică și își trase pantalonii pe el. Trecând în spatele ei, o luă în brațe. Măcar asta îi permise să facă.

– Când era mică, șopti ea, punându-și mâinile peste ale lui, tata știa exact care erau jucăriile mele preferate. Și știi de ce?

Având în vedere că îi cunoștea tatăl, nu era sigur că voia să audă asta.

– Deoarece le folosea pentru a mă controla. Când, într-o zi, am făcut prea multă gălăgie cu harpa mea de jucărie, m-a obligat să privesc în timp ce îi tăia corzile una câte una. Altă dată, când am coborât scările tropăind, mi-a luat păpușa, spunând că asta li se întâmplă fetelor care nu merg încet, apoi i-a rupt picioarele.

– Oh, Dumnezeule, Charlotte! spuse el grav, strângând-o și mai tare în brațe și dorindu-și ca tatăl ei să fi fost în viață pentru a-i putea rupe și lui picioarele.

– Când aveam 13 ani, mama mi-a dăruit o broșă. Era din stîclă albastră, dar avea fire de aur, iar mie mi s-a părut foarte frumoasă. Am avut grijă să nu îi arăt cât de mult îmi plăcea. O purtam doar când el nu se afla prin preajmă. Copil fiind, într-o seară am uitat și am purtat-o la cină. Vocea începu să-i tremure. Era beat, iar asta îl făcea să fie și mai crud. I-a adresat mamei niște vorbe îngrozitoare, iar eu am apărat-o. Atunci el mi-a smuls broșa și a călcat-o în picioare. Rămase nemișcată în brațele lui. Atunci am învățat că nu conta ce aveam. El avea să distrugă orice. Atunci am învățat să nu îmi pese de nimic, deoarece știam că, dacă trebuie să aleg între a-l sfida și a renunța la tot ce apreciam mai mult, aveam să aleg să-l sfidez până la ultima suflare. Se întoarse în brațele lui. După moartea lui Jimmy, m-am simțit singură și nefericită și trebuia să găsesc un scop pentru a supraviețui. Școala a devenit motivul meu de a trăi, salvarea mea. A fost primul lucru care mi-a aparținut pe deplin. Chiar și moștenirea mi-a fost practic luată de Jimmy. Nu a făcut-o din răutate, ci pentru că nu avea nici o idee cum să gestioneze banii și credea că trebuie să profităm de ea din plin.

Cu un nod în gât, David îi șterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

– Am construit școala de fete de la zero, spuse ea grav. M-am dedicat întru totul, iar acum tu crezi că ar trebui să... arunc totul pe fereastră?

– Sigur că nu, rosti el. În ciuda a ceea ce crezi, eu nu sunt ca tatăl tău, nici ca Harris. Nu vreau să-ți distrug jucăriile sau școala și,

cu siguranță, nu am nici o intenție să-ți pun în umbră realizările. Privindu-i fața chinuită, vocea lui se mai înmuie. Știi însă la fel de bine ca mine că o vicontesă are responsabilități. Când o să merg la moșia mea de la Berkshire, ce propui să faci? Să rămâi în Richmond? Îi mângâie obrazul. Și copiii noștri? Cum o să reușești să le fii mamă dacă o să-ți petreci tot timpul în altă parte?

Devenî palidă și se eliberă din brațele lui.

– Nici măcar nu știu dacă pot avea copii.

Asta îl făcu să simtă un fior pe șira spinării.

– Sigur că poți avea copii.

– Cât am fost măritată cu Jimmy, nu am rămas niciodată însărcinată. Nici măcar nu am pierdut vreo sarcină. În ochii ei se citea suferința. Dacă sunt stearpă?

Încercând să nu îi arate cât de mult îl afectase această posibilitate, se îndreptă spre șemineu.

– Doar presupui asta. Nu există nici un motiv să fii stearpă.

– Chiar dacă nu aș fi, sunt prea bătrână pentru a concepe primul copil la 36 de ani. Știi asta. Lucrurile ar putea merge prost.

Se întoarse și o privi cu fermitate.

– Atunci Giles ar putea fi moștenitorul. Să moștenească el titlul și să ducă mai departe numele familiei. Atât timp cât suntem împreună, nu mai contează.

– Spui așa acum, dar...

– La dracu', nu o să-ți permit să faci asta! Se îndreptă spre ea și o prinse de brațe. În sfârșit, avem șansa de a fi împreună, iar tu vrei să o distrugi!

– Nu, jur! Îi cuprinse fața în palme, lăcrimând. Dar nu vreau să ne aruncăm cu capul înainte fără să ne gândim bine. Ai reapărut în viața mea acum trei zile. De ce să nu continuăm așa cum suntem acum? Ca amanți?

– Pentru că te vreau ca soția mea, nu ca amantă. Îi acoperi mâinile cu ale lui. Nu vreau să fim nevoiți să ne furișăm, spuse el, căutând ceva, orice o putea face să nu-l îndepărteze. Nu vreau să-mi fac mereu griji pentru reputația și poziția ta, să nu le arătăm oamenilor că aparținem unul altuia.

– Spune-mi un lucru, David. Ochii ei străluceau, plini cu lacrimi. Mă iubești?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Cum să-i spună că renunțase la iubire în ziua în care ea trimisese scrisoarea?

Văzându-l ezitând, spuse:

– Așa mă gândeam și eu! Apoi încercă să se îndepărteze.

O prinse înainte să o poată face.

– Cu siguranță, nici tu nu mai crezi în dragoste. Dragostea este pentru tineri. Ei încă pot suporta furia de nestăpânit a acestor emoții fără sens. Persoanele mature, ca noi, cu atâția ani de experiență...

– Nu suntem atât de bătrâni, David.

– Tu ai spus că la 36 de ani ești prea bătrână pentru a avea copii. O privi. Aș zice că, fără îndoială, este o vârstă prea înaintată pentru a lua în considerare o idee atât de prostească precum o iubire romantică. Oamenii de vârsta noastră nu se căsătoresc din dragoste.

Îl privi serioasă.

– Atunci de ce se căsătoresc?

– Pentru companie, pentru... respect reciproc, admirație, afecțiune. Îi sărută mâinile. Pentru dorință. Fără îndoială, de toate acestea este nevoie într-un mariaj.

– M-am mai căsătorit o dată fără iubire, spuse ea încet. Nu am de ce să o fac iar. Dacă trebuie să iau în considerare ideea de a renunța la tot ce am muncit până acum, vreau să fie pentru ceva mai mult decât conversație și companie.

– Vrei să spui că ești îndrăgostită de mine? spuse el direct.

Îndepărtându-se de el, își încrucișă brațele la piept.

– Sincer, nu știu. Nu știu dacă sunt capabilă de acea iubire pe care soția trebuie să i-o poarte soțului.

Cumva, acest gând îl deranjă. Nu voia să analizeze prea mult motivul.

– Atunci dragostea nu ar trebui să fie un impediment.

– Este, dacă tu încă ești îndrăgostit de soția ta.

– Sarah? întrebă el neîncrezător. Nu am fost niciodată îndrăgostiți unul de celălalt. Mariajul nostru a fost mai degrabă o afacere. Știi asta. Ea nu a pretins niciodată că mă iubește, nu mi-a spus că vrea iubirea mea. Atât timp cât am fost de acord să o introduc în cercurile sociale la care aspira, era mulțumită.

– Ești sigur de asta?

Fu luat prin surprindere, amintindu-și de scrisoarea ei de adio. Se înfurie – simți aceeași furie care îl cuprinsese în ziua morții ei.

– Nu a fost vina mea că nu era mulțumită.

– Nu am spus că ar fi fost, rosti Charlotte cu blândețe.

Nu vedea decât cuvintele de pe acel bilet nenorocit: „Nu mai pot îndura viața aceasta intolerabilă".

– Am făcut tot ce am putut pentru a o vedea fericită. David știa că părea că se scuză, dar se simțea obligat să se apere. Ea a fost cea care a refuzat să mă însoțească în locuri care nu îi avantajau poziția în societate, ea a fost cea care nu s-a arătat interesată să transforme căsnicia noastră în ceva mai mult decât o uniune formală și rece. Ea a fost cea care nu m-a lăsat în patul ei.

– Voi nu ați... Voi doi nu ați...

El tresări. Nu intenționase să dezvăluie ceva atât de personal, dar poate că era mai bine ca ea să știe cât de lipsită de conținut fusese căsătoria lor.

– Nu în ultimii ani. După ce a pierdut două sarcini, a zis că nu avea să mai treacă prin situația asta din nou, chiar dacă doctorul ne-a zis că nu exista nici un motiv să credem că nu putea aduce copii pe lume. Trecându-și degetele prin păr, privi în gol spre foc. Nu a fost cum este între noi. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu îi puteam vorbi! Dacă mi-aș fi dat seama când am curtat-o că, dincolo de chipul ei frumos, avea atât de puține de spus, niciodată nu aș fi... Tăcu, cuprins de vină. Deși, așa cum ai remarcat cândva, mereu am fost atras de un chip frumos.

– Ștt, spuse ea, atingându-i buzele cu degetul. Niciodată nu am intenționat să te fac să te simți vinovat pentru căsătoria cu Sarah. Nu ar fi trebuit să spun ce am amintit mai devreme. Știu că ai fost prins între ciocan și nicovală. Îi zâmbi discret. Amelia ți s-ar fi potrivit, fără îndoială, mai bine. Nu este vina ta că ei îi plăcea altcineva.

Prinzându-i mâna, îi sărută palma.

– A fost însă vina mea că am permîs să-mi scape printre degete singura femeie cu care ar fi trebuit să mă însor. Ar fi trebuit să vin după tine în loc să-mi plâng de milă. O privi cu frustrare. Acum intenționezi să mă faci să plătesc, refuzând să te măriți cu mine.

– Nu! Dacă am făcut asta, ar fi trebuit și plătesc și eu. Sunt de zece ori mai vinovată pentru ce s-a întâmplat. Îi atinse obrazul. Refuz să mă mărit cu tine pentru că în acest moment nu știi ce vrei. Încă ești în doliu și te sperie gândul de a rămâne singur. Îndepărtându-se de el, merse să-și ridice rochia aruncată pe podea. Te înțeleg, căci și eu am trecut prin asta. După ce o să stai o vreme singur, totul o să se limpezească. O să înțelegi ce contează cu adevărat pentru tine. Numai atunci o să poți lua decizii atât de importante legate de viața și de viitorul tău.

Își ridică rochia și îi zâmbi.

– De ce crezi că este atât de lungă perioada de doliu? Pentru că e nevoie de mult timp pentru a înțelege totul.

El se îndreptă spre ea. Îi smulse rochia din mână și o aruncă într-o parte.

– Nu am nevoie de timp, la naiba! Știu ce vreau. Te vreau pe tine.

– Bine. După șase luni, dacă încă simți...

– Șase luni nu pot schimba ceea ce îmi doresc, bombăni el.

– O să vedem, spuse ea cu încă unul dintre zâmbetele ei blânde, apoi se întoarse.

O cuprinse de umeri și o forță să se întoarcă spre el.

– Deci tot ce îți dorești este un amant?

Își fixă privirea undeva pe gâtul lui.

– Momentan.

Probabil credea că avea viața în ordine, că știa exact ce își dorea, dar ce simțise când făcuseră dragoste îi demonstră că nu era nici pe departe atât de stabilă. Se temea să aibă încredere în el, dar pe bună dreptate, având în vedere trecutul lor. Trebuia ca el să dărâme zidul de nesiguranță și de frică din jurul ei. Și exista o singură modalitate de a face asta.

– Foarte bine, rosti el reținut. Atunci, pentru moment, amantul tău îți cere să îți petreci restul zilei cu el. Încă nu am mâncat. Arătă spre coșul cu mâncare.

– Eu... chiar trebuie să mă întorc.

– Nu văd de ce, zise el, încurajat de stângăcia ei.

Charlotte știa cât de previzibilă era și cât de bine se pricepea să fugă de ceea ce se temea.

– Personalul o să se întrebe unde...

O întrerupse cu un sărut, ea surprinzându-l când îi răspunse. Lăsându-și mâinile să-i alunece ușor pe fese, o trase aproape de bărbăția lui în erecție. Când ea își alunecă palmele pe talia lui, el întrerupse sărutul și îi spuse la ureche:

– Te vreau din nou, dulceață!

Râse mirată.

– Văd asta.

– Deci, șoptî el, chiar trebuie să pleci... acum?

Îi sărută pielea catifelată a gâtului în timp ce îi mângâia un sân.

Respirația ei se îngreună.

– Mm... poate că aș putea sta puțin... mai mult.

– Bine. O trase pe saltea. La urma urmelor, încă nu ai văzut casa.

– Așa este, rosti ea cu mâinile pe fesele lui. Ar fi păcat să fi bătut atâta drum fără să... o vedem.

– Mare păcat! șopti el, apoi o așeză pe saltea.

În timp ce își descheia pantalonii și îi desfăcea cămășuța, știa că nu era pentru totdeauna. Nu o putea ține în pat la nesfârșit. Curând avea să fie nevoit să redeschidă subiectul căsătoriei. Era naivă dacă era de părere că el avea să aștepte șase luni pentru a o face soția lui!

Capitolul 17

În timp ce se îndepărtau de casa lui Lord Stoneville, Charlotte observă că începea să se întunece. Singurul care știa unde fuseseră toată ziua era grăjdarul lui David, însă el o asigurase că băiatul era de încredere.

Avea să îi fie greu să explice de ce fusese plecată atât de mult timp fără să mărturisească faptul că ea și David merseseră să viziteze proprietăți. Nu voia ca personalul ei să știe despre posibilitatea mutării. Pe de altă parte, nu voia ca ei să se întrebe ce făcuse ea cu David toată ziua.

Simți un fior pe șira spinării, însă nu era un sentiment neplăcut. Fără îndoială, își alesese bine amantul. A doua partidă fusese chiar mai bună decât prima. Nu se grăbise, îi sărutase fiecare părticică a trupului, ducând-o la extaz din nou și din nou înainte de a i se alătura într-un orgasm exploziv care aproape că îi păruse ireal.

Mâncaseră apoi acel prânz bogat pe care îl adusese, un prânz demn de o regină. Zâmbi în sinea ei. David știa fără îndoială cum să răsfețe o femeie.

După ce terminaseră de mâncat, vizitară proprietatea, dar ea abia și-o amintea. Îi era greu să se concentreze printre săruturi și mângâieri. Deși grajdurile fuseseră la fel de impresionante precum îi promisese, tot ce își putea aminti era modul în care David o făcuse din nou a lui, repede și cu forță, în fân.

– Deci ce părere ai? întrebă David cu o voce gravă.

Ea tresări.

– Nu-mi vine să cred că întrebi asta. Chiar vrei să știi?

– Ei bine, da.

Încercând să nu se înroșească, se holbă la drum și vorbi în șoaptă, pentru ca grăjdarul să nu o audă.

– Sigur ești conștient de faptul că ești un amant bun. Cred că numărul de... știi tu... arată asta.

El pufni în râs.

– Mă referam la părerea ta despre casă.

– Oh! Se înroși. Este stânjenitor.

– Nu pentru mine, spuse el chicotind, apoi se aplecă spre ea. Și tu ai fost magnifică. De fapt, cred că o să-i spun lui Stoneville că trebuie să-i vizitez proprietatea din nou. Îi privi decolteul. Pe motiv că nu am avut ocazia să îi văd toate frumusețile pentru a fi pe deplin satisfăcut.

– Îți minți prietenul doar ca tu și eu... ca noi...

– Desigur. Stoneville merge joi la Tattersall. Marți e bine pentru tine?

Îl privi întrebătoare.

– Ești diabolic, Lord Kirkwood!

O vreme, merseră fără să-și vorbească. Apoi el se apropie și îi șopti:

– Deci sunt un amant priceput?

Privind la grăjdar, îl mustră:

– Comportă-te cum se cuvine!

– Prea târziu. Îi sărută urechea. Spune-mi, dulceață, cum sunt în comparație cu ceilalți amanți ai tăi?

Ea își dădu ochii peste cap. Bărbații puteau fi ridicol de competitivi.

– Care alți amanți? spuse în șoaptă. În afară de soțul meu, nu a existat altcineva. Acum vrei să fii atent la drum, înainte să ajungem în vreun șanț?

Zâmbind, se dădu înapoi.

– Deci, după Harris, sunt singurul? Interesant.

Ar fi vrut să știe de ce i se părea atât de interesant acest lucru. Nu avea să îl întrebe, având în vedere că în spatele lor se afla un tânăr, chiar dacă din cauza vântului și a copitelor cailor probabil nu ar fi putut auzi nimic.

– Deci ce părere ai despre proprietatea lui Stoneville? întrebă David după un moment.

Încerca să-și aducă aminte ce văzuse, dar tot ce îi venea în minte era faptul că acel loc era excelent pentru a face dragoste.

– Este, fără îndoială, suficient de spațioasă. Totuși, am sesizat un miros ciudat într-una dintre încăperi...

– Probabil era aceea în care obișnuia să dea petreceri cu oxid de azot.

Lord Stoneville era cunoscut pentru petrecerile lui sălbatice, unde prietenii lui inhalau gazul pentru plăcere.

– Pentru asta era casa? Dumnezeule mare, nu m-aș fi gândit niciodată! Îl privi curioasă. Ai mers vreodată?

– La petrecerile lui? O dată sau de două ori. De ce?

Simți un fior pe șira spinării. Cu un an în urmă, vărul Michael îi scrisese să o avertizeze că una dintre profesoarele ei participase la o petrecere cu oxid de azot la Stoneville.

– Ai fost la acea petrecere la care au participat Anthony și Madeline?

Trăgând de frâie pentru a mânui caii pe drumul cel bun, se încruntă.

– Au mers la una dintre petrecerile lui Stoneville? Serios? Mi-l pot imagina pe Anthony făcând asta, dar soția lui nu pare genul.

Surprinderea lui era sinceră. Respiră ușurată. La ce se gândea? Deja stabilise faptul că David nu putea fi vărul Michael. Și, dacă ar fi fost, sigur i-ar fi mărturisit-o până acum.

– Știu. A fost foarte ciudat. Mai ales că s-a întâmplat înainte să se căsătorească.

– Ah!

Tăcură. Era confortabil să stea lângă el și să-l privească mânuind cu atâta prîcepere faetonul. Încă nu îi venea să creadă că o ceruse de soție. Acest lucru o convinsese pe deplin că el lăsase trecutul în urmă.

Oare avea să fie atât de proastă să-l refuze și să insiste să continue munca la școală? Poate. O înspăimânta însă gândul de fi doar un ornament in viața lui, de a nu avea un loc al ei și nici un alt rol decât de a îndeplini obligațiile sociale.

Mama ei permisese acestor obligații să-i controleze viața în încercarea de a-i face pe plac soțului diabolic. Deși David era diferit de tatăl ei, era un bărbat obișnuit să controleze totul și pe toți.

Charlotte nu putu să nu și-o amintească pe Sarah plângându-se că el îi controla toate cheltuielile. Sigur, în ceea ce o privea pe Sarah, avea dreptate, și totuși... Oare Charlotte chiar voia să renunțe la independența ei pentru el? Chiar și un dictator binevoitor era, la urma urmelor, tot un dictator.

Problema cu copiii era imposibil de trecut cu vederea. Spusese că nu îi păsa dacă ea nu ii putea oferi un moștenitor, dar minținse. Era sigură de asta.

– La naiba! zise David brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Am luat calea directă de la Acton la Richmond. Nu m-am gândit. Acum trebuie să trecem Tamisa cu podul plutitor.

– Cu podul plutitor, repetă ea cu vocea stinsă.

Avea să fie pe o barcă, într-o trăsură cu cai. Domnul să o aibă în pază!

– O să întorc. Mergem pe același drum. Este puțin mai lung, dar...

– Nu, este prea târziu pentru asta. Mergem cu podul plutitor. O să fiu bine.

– Ești sigură?

Dădu din cap aprobator și îi zâmbi forțat.

Apropiindu-se de Tamisa, începu să audă apa, iar inima începu să-i bată cu putere. Văzuse podurile plutitoare de pe râu. Nici unul nu părea sigur. Dacă s-ar fi speriat caii? Dumnezeule, dacă podul plutitor s-ar fi răsturnat, iar ea ar fi fost prinsă sub el? S-ar fi putut întâmpla. Mereu apăreau în ziare genul acesta de știri...

– Ne intoarcem.

David întoarse faetonul.

– Poftim? De ce?

O luă de mână și i-o strânse.

– Ești rece ca gheața, tremuri din toate încheieturile și ți-ai pierdut toată culoarea din obraji. Nu te pot face să treci prin asta de vreme ce avem nevoie doar de 30 de minute pentru a traversa Kew Bridge.

Încercă în van să-și ascundă ușurarea.

– Te-ar deranja foarte tare?

– Absolut deloc. Își împreunară degetele. Cum să mă deranjeze că o să petrec mai mult timp cu tine?

Charlotte simți un nod în gât. Când se comporta astfel, ideea de a se căsători cu el nu mai părea atât de rea. Cei care știau despre frica ei de apă în general ignorau asta sau încercau să o convingă că era o frică fără sens. Nu și David. El avea grijă de ea, o trata cu blândețe. Câți bărbați ar fi făcut-o?

Când ajunseră la școală, se întrebă dacă nu cumva se pripise refuzându-i cererea în căsătorie. În urmă cu mulți ani, îl tratase cu cruzime, iar el, în loc să încerce să se răzbune, se întorsese pentru ea. Era ceva de neimaginat. Ce bărbat s-ar fi comportat astfel?

Când ajunseră în fața școlii, la apus, o trăsură aștepta în drum. O recunoscu înainte ca bărbatul din ea să coboare. Domnul Pritchard. Era încruntat. Nu era bine.

– Ați ieșit la plimbare, doamnă Harris? spuse el cu un aer vulgar, în timp ce David o ajuta să coboare.

David o strânse de mână înainte să îi dea drumul, probabil încercând să o avertizeze să-și controleze cuvintele. Când venea vorba despre Pritchard, nu avea nevoie de avertisment.

– Ce vrei? întrebă ea direct.

Domnul Pritchard mijì ochii.

– Vreau să nu te mai bagi în afacerile mele. Ca rezultat al întâlnirii tale cu Watson azi-dimineață, a început să-și reconsidere decizia de a cumpăra Rockfort.

– Bine.

Grija pe care o simțise în ultimele zile se mai domoli.

– Oh, nu te îngrijora, l-am convins că ar fi fraier dacă i-ar scăpa o asemenea oportunitate. Dacă mai aud vreodată că te bagi în afacerile mele... Se opri și-l fixă cu privirea pe David. O să regretați amândoi!

– Cum îndrăznești? strigă ea. Lord Kirkwood nu are legătură cu asta. Dacă ai o problemă cu modul în care rezolv problemele, atunci discută cu mine!

– Charlotte, spuse David, ce-ar fi să mergi înăuntru, ca eu să vorbesc singur cu domnul Pritchard?

– Sub nici o formă! Este școala mea și eu mă ocup de problemele ei.

Domnul Pritchard o ignoră și își îndreptă atenția spre David.

– Dacă știi ce e mai bine pentru tine, o s-o ții departe de partenerul meu de afaceri.

Spre surprinderea ei, David spuse:

– O să fac tot ce îmi stă în putință atât timp cât și tu o să stai departe de ea.

– Cu drag!

Când domnul Pritchard plecă și se urcă în trăsură, Charlotte îl privi îngrozită pe David.

– Ai prea multe așteptări, domnule, spuse ea când trăsura domnului Pritchard se porni.

– Nu mi-ai dat de ales. Privind în direcția în care se aflau servitorii care asistaseră la confruntare, David o luă de brat și o trase din stradă, conducând-o în grădină, de parcă ar fi fost un copil căruia trebuia să-i bage mințile în cap.

Deși acest lucru o înfurie, așteptă până când servitorii nu îi mai puteau vedea sau auzi și se îndepărtă de el.

– Nu ai nici un drept să te amesteci în afacerile mele!

– Nu vreau să mă amestec. Ultimele raze ale soareluî îi scăldau liniile dure ale feței. Dar nu este în interesul tău să te certi cu Pritchard.

– De ce nu? Își încrucișă brațele la piept. A funcționat, nu?

– Tu ai auzit ceva din ce a spus? Nu a funcționat deloc. L-a convins pe Watson să meargă mai departe.

– Da, dar acum bărbatul se gândește de două ori. Să vedem dacă o să mai fie atât de grijuliu când o să fac plângere la comitetul de acordare a licențelor. O să le cer prietenilor mei să facă și ei o petiție.

– La dracu', Charlotte, spuse el, prinzând-o de umeri, nu îți permit să te iei de Pritchard!

Îl privi cutremurată.

– Ce ai zis?

Dându-și seama ce spusese, îi dădu drumul.

– Nu am vrut să sune astfel.

– Sper că nu, pentru că a sunat ca și cum încerci să mă forțezi să renunț la salvarea școlii. Simți un gol în stomac. De fapt, parcă ai făcut un pact cu el în ceea ce mă privește. Un pact pe care nu aveai dreptul să-l faci.

El se încruntă.

– Mă gândesc numai la siguranța ta, la naiba! Nu este un om bun, nu înțelegi? Nu poți avea încredere în el.

Grija pentru ea îi domoli furia.

– Oricum ar fi, nu este treaba ta. Moștenirea lui Sarah nu-ți dă nici un drept să-mi dictezi cum să-mi conduc afacerea.

– Înțeleg că...

– Și nici faptul că împărțim același pat. Încercă să se calmeze. Îți sugerez să-ți amintești asta data viitoare când mai vrei să te bagi între mine și problemele școlii mele.

Îl privi furioasă.

– Îmi pasă de tine și o să-mi spun părerea. Trebuie să te obișnuiești cu asta.

– Totul o să fie bine dacă nu exagerezi cu spiritul autoritar. Îl privi sfidătoare. Acum, dacă mă scuzi, am lipsit prea mult astăzi și cu siguranță mă așteaptă multe lucruri care necesită atenția mea.

Întorcându-se pe călcâie, vru să plece, dar el o prinse de braț și o întoarse spre el. Înainte să poată reacționa, o luă iar în brațe și o prinse de bărbie, apoi o sărută apăsat, gura lui dorind-o pe a ei cu atâta poftă încât curând ea capitulă asaltului său cu un geamăt.

Sărutul lui devorator îi aminti de momentele lor fierbinți de mai devreme și, în câteva clipe, îi făcu pulsul să i se accelereze și inima să-i bată cu putere. Atunci el se trase înapoi și o privi.

– Ai grijă, dulceață! Nu sunt un câine de companie pe care să-l mângâi pe cap și să-l trimiți apoi la plimbare de fiecare dată când nu îți place ce spune. Astăzi m-ai primit în viața ta și intenționez să rămân. Este clar?

– Perfect! Când îi dădu drumul, ea îl prinse de lavalieră și îl trase spre ea. Să nu te mai bagi între mine și școală. Este clar?

Deși ochii îi scăpărau, el încuviință. De data aceasta, când dădu să plece, o lăsă, deși o urmă indeaproape. Când ajunse la faeton, șopti:

– O să vin să te iau joi la ora zece.

Fără să-i dea șansa de a protesta, se urcă, apucă frâiele și porni.

Vru să fugă după el și să-i spună să-și ia gândul de la întâlnirile lor intime pe moșia lui Stoneville. Având în vedere cât de mult reușise să o excite numai cu un sărut, ar fi fost mai degrabă în detrimentul ei. Poate că avea să-și continue relația cu el în calitate de amant. Stabiliseră deja termenii relației lor, așa că se putea asigura că avea să-i respecte.

Dacă nu o făcea, el avea de pierdut. Ea era singura care putea decide asupra propriei vieți, așa că, dacă el intenționa să-i stea în cale, urma să-l părăsească.

Capitolul 18

David se întoarse în oraș furios. Sperase să-l prindă din urmă pe Pritchard, dar se părea că individul se îndreptase în altă direcție. Nu mai conta. Avea să-l întâlnească a doua zi și să-l avertizeze să stea departe de Charlotte, deoarece era evident că ea nu avea să stea la distanță. Iar pentru asta, numai el era de vină. Deoarece nu știa adevărul, nu avea nici un motiv să creadă că Pritchard avea drepturi asupra proprietății.

David scrâșni din dinți în timp ce inainta pe drumuri aglomerate. Idiotul ăla nu vedea că nu era înțelept să o provoace? Nu făcea decât să o ambiționeze să afle mai multe și să lupte, în loc să accepte inevitabilul. David putea înțelege motivul, mai ales după ce îi povestise despre cruzimea tatălui ei, dar asta nu schimba cu nimic faptul că încăpățânarea ei putea fi dezastruoasă. Dacă se lupta în continuare cu Pritchard, nu avea de ales și trebuia să-i spună adevărul.

Oftă. Își imagină ce avea să se întâmple. Trebuia să explice ani de minciuni, inclusiv planul lui morbid de răzbunare. Avea să-l disprețuiască. Ceea ce făcuse el semăna prea mult cu manipulările pline de cruzime pe care le practîcase tatăl ei. Cum mai putea avea vreodată încredere în el?

Când ajunse acasă, era înnebunit. Nu era suficient că îi refuzase oferta, dar reușise să o și supere. Charlotte se dovedise la fel de dificilă precum se temuse el. Urcă scările, dar ușa nu se deschisese ca de obicei, la apropierea lui. Folosind cheia pentru a intra, păși înăuntru și-l prinse pe George, lacheul principal, trăgând un puî de somn pe scaun. Deși individul cam trăgea mâța de coadă în ultima vreme, în mod normal pe David nu l-ar fi deranjat, dar în seara aceea își aminti de o greșeală mult mai serioasă, despre care intenționase să îi vorbească de vreo două zile.

Trântind ușa, îl privi pe George cum tresări, apoi se ridică în picioare, panicat.

– Domnule! Nu am... nu este...

– Vreau să discut ceva cu tine în biroul meu, George.

Bărbatul se făcu alb ca varul.

– Da, domnule!

David urcă scările care duceau spre birou, cu George în urma lui. Când intrară și David îi spuse să închidă ușa, lacheul părea de parcă avea să leșine.

– Domnule, începu, el, știu că nu ar fi trebuit să ațipesc, dar...

– Nu de asta ți-am cerut să vii. David stătea în picioare, în spatele biroului. În urmă cu două nopți, l-am întâlnit pe Ned Timms. Știi cine este?

George deveni și mai palid.

– Nu, domnule.

Pe naiba nu știa!

– Este un cămătar. Se pare că a intrat în posesia safirelor familiei Kirkwood înainte de moartea soției mele, când ea le-a amanetat pentru a face rost de bani pentru jocuri.

– Eu... eu nu știu nimic despre asta, domnule!

– Ești sigur? Cineva a însoțit-o la Spitalfields, acolo unde are individul afacerea. Ca lacheu principal, tu ar fi trebuit să fii acela.

Lacheul dădu din cap dezaprobator.

– Nu, domnule, nu i-aș fi permis niciodată doamnei să meargă în acea parte a orașului, vă jur! Înghiți în sec. Poate că a dus-o fratele ei. Adesea plecau împreună.

Era plauzibil, dar David nu îl crezu. De mult timp îl intriga ceva la George, doar că nu știa ce anume.

– Foarte bine. O să-l întreb pe cumnatul despre asta. Se aplecă, sprijinindu-și mâinile pe birou. Dacă aflu că tu ai fost cel care a dus-o acolo, că mi-ai ascuns așa ceva și minți, o să te concediez fără să îți dau fără recomandare. Ai înțeles?

– Da domnule, spuse el și începu să transpire peste măsură.

David mijii ochii.

– Ți-ar fi mai bine dacă mi-ai spune adevărul. Pot să fiu înțelegător, mai ales când știu cât de convingătoare putea fi soția mea când își dorea ceva de la un bărbat.

George simți că rămâne fără aer, dar nu-și luă ochii de la stăpânul lui.

– Așa este, domnule. Dar nu am dus-o eu acolo. Jur!

Instinctul îi spunea că bărbatul mințea, dar înainte de a acționa, avea nevoie de dovezi. Nu era genul care să-și concedieze personalul fără motiv.

– Foarte bine. Poți pleca.

După plecarea acestuia, David se așeză pe scaunul de la birou. Încă o dată își aminti cât de puțin își cunoscuse soția. Privi în jur, la ceea ce fusese sanctuarul lui în timpul căsătoriei. Poate că nu ar fi trebuit să-și petreacă atât de mult timp acolo. Poate ar fi trebuit să depună mai mult efort în ceea ce o privea pe Sarah.

După primul an de căsătorie, i se păruse din ce în ce mai greu să-i suporte compania. În schimb, se refugia aici, unde desena și plănuia investiții. Acestea fuseseră singurele lucruri care îi dăduseră un scop, în loc să bea și să joace, așa cum făceau prietenii lui. Asta fusese salvarea lui.

„Școala a devenit motivul meu de a trăi, salvarea mea."

Tresări, amintindu-și vorbele lui Charlotte. Începea să-i înțeleagă hotărârea de a-și proteja instituția. Uneori, oamenii trebuiau să-și protejeze singurul colțișor al vieții condus de judecata sănătoasă. Și totuși, locul acela se afla la un pas de dezastru, iar el îl putea salva numai dacă ea îi urma sfatul.

Și totuși, de ce ar face-o? În ochii ei, el era un intrus, cineva care reapăruse în viața ei și care ar fi putut dispărea la fel de ușor. Chiar și faptul că voia să o ia de soție o făcea să fie cu băgare de seamă. Îi cerea să renunțe la prea multe și, în schimb, el îi oferea numai siguranța mariajului. Având în vedere că mariajul lui Charlotte, dar și al lui sfârșiseră cu un dezastru, de ce ar fi trebuit ea să se încreadă în asta?

Începu să își dea seama că singura modalitate prin care ar fi putut-o câștiga era să facă niște compromisuri pentru care încă nu era pregătit.

În zilele următoare, acea posibilitate îl tot chinuise. Dacă nu putea avea copii? Dacă refuza să renunțe la școala pe care o conducea? Oare putea suporta un mariaj în care trebuia să o împartă cu școala aia nenorocită?

În timp ce întrebările i se învârteau în cap, David se lupta cu dorința de a se urca pe cal și a merge să o vadă. Nu conta că Charlotte avea nevoie de spațiu acum. Nu voia să i-l ofere. Voia să o ducă la altar și să o facă a lui pentru totdeauna. Obsesia lui pentru ea ar fi trebuit

să se domolească după ce își potolise poftele trupești. În schimb, nu făcea decât să-l consume și mai mult.

Singurul lucru care îl mai relaxă fu să răspundă la scrisoarea pe care ea i-o trimisese vărului Michael în legătură cu școala. Prostul ăla de Watson îi dăduse o idee despre cum să rupă legătura dintre ea și vărul ei o dată pentru totdeauna.

Ceea ce voia să-i scrie o putea face să-l urască, aruncând-o și mai iute în brațele lui. Cu cât se încredea mai mult în faptul că el o putea ajuta, cu atât mai mult îi creșteau șansele de a o face să se răzgândească în privința cererii în căsătorie.

Odată ce termină, se ocupă de alte lucruri, pentru a-și lua gândul de la ea. Deoarece își petrecuse aproape jumătate din săptămână cu Charlotte și problema școlii ei, își neglijase propriile afaceri, iar acelea îl solicitau urgent. În plus, trebuia să-l viziteze pe Pritchard și apoi pe cumnatul lui.

Spre nemulțumirea lui, descoperi că Pritchard plecase la Bath, probabil pentru a sărbători vânzarea inevitabilă a moșiei Rockhurst. Conform spuselor lui Linley, Richard dispăruse în iadul burlacilor – băutură, jocuri și femei.

Cel puțin, Stoneville era prin preajmă pentru a-i permite să mai vadă o dată proprietatea. Spre surprinderea lui, marchizul, de obicei foarte băgăreț, nu păru deloc interesat de motivele lui David de a o vizita din nou. Se părea că avea propriile probleme care îl preocupau. Îi spusese lui David să țină cheia, apoi îl expedie repede din casa lui din oraș. Ciudat. Dar nu fu la fel de ciudat precum mesajul succint pe care îl primise de la Baines în dimineața în care trebuia să o vadă pe Charlotte: „Trebuie să-ți vorbesc urgent".

Comunicaseră numai prin bilete, deoarece David nu voia ca avocatul să riște să o întâlnească pe Charlotte în casa din oraș a lui Kirkwood. Nu trebuia să-și pună întrebări despre prietenia lui David cu avocatul vărului Michael.

Baines folosea cuvântul *urgent* pentru situații de criză, iar David se intreba despre ce putea fi vorba, când fratele lui dădu buzna în salon și se îndreptă spre cafeaua de pe marginea bufetului.

– Ce faci aici? îl întrebă David, în timp ce își întindea unt pe pâine. Nu-mi spune că ți-ai pierdut iar casa de burlac.

– Nu, dar am ajuns mai repede aici. În plus, trebuie să fiu la tribunal devreme. Nu am vrut să bat tot drumul până în Chelsea și înapoi de dimineață. Luând ibricul pe care îl așează pe masă, turnă

cu mâinile tremurânde, apoi bău cu încredere. Trebuie să nu-mi mai petrec nopțile prin baruri. Sunt prea bătrân pentru asta.

– Ai mai zis asta, spuse David laconic. Destul de des.

– De data asta vorbesc serios. Gata cu chefurile!

– Domnule, se auzi pe de hol vocea majordomului, atât de tare încât David tresări. Un anumit domn Jackson Pinter de la biroul magistraților dorește să vă vadă. Spune că este polițist.

Înainte ca David să poată reacționa, Giles se ridică.

– Ce vrea?

– Spune-i să intre, îi zise David majordomului. Când acesta plecă, David se întoarse spre fratele său. Poate că e vorba de Richard. Sau de Timms.

– Oricum ar fi, mai bine mă lași pe mine să vorbesc cu el, spuse Giles. Mereu îi interoghez pe oamenii ăștia la tribunal. Știu cum să-i iau.

– În regulă.

Fratele lui avea dreptate.

Jackson Printer era un individ înalt, cu sprâncene negre, stufoase și cu o bărbie pătrățoasă. Părea prea tânăr pentru a fi polițist – asta, până când începu să vorbească precaut, pe o tonalitate ciudată. Vru-ră să se ridice, dar bărbatul spuse repede:

– Vă rog, nu vă deranjați. Îmi cer scuze că trebuie să vă întrerup la micul dejun.

Cuvintele erau lingușitoare, tonul însă nu. Se simțea o aroganță pe care David o găsi destul de ciudată pentru un individ cu un statut social inferior.

Pinter îl privi pe Giles, apoi se uită din nou la David.

– Dacă aș putea să vorbesc cu dumneavoastră în particular...

– Sunt fratele lui, îl întrerupse Giles. Și sunt avocat. Despre ce este vorba?

Atitudinea lui Pinter se schimbă, fiind ceva mai reținut. Fața îi deveni palidă precum fața de masă.

– Am venit să lămuresc un amănunt despre moartea soției dumneavoastră.

– Sarah? întrebă David, simțind un fior rece pe șira spinării. M-aș bucura să pot ajuta, dar nu sunt sigur că mai sunt lucruri de discutat. Arătă spre unul dintre scaune. Să vă ofer o cafea, domnule? Pâine și gem?

– Nu, mulțumesc, domnule, răspunse Pinter, refuzând să se așeze. În schimb, așează pe masă, lângă David, o mapă, o deschise și scoase din ea o hârtie pe care o întinse în fața lui. Era reclamația unui comerciant, cu semnătura lui Sarah în josul paginii.

– Din câte știți, întrebă Pinter, aceasta este semnătura răposatei dumneavoastră soții?

Din câte știa el? David analiză caligrafia.

– Așa pare.

Bărbatul mai scoase o hârtie. Când David o recunoscu, inima începu să-i bată tare.

– Și asta, adăugă Pinter în timp ce așeză biletul de adio al lui Sarah, pe care autoritățile îl păstraseră la dosar, este tot semnătura soției?

– Desigur.

David încercă să-și calmeze furia care îl cuprinse când îl văzu.

Pentru o clipă, își aminti chipul sinistru și fără viață al lui Sarah, trupul ei plutind în apa însângerată ca o frunză pe val. Cu greu reuși să îndepărteze această amintire groaznică.

– Sunteți sigur că este semnătura ei? insistă bărbatul. Gândiți-vă bine înainte să răspundeți, domnule!

– Ce sens au aceste întrebări? interveni Giles.

Pinter îl privi pe Giles încruntat.

– În urmă cu două zile, am primit o sesizare de la un domn care susține că biletul lăsat de soția dumneavoastră înainte să se sinucidă este fals și că acea semnătură nu este cu adevărat a ei.

David rămase fără aer. Simțea cum Sarah se ridicase din mormânt și îl strângea de gât, însă încercă să-și păstreze calmul.

– Cine este *domnul* care susține așa ceva? izbucni Giles.

– Nu vă pot spune.

David privi cele două bilete.

– Scrisul pare identic.

– La prima vedere, da. Avem însă un grafolog care ne asigură că diferă în multe privințe. Având în vedere că acel comerciant v-a văzut soția semnând documentul cu ochii lui, biletul de adio trebuie să fie un fals. La urma urmelor, nimeni nu a văzut-o scriindu-l, nu?

David se chinuia să respire și, cu privirea încețoșată, incerca să analizeze cele două bilete. Dacă biletul de adio era un fals...

– Ce insinuați? întrebă Giles.

– Presupun că Excelența Sa știe ce vreau să spun.

David îl privi pe Pinter.

– Credeți că nu s-a sinucis.

– Exact, domnule. Îl privi insinuant pe David. Suntem de părere că a fost ucisă.

David simți cum îi sare inima din piept. Cine ar fi vrut să o omoare pe Sarah?

– Aveți suspecți?

– Câțiva, răspunse bărbatul calm. Așa că vă rog să îmi răspundeți sincer, domnule. Sunteți sigur că este semnătura soției dumneavoastră? Poate că ați găsit-o într-o situație neplăcută și v-ați gândit să evitați o investigație care să scoată un scandal la suprafață și, să spunem, ați încercat să aranjați lucrurile.

David se răsti la individ:

– Nu am scris eu biletul, dacă asta insinuați, domnule! Niciodată nu aș denatura adevărul într-o manieră atât de stupidă.

Când Pinter scoate un carnețel în care notă ceva, David încă se lupta să-și păstreze calmul. Nu era momentul să explodeze.

– Până în acest moment, continuă David, am crezut că documentul a fost scris de soția mea. Până când nu îmi confirmă și altcineva în afară de dumneata și de *expertul* dumitale, continui să cred același lucru.

Luând biletele de pe masă, Giles aruncă și el o privire.

– S-a anchetat moartea ei și, din câte îmi amintesc, nu s-a găsit nimic ciudat.

– O să vă amintiți, de asemenea, că în acel moment legistul era în Scoția, spuse Pinter, iar noi nu am putut aștepta întoarcerea lui pentru a face autopsia. Din nefericire, deși ajutorul lui a luat notițe excelente, a tras niște concluzii asupra morții pe care acum legistul le consideră incorecte.

Giles își ridică ochii din hârtii.

– Ce fel de concluzii?

– În stomacul și în plămânii ei s-au găsit petale de lavandă. Tânărul învățăcel a spus că probabil le-a inhalat după ce a murit, înghițind apa din cadă. Pinter îi aruncă lui David o privire tainică. Experimentele recente în privința înecului au demonstrat că apa nu intră în stomacul sau în plămânii cuiva fără a fi înghițită de o persoană aflată în viață. Legistul suspectează că a fost înecată și că i s-au tăiat venele pentru a părea suicid.

David simți un nod în gât când auzi una ca asta.

– Dumnezeule mare! spuse el răgușit.

Deschizându-și iar carnețelul, Pinter continuă relaxat:

– Conform anchetei, ați declarat că erați plecat la o plimbare în acea noapte. Așa este, domnule?

Ridicându-se în picioare, Giles interveni:

– Sper că nu sugerați că fratele meu și-a omorât soția. Este un membru respectabil al comunității și un aristocrat. Așa că, dacă vă gândiți că ar fi suficient de prost să...

– Stai jos, Giles! spuse David. Omul își face datoria. Îl privi pe Pinter. Am fost aici până pe la ora zece. O așteptase pe Sarah să se întoarcă de la bal pentru a o putea confrunta în privința zvonurilor conform cărora încă juca faro, în ciuda faptului că el îi interzisese. Apoi, da, am ieșit la plimbare. M-am întors pe la miezul nopții. Dacă întrebați servitorii, o să aflați că ies adesea la plimbare noaptea târziu. Îmi limpezește gândurile.

Pinter luă câteva notițe.

– V-a văzut cineva cât timp ați fost afară?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

– Nu.

Domnul Keel, funcționarul de la biroul lui Baines îl văzuse, deoarece David se dusese acolo, pentru a-i da individului o scrisoare pentru Charlotte. Dacă ar fi dezvăluit acest detaliu, și-ar fi pus viața pe tapet și, mai mult, ar fi implicat-o pe Charlotte în toată povestea asta. Era intolerabil! Dacă se dovedea necesar să dezvăluie unde umblase în noaptea aceea, avea să o facă, dar numai dacă ar fi rămas fără altă opțiune. Charlotte nu trebuia băgată în asta.

– Când m-am întors acasă, continuă David, am aflat că soția mea se întorsese. Astfel, i-am cerut menajerei să mă lase să intru în camera încuiată a soției mele. Având în vedere că am găsit-o împreună la miezul nopții pe soția mea, nu prea înțeleg cum pot fi considerat suspect.

– Exista o ușă care ducea în dormitorul dumneavoastră, nu?

– Da, și era încuiată pe interior.

– Dar cu siguranță dumneavoastră aveți acea cheie.

Pe sub masă, David își încleștă pumnii.

– Mi-a cerut singura cheie în urmă cu câțiva ani, iar eu i-am dat-o. În ziua în care îl alungase din patul ei. De ce credeți că a trebuit să o chem pe menajeră să-mi deschidă?

Încruntat, bărbatul mai notă ceva în carnețel.

– De ce ați vrut să mergeți în dormitorul ei dacă era încuiat?

– Aveam o chestiune de discutat cu ea, iar ea nu fusese acasă mai devreme. Când am bătut, nu mi-a răspuns.

– Și ce chestiune era?

Giles se ridică din nou în picioare.

– Această conversație se încheie acum, domnule Pinter. Până când nu o să aveți ceva mai solid decât o presupunere și păreri divergente ale legiștilor, vă sugerez să-mi lăsați fratele îndoliat în pace.

– Nu mă deranjează să răspund la întrebările dumnealui, spuse David cât de calm putu. Nu am făcut nimic greșit.

Pinter își băgă carnețelul în buzunar.

– Momentan, am aflat tot ce voiam să știu. Se întinse spre scrisori, vrând să le bage iar în mapă.

– Stați! spuse David. Lăsați-mă să mă mai uit o dată.

Văzuse biletul de adio numai o dată, în noaptea în care murise Sarah. Când îl citise, era deja înnebunit de imaginea ei în apa însângerată. Cu siguranță, nu dăduse atenție semnăturii ei. Acum însă o făcea și le privea cu atenție pe ambele, comparându-le. Înțelese de unde apăruseră întrebările. Litera r era ușor diferită, la fel și litera k.

– Probabil că a fost foarte agitată când a scris, spuse el, îndepărtând biletul. Asta poate explica neclaritățile.

– Ne-am gândit și la acest lucru. Pinter băgă cele două documente în mapă. Conform sursei, soția dumitale făcuse planuri cu o prietenă pentru ziua următoare. Nu pare a fi ceva ce ar face o persoană care plănuiește să comită suicid.

– Iar prietena ei a confirmat ce a spus sursa?

– Da.

Pentru prima dată, își dădu voie să creadă posibilitatea aceasta. Deși îl străbătu un fior rece la gândul că Sarah ar fi putut fi ucisă cu sânge-rece, David simți cum o parte din vina pe care o simțise în ultimele luni se diminuă. Nu fusese vina lui. Nu o condusese el la asta. Pe de altă parte, rolul lui era să o protejeze. Oricum ar fi fost, era vinovat. Și, pentru numele lui Dumnezeu, cine ar fi intrat în camera lui Sarah când ea era îmbrăcată numai în halat, pregătindu-se să facă baie? Nu avea sens.

Domnul Pinter se îndreptă spre ușă, dar apoi se opri și se întoarse spre ei.

– Mai am o întrebare, domnule. De ce le-ați spus prietenilor că s-a sinucis din cauza datoriilor la jocurile de noroc când în bilet nu este menționat acest lucru?

Când Giles îi aruncă individului o privire ucigătoare, David tresări. Păstrase acest lucru secret chiar și față de fratele lui.

– Având în vedere că trebuia să aleg între slăbiciunea soției mele pentru jocurile de noroc și faptul că era nefericită cu mine ca motiv pentru sinuciderea ei, dumneavoastră ce ați fi ales?

Privirea lui Pinter se îmblânzi.

– Înțeleg ce vreți să spuneți.

– Dacă aș fi falsificat biletul, nu credeți că aș fi folosit cuvinte care să mă pună într-o lumină mai bună?

– Poate. Sau poate v-ați gândit la asta fiindcă sunteți mai inteligent decât mulți alții.

David îl fixă încruntat pe polițist.

– Aveți dreptul la opinie, domnule. Sper doar că, atunci când o să luați o decîzie în această privință, dovezile să cântărească mai mult decât părerea dumneavoastră.

– Vă asigur de asta. Nu îmi formez o părere până când nu am dovezi care să mi-o susțină. Făcu o plecăciune. O să plec acum. O să apreciez însă dacă puteți rămâne în oraș până când se lămurește totul.

David scrâșni din dinți.

– Este o cerere sau un ordin?

– O sugestie, dacă vreți. Pinter îl salută pe Giles. O zi bună, domnilor!

În timp ce se îndrepta spre ușă cu mapa în mână, David nu putu decât să-l petreacă cu privirea. O zi bună? Nici pe departe. Mai rău, David începu să se teamă că nu mai putea avea niciodată o zi bună. Simți că brusc trebuia să dea socoteală pentru toate păcatele și, din păcate, nu putea face nimic în privința asta.

În acea după-amiază, Charlotte stătea în biroul ei, recitind scrisoarea vărului Michael:

Dragă doamnă Harris,

Oferta dumneavoastră de a cumpăra proprietatea care găzduiește școala a fost neașteptată. În ultima vreme, finanțele mele au avut de suferit, așa că m-am hotărât să găsesc un cumpărător al proprietății. Oricât mi-aș dori să vă vând acest loc, nu pot. Terenul

este foarte valoros, iar suma pe care o sugerați nu este nici jumătate din cât ar merita. Cum în curând o să am nevoie de o sumă mare de bani, trebuie să găsesc alt cumpărător.

Vă pot permite să rămâneți cu aceeași chirie încă trei luni, atât timp cât respectați înțelegerea noastră, desigur. Asta ar trebui să vă dea suficient timp pentru a găsi altă proprietate pe care să o închiriați. Însă la sfârșitul celor trei luni trebuie să vând. Vă sugerez să începeți să căutați o locație mai bună pentru școală.

Vărul dumneavoastră,

Michael

Se holba la scrisoare, simțind un gol în stomac. Era atât de rece, de rezervat! Nu semăna deloc cu vărul Michael. De ce îi făcea asta? Oare din cauza bârfelor? Își pierduse încrederea în capacitatea ei de a conduce școala? Nu credea că lucrurile între ei erau atât de proaste. Părea ca un proprietar obișnuit. Fu suficient să o facă să ia în considerare ruperea angajamentului, trimițându-l pe Terence să-i afle identitatea. În aceste condiții, era nevoită să plătească o chirie mai mare, în timp ce trebuia să găsească altă locație pentru școală. Nu se putea descurca.

Cel puțin avea averea lui Sarah. În plus, pe lista lui David mai erau câteva proprietăți pe care încă nu le văzuse, deși gândul că trebuia să-și petreacă următoarele săptămâni cutreierând țara cu el era mai degrabă descurajator. I-ar fi foarte greu să se gândească la cererea lui în căsătorie când, de fiecare dată când îl vedea, voia să se arunce pe el ca o femeie ușoară dornică de pasiune. Închizând ochii, își frecă tâmplele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea să scape din încurcătura asta?

– Doamnă Harris, se auzi o voce din ușă, este un polițist aici care dorește să vă vadă.

Își ridică privirea și își găsi majordomul stând acolo. Oh, nu, ce mai era acum? Oare nu avusese parte de suficiente motive de îngrijorare în ultimele zile?

– Ce vrea?

– Nu vrea să spună. Pare însă hotărât să nu plece până când nu vorbește cu dumneavoastră.

– Foarte bine, spuse ea plictisită. Spune-i să intre!

Câteva clipe mai târziu, când majordomul îl anunță pe bărbat ca fiind domnul Pinter, se ridică să-l întâmpine pe individul atrăgător care intrase în biroul ei.

– Sunt doamna Harris, îi spuse ea, proprietara școli. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul o privi atent în timp ce aștepta să își reia locul, pentru a putea și el să se așeze pe scaunul din fața biroului.

– Reprezint biroul magistraților și doresc să vă pun niște întrebări privitoare la răposata Lady Kirkwood.

Asta o puse în defensivă imediat.

– Ce fel de întrebări?

– Înțeleg că Lady Kirkwood a fost una dintre elevele școlii.

– A fost.

– Ați zice că Lady Kirkwood era melancolică de fel?

– Melancolică? Sarah? Râse de parcă nu îi venea să creadă ce auzea, dar privirea necruțătoare a domnului Pinter o făcu să redevină serioasă. Nu vreau să vorbesc morții de rău, dar era mai degrabă înfumurată decât melancolică. De ce? Are legătură cu moartea ei?

– Știți cum a murit?

Faptul că bărbatul nu îi răspunse începu să o alarmeze.

– S-a sinucis.

– Da, dar știți de ce?

Asta o confuză. Ce se petrecea?

– Nu. Ziarele au scris doar că și-a luat viața.

Scoțând carnețelul, domnul Pinter mâzgăli ceva cu creionul.

– Deci familia ei nu v-a spus nimic. Și nici soțul ei.

Faptul că îl menționase pe David o făcu și mai precaută.

– Uitați ce e, nu o să vă mai răspund la întrebări până când nu primesc răspuns la ale mele. De ce puneți întrebări despre Sarah la șase luni de la moartea ei?

Domnul Pinter mustăci și îi răspunse:

– Investigăm asasinatul lui Lady Kirkwood, spuse el direct.

– Asasinat! Deci nu a fost un suicid?

– A fost găsită în halat în cadă, cu venele tăiate. În acel moment, suicidul părea cel mai plauzibil, având în vedere că s-a găsit un bilet de adio. Evenimente recente ne-au făcut să credem că biletul a fost falsificat, probabil de asasin.

Se sprijini de spătarul scaunului, simțind brusc cum i se înmoaie genunchii. Un asasin? Chiar credeau că a omorât-o cineva pe Sarah? Cum se putea una ca asta?

– Lord Kirkwood știe despre suspiciunea asta?

– L-am informat azi-dimineață, da.

– Bietul bărbat, spuse ea, având grijă să arate numai puțin din simpatia pe care o avea pentru David. Cât are de suferit!

– Mă îndoiesc că suferă prea mult, spuse domnul Pinter sec. Am înțeles că nu avea un mariaj fericit.

Îl țintui cu privirea pe polițist. El o analiza mai atent, iar adevărul o lovi brusc. Autoritățile credeau că David o omorâse pe Sarah! Cum puteau crede una ca asta? Era ridicol!

– Nu pot să spun dacă avea un mariaj fericit sau nu, rosti ea răgușit, alegându-și cuvintele cu grijă. Ca văduvă, vă asigur că, indiferent de situație, suferă din cauza morții ei. Era soția lui, la urma urmelor. Iar el este un bărbat de caracter.

– Așa mi s-a spus, comentă individul.

Însă părea sceptic. Ea se simțea indignată, și pe bună dreptate.

– Dacă presupuneți că soțul ei a făcut asta, vă înșelați amarnic. Era prea onorabil și prea mândru pentru ceva atât de josnic. Și, cu siguranță, nu aveți nici o dovadă care să sugereze că el...

– Am înțeles că Excelența Sa a petrecut mult timp în compania dumneavoastră în ultima vreme.

Schimbarea bruscă de subiect și privirea scurtătoare a domnului Pinter o alarmară și mai tare.

– Cine v-a spus asta?

– Este adevărat? insistă domnul Pinter.

Întrebările lui o speriau. Doar nu credea că ea și David... că împreună ar fi putut conspira...

– Depinde ce înțelegeți prin *mult timp*. M-a vizitat de câteva ori, da.

– Și ați participat la o cină la el acasă acum trei seri. Chiar dacă el încă este în doliu.

– Uitați ce este, spuse ea, deranjată de insinuările lui, am fost acolo pentru a vizita o fostă elevă, măritată cu vărul Excelenței Sale. Nu că asta ar fi treaba dumneavoastră.

– Înțeleg. Notă ceva în carnețel. Iar Excelența Sa nu v-a spus nimic despre mariaj și nu v-a explicat cum i-a murit soția.

Ea încremeni.

– Ar fi trebuit? Avem o relație strict profesională. Nu-mi spune genul acesta de lucruri.

– Relație profesională. Pentru prima dată, chipul lipsit de emoții al domnului Pinter trăda surprinderea. Ce fel de *relație profesională?*

Oh, Dumnezeule! Poate că nu ar fi trebuit să menționeze asta. Nu ar fi fost mai bine ca poliția să afle de moștenire decât să presupună că între ea și David se întâmpla ceva scandalos?

– Lady Kirkwood a lăsat școlii o sumă importantă de bani. Excelența Sa a primit sarcina de a duce la îndeplinire această ultimă dorință.

Acest amănunt păru să-l deruteze pe polițist.

– Nu înțeleg.

– A lăsat prin testament 30 000 de lire școlii pentru construirea unei noi clădiri care să-i poarte numele.

– Este imposibil, spuse domnul Pinter, ochii lui verzi întunecându-se. Doamna nu a lăsat nici un testament.

Capitolul 19

În ultimele șase luni, David încercase să uite de moartea soției lui. Era zguduitor să fie nevoit să retrăiască fiecare moment, sperând la un indiciu asupra modului în care se întâmplase totul cu adevărat. În timp ce Giles plecă spre hanul Lincoln să vadă dacă poate afla ceva despre investigație din nenumăratele lui surse, David reluă șirul evenimentelor, analizând fiecare oaspete care călcase pragul casei lui din oraș în acea zi. Nimic nu îl ajută să rezolve misterul.

Își aminti apoi cum se simțise ea cu o zi înainte de suicid. Ultimele cuvinte pe care i le adresase îi rămăseseră întipărite în minte, având în vedere că după moartea ei le analizase în detaliu, încercând să înțeleagă de ce alesese să se sinucidă. Nici una dintre conversațiile lor scurte, furioase despre patima ei pentru jocuri nu îi dăduse de înțeles nimic. Nici acum nu o făceau.

Nici măcar după ce îi cotrobăise prin cameră nu aflase ceva nou, și anume că Sarah avea o slăbiciune pentru jocurile de cărți, pentru haine și bijuterii, în exact această ordine. Dacă avea o viață secretă pe lângă faptul că risipea banii, el nu descoperise nimic în acest sens.

Între timp, mai primi un mesaj de la Baines. De data aceasta, trimisese mesagerul cu un bilet pe care scria: „Mulțumesc pentru mesaj, domnule, dar de data aceasta mă tem că nu ne putem întâlni".

David observase deja doi polițiști care dădeau târcoale casei, unul în spate, altul în față. Era evident că era urmărit, așa că Baines mai putea aștepta. Și totuși, când Giles ajunse acasă, David era de nestăpânit. Ieși în calea lui Giles și-l duse în cea mai apropiată bibliotecă.

– Ai aflat ceva? insistă el în timp ce închise ușa. Cine este sursa aceea misterioasă?

– Trebuie să fi fost Richard, spuse Giles, îndreptându-se spre bar pentru un pahar de coniac. Face vâlvă pentru că nu vrei să-i dai bani.

A stârnit suspiciuni, sperând că o să-ți analizeze viața de-a fir a păr. Face asta doar ca să se răzbune pe tine.

David zâmbi.

– Deci nu ai aflat nimic.

După ce își turnă un pahar plin cu licoarea de culoarea chihlimbarului, Giles se așeză pe scaun și privi pierdut în pahar.

– Nu.

Dacă era cineva care voia să-l bage în belele, putea la fel de bine să fie Pritchard, nu neapărat Richard. Individul probabil credea că ar fi fost o manieră eficientă de a se răzbuna pe el pentru că nu o ținea în frâu pe Charlotte. Numai că Pritchard nu ar fi avut de unde să știe cum scria Sarah.

Se gândi că sursa putea fi nemernicul acela de cămătar, Timms, care ar fi cunoscut scrisul lui Sarah și care avea suficiente motive pentru a-i face rău. De ce oare i-ar fi permis autoritățile să vadă biletul de adio? Poate că instigatorul doar încerca pe ascuns să trezească suspiciuni. Poate că atunci autoritățile analizaseră mai bine biletul și dăduseră peste un asasinat la care nu se așteptaseră.

Simți un fior rece pe șira spinării.

– Pe lângă biletul de adio și rapoartele ambigue ale legiștilor, întrebă David, au alte dovezi care să confirme că a fost un asasinat?

– Se pare că nu. Dacă nu putem contrazice mărturiile experților – ambele sunt suficient de solide, mai ales că nu ai alibi și ai și foarte multe motive.

– Ce motive? tresări David. Aveam deja control asupra banilor ei, de ce aș fi riscat totul omorând-o?

– Pentru că îi pierdea la jocurile de noroc mai repede decât îi puteai tu investi.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-aș fi omorât soția pentru datoriile pe care le avea la jocurile de noroc! Este o idee absurdă.

– Ei nu o să fie de aceeași părere. Știi, mereu primul suspect este soțul. Suspiciunile îi pot încuraja să le pună întrebări servitorilor și prietenilor tăi și astfel încep să-ți ia viața la bani mărunți. Chiar dacă nu o să ajungi niciodată la proces, o să fie o treabă neplăcută.

Exact de ce se temea. Majordomul îi întrerupse cu o bătaie în ușă.

– Lacheul personal al doamnei Harris este aici, domnule, spuse acesta când David îi permise să intre. Insistă să vă transmită personal mesajul.

Pulsul lui David se acceleră. Charlotte îl trimisese acolo pe Terence? La naiba, probabil polițiștii îl văzuseră! Și totuși, dacă nu era ceva urgent, nu ar fi făcut asta.

– Spune-i să intre!

Giles îl privi confuz pe David.

– Fie văduva a auzit de anchetă, fie nu se mai poate dezlipi de tine. Ai face bine să ai grijă! Nu o să te ajute prea mult ca autoritățile să creadă că între voi doi există o relație.

David oftă. Dacă poliția avea să facă legătura între el și Charlotte, la ce se puteau gândi? Deși nu era vinovat de moartea soției lui, acest lucru nu făcea decât să trezească și mai multe suspiciuni.

– Există ceva între voi? întrebă Giles. În calitate de avocat al tău, trebuie să știu.

Oare să-i spună lui Giles despre vărul Michael, despre faptul că secretarul lui Baines era alibiul lui pentru noaptea asasinatului? Dacă o făcea, Giles sigur avea să-i dea la Pinter această informație, iar el nu mai era suspectat. Imediat însă, relația lui cu Charlotte avea să fie distrusă. Nu, nu avea să-și asume riscul până când nu era forțat de împrejurări. Și totuși, era mai bine să-i spună lui Giles despre intențiile lui în ceea ce o privea pe Charlotte.

– Am cerut-o de soție, spuse David direct. Încă nu mi-a dat un răspuns.

Giles învârtea paharul in mâini.

– M-am gândit eu. Îl privi pe David. Îți sugerez să păstrezi această informație pentru tine până când o să se sfârșească totul.

– Nu-ți face griji, m-am gândit și eu la asta. David se îndreptă spre șemineu. Nu o să iasă nimic bun din toate astea. Nu am omorât-o pe Sarah și nu există nici o dovadă care să arate contrariul. Am căutat prin fiecare cotlon al camerei și m-am gândit la acea noapte de sute de ori. Sincer, nu pot găsi nici un motiv pentru care cineva ar vrea să o omoare. Probabil că este doar o greșeală a experților.

– Sper să ai dreptate.

În acel moment, Terence apăru în ușă. Dădu să intre, dar când îl văzu pe Giles, se opri. Se întoarse spre David.

– Domnule, doresc să vă vorbesc între patru ochi.

Înțelegând aluzia, Giles se ridică și spuse:

– O să fiu sus, în birou, dacă ai nevoie de mine.

Imediat ce plecă, David închise iar ușa.

– Ce s-a întâmplat, Terence?

Lacheul îi dădu biletul. David citi repede:

Un anumit domn Pinter de la biroul magistraților a fost azi aici. Trebuie să-ți vorbesc urgent. Dacă ne putem vedea în seara asta la ora zece, la debarcaderul școlii, trimite vorbă prin Terence. Dacă nu, spune-i când și unde.

Privindu-l pe Terence, David se înfioră.

– Ce voia Pinter de la ea?

– Nu am asistat la interogatoriu, domnule, dar mi-a spus că cei de la biroul magistraților par să vă suspecteze pentru moartea soției dumneavoastră.

David mototoli hârtia, simțind de parcă i-ar fi căzut tavanul în cap.

– A zis că suspiciunea lor este „incredibil de absurdă".

Simți că își mai revine.

– Cel puțin mi-a mai rămas un prieten pe lume.

– Sunt convins că aveți mai mulți, domnule. Nu toți judecă oamenii în funcție de ceea ce spun autoritățile. Mi-e greu să cred că un bărbat despre care servitorii vorbesc atât de elogios ar putea fi capabil de crimă, adăugă Terence când David îl privi confuz.

– Mulțumesc, spuse David, mișcat într-un mod bizar de încrederea pe care o avea acest bărbat în el. Atunci, dacă nu crede că mi-am ucis soția, de ce dorește să mă întâlnească?

– Nu mi-a spus asta, dar cred că este...

– Foarte urgent, spuse el iritat. Da, știu. Începu să se simtă ca un personaj dintr-un roman gotic. Ți-a spus ce i-a zis polițistului despre... prietenia noastră?

Terence înlemni.

– Nu, domnule. Dar, din câte o cunosc pe stăpână, aș zice că a fost discretă. Mereu a fost astfel cu elevele ei. Totuși, nu-și dorea să cunoască prea multe despre această parte a vieții ei.

David se gândi la altceva.

– Ai fost discret când ai venit la Richmond?

Terence îl privi jignit.

– Aș zice că știu să evit polițiștii, domnule. Trebuia să-i evităm de fiecare dată când organizam câte o luptă.

David uitase asta. Luptele erau ilegale și uneori trebuiau să fie mutate de mai multe ori pentru a dejuca încercările polițiștilor de a le opri.

– Nu vă îngrijorați în privința asta, domnule, continuă Terence. Nimeni nu supraveghea școala și i-am văzut pe cei doi polițiști care

stăteau în fața și în spatele casei, așa că am avut grijă – m-am strecurat prin intrarea servitorilor când nimeni nu era atent. Nu m-a văzut nimeni, vă asigur.

Se simți ușurat.

– Îți mulțumesc pentru asta!

– Dar dumneavoastră, domnule? întrebă Terence. Puteți pleca de aici în seara asta fără să fiți observat?

– Mă descurc. Zâmbi. Poate că nu sunt la fel de obișnuit cu polițiștii ca tine, dar, în viața mea, a trebuit să scap de câțiva ziariști.

– Dacă mergeți pe lângă râu, nimeni nu o să vă vadă, chiar dacă, prin absurd, trimite pe cineva să urmărească școala. Orice barcă vă poate duce la debarcaderul școli.

– Îți mulțumesc pentru sfat și pentru ajutor. Spune-i stăpânei tale că ne întâlnim la locul stabilit.

– Foarte bine, domnule.

Când bărbatul nu dădea semn că voia să plece, David păru contrariat.

– Mai este ceva, Terence?

Părând brusc stânjenit, pugilistul își scărpină gâtul.

– După ce mi-a spus stăpâna de ce sunteți suspectat, m-am gândit că... s-ar putea să am informații care să vă ajute să descoperiți cine v-a ucis soția.

David se alarmă brusc.

– Oh?

– Nu obișnuiesc să bârfesc cu ceilalți servitori, înțelegeți, dar...

– Ți-aș rămâne recunoscător pentru orice mi-ai putea spune, rosti David cu fermitate.

Terence încuviință.

– Când am fost aici cu stăpâna, în urmă cu câteva seri, la cină, i-am auzit pe servitori vorbind despre activitățile Excelenței Sale. Nu știu dacă... mă tem că ceea ce spuneau despre ea ar fi greu de suportat.

– În acest moment, nimic din ce aș putea afla despre soția mea nu m-ar mai surprinde, zise David sec. Continuă!

– Am înțeles că printre servitori se credea că Excelența Sa arăta... un tratament aparte lacheului principal. Terence se înroși. Un tratament mai personal, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

David rămase cu gura căscată. O suspectase pe Sarah de multe lucruri, dar nu și de asta.

– Vrei să-mi spui că-mi punea coarne cu George?

Terence se înroși chiar mai tare, deși privea dârz prin David, la perete.

– Da, domnule. Așa se zvonește. Nu aș fi spus nimic despre asta dacă nu ar fi fost aceste circumstanțe...

– Da, da, ai făcut bine că mi-ai spus.

David se apropie de sticla cu coniac și își turnă în voie. Luă o înghițitură, apoi rămase privind în gol, în pahar, simțindu-se de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

Sarah avea un amant? Sub acoperișul lui? Când nu voia nici măcar să împartă dormitorul cu el? Oh, Dumnezeule, simțea că i se face rău! Nu pentru că îi păsa cu cine se culcase sau de ce, ci pentru că asta îi arăta din nou cât de orb fusese și nu văzuse ce se întâmplase sub acoperișul său. Dintre toți bărbații, cu un lacheu! Iisuse!

– Poate că sunt numai bârfe, remarcă Terence.

– Nu, spuse David cu vocea tremurândă. Are sens.

Asta explica de ce George își neglija îndatoririle de la moartea ei și de ce îi făcuse mereu o impresie proastă lui David.

După plecarea lui Terence, nu reuși să-și scoată din minte mărturisirea pugilistului. De cât timp avuseseră o relație? Oare de aceea încetase să-l primească în patul ei? Era posibil, dar nu avea de unde să știe cu siguranță până când nu avea să discute cu George. Momentan însă, nu era pregătit pentru această discuție.

În primul rând, avea să pună pe cineva să-l urmărească pe George pentru a afla dacă el era sursa misterioasă pe care se bazau autoritățile. Apoi avea să ceară să se verifice camera lacheului.

Acum nu mai avea nici o îndoială asupra faptului că George o dusese pe Sarah la Spitalfields pentru a vinde safirele. Mai rău, dacă ar fi avut de suferit după urma ei, poate că ar fi fost chiar capabil de crimă. Cu siguranță, ar fi avut acces ușor la dormitorul lui Sarah, cu sau fără cheie, având în vedere că erau amanți. Desigur, și alții ar fi avut. Richard obișnuia să se furișeze să discute cu Sarah fără să îl vadă nimeni.

Richard nu ar fi omorât-o niciodată. Sarah era eroina lui, iar el era febleța ei. Îi împrumuta bani și îi lua apărarea în fața tatălui lor. Nu, Richard nu ar fi omorât gâsca cu ouă de aur. Probabil era de părere că David o făcuse și se asigurase că avea să plătească pentru asta.

David scrâșni din dinți. Indiferent cine ar fi plănuit asta, avea să afle de ce încerca să-l distrugă și o omorâse pe Sarah dacă, într-adevăr, fusese omorâtă.

Mai întâi însă trebuia să afle ce îi spusese nenorocitul ăla de Pinter lui Charlotte de o supărase așa de tare. Întâlnirea trebuia să fie secretă, căci autoritățile sigur ar fi tras concluzii greșite. Cum să reușească?

Din fericire, Giles se dovedi a fi soluția perfectă la problema lui. Mai târziu în acea seară, el și Giles merseră în oraș. Giles purta haine de doliu și stătea în trăsură, în timp ce David, îmbrăcat ca un lacheu, călătorea în spate, alături de celălalt lacheu. Pentru prima dată, faptul că avea un frate care îi semăna atât de bine era în avantajul lui.

Când plecară, David observă că unul dintre polițiști încălecă și urmă trăsura discret, de la distanță. Când trăsura se oprî și îl lăsă pe Giles la o tavernă cunoscută, polițistul rămase afară și așteptă, exact așa cum prevăzuse David. Iar când trăsura fu trasă unde celelalte trăsuri își așteptau stăpânii, David dispăru în noapte.

Avu nevoie de vreo două ore să ajungă la școală pe cursul râului, dar reuși să fie acolo cu vreo jumătate de oră mai devreme decât stabiliseră. Ajunse pe debarcader fără să fie văzut, căci ușa fusese încuiată. Din fericire, cineva lăsase un felinar pâlpâind într-un cui aproape de ușă, așa că nu fu nevoit să bâjbâie prin întuneric.

Însă nu era un debarcader propriu-zis, ceea ce explică de ce Charlotte alesese acest loc pentru întâlnire, în ciuda fricii ei de apă. Deși construit lângă Tamisa, care se putea auzi lovind bancul la mică distanță, structura era solidă, cu podea de lemn și patru pereți trainici. Numai ancorele de deasupra rămăseseră mărturie că odată fusese folosit pentru bărci.

Acum construcția era plină cu arcuri, săgeți, mobilier vechi, cufere și instrumente de grădinărit. Zâmbi. Numai Charlotte putea transforma un debarcader perfect funcțional într-o magazie pentru grădină. Cu siguranță, nu avea să se aventureze pe râu.

Dezvelind o canapea roasă, se întinse, epuizat peste măsură. Era obosit de atâtea surprize. Acum nu-și dorea decât să o vadă și să o îmbrățișeze pe Charlotte, să uite drama pe care o trăia în Londra. Trebuia să se asigure că tot ce se întâmpla nu avea să o îndepărteze de el și mai mult. Poate că trebuia să-i spună totul despre vărul Michel. Nu. Dacă o făcea, trebuia să-i mărturisească secretul acestei mascarade. Având în vedere că nu știa ce credea ea despre toată încurcătura cu Sarah, nu putea risca.

Dacă Charlotte înceta să aibă încredere în el...

Simpla idee îi frângea sufletul. Nu voia să riște să o piardă vorbindu-i despre vărul Michael. Având în vedere că lumea din jurul lui se prăbușea, acum avea nevoie disperată de Charlotte. Să-i ia demnitatea, să-i târască numele în noroi, dar nu avea să le permită să i-o ia pe Charlotte. Niciodată!

Capitolul 20

Charlotte se grăbi spre debarcader, întrebându-se dacă David ajunsese deja. Își petrecuse toată amiaza și seara îngrozită de mărturisirile domnului Pinter, dorindu-și răspunsuri. Imediat. Când intră în debarcader, la început nu văzu pe nimeni. Observă apoi un servitor îmbrăcat in uniforma familiei Kirkwood care dormea pe canapea. Se simți dezamăgită, până când se apropie și observă că era David.

Furia care o stăpânise toată amiază crescu. Polițiștii îi investigau viața, iar el dormea? Ah, tipic bărbătesc! Luă o cărămidă și o scăpă pe podea. David tresări și privi confuz, apoi îi întâlni privirea.

– Charlotte, ești aici. Cred că am adormit!

– Poate că hainele de servitor ți-au amețit simțurile, spuse ea în timp ce îi scoase peruca și o aruncă alături.

Tonul ei înțepat îl surprinse. Se întinse spre ea și o trase în poala lui.

– Poate că hainele tale de directoare de școală le-au amețit pe ale tale, o contrazise el, aplecându-se să o sărute.

– Oprește-te! protestă ea. Trebuie să vorbim.

– Putem vorbi mai târziu, bombăni el și o sărută.

Pentru o clipă, uită de furie. Probabil uitase că o minți se din motive pe care nu le pricepea încă. Dar înțelegea focul dintre ei. Când o săruta, el era al ei – și era minunat. Asta până când se întoarse să îi descheie nasturii rochiei. Atunci își aminti de furie și se ridică din poala lui. Punându-și mâinile în șold, spuse:

– Trebuie să vorbim. Este important.

O privi prudent.

– Ești supărată.

– Supărată este puțin spus pentru ce simt acum, te asigur.

David se ridică de pe canapea și se îndreptă de spate.

– Terence mi-a zis că nu crezi că am omorât-o pe Sarah. A greșit?

– Sigur că nu. Știu că nu ai face niciodată așa ceva. Vocea îi deveni gravă. În timpul interogatoriului despre elevele mele și despre asocierea mea cu tine, domnul Pinter a scăpat o informație care pare ceva ce tu ai fi capabil să faci.

Își trecu degetele prin părul turtit de perucă.

– Informații despre ce? Sarah?

– Despre codicilul din testament.

Când înlemni panicat, ea știu adevărul. Sperase din toată inima ca Pinter să greșească.

– Și ce ți-a spus Pinter mai exact? întrebă David.

Îl privi încruntată.

– Știi ce a zis. A spus că Sarah nu a lăsat nici un testament. Deci ar fi greu ca un testament inexistent să aibă un codîcil.

– Ai văzut documentul! Însă răspunsul plat al lui David era evident o încercare de scăpare. Avocatul tău l-a verificat și a spus că este legal.

Asta chiar o făcu să-și iasă din minți. Se îndreptă spre el cu pumnii strânși.

– Da, așa este. Din nefericire, când i l-am arătat domnului Pinter, el a avut cu totul altă părere.

– Oh, Dumnezeule! spuse el cu sufletul la gură. I l-ai arătat lui Pinter?

Panica de pe chipul lui o făcu să se simtă ușor vinovată, dar sentimentul o părăsi indată ce își aminti ce făcuse David.

– Ce altceva ar fi trebuit să fac? La urma urmelor, am presupus că amantul meu nu o să mă mintă niciodată în această privință. Ignorând remușcarea de pe chipul lui David, se mai calmă. Chiar și după ce Pinter mi-a spus că familia lui Sarah reclama faptul că ea nu a avut testament, am crezut în tine. I-am zis că probabil familia Linley se înșală. Până la urmă, aveam documentul în mână. Inspiră adânc, încercând să nu plângă. Nu era, nu? Este un fals! Toată povestea asta cu moștenirea este o mare minciună!

Nici nu mai încercă să nege. Cum putea face asta? În schimb, o luă de umeri.

– Ascultă-mă, Charlotte! Îți pot explica totul.

– Să-mi explici? Cum ai putea explica așa ceva? Se desprinse din mâinile lui, sentimentul de trădare făcându-i inima deja rănită să doară și mai tare. Cred că am fost nebună că am crezut în tine! Râse autoironic. Unde mi-a fost capul? Sarah nu ar fi lăsat niciodată bani școlii. Îmi doream atât de mult să te am înapoi în viața

mea, spuse ea șoptind, încât am fost gata să ignor idioțenia spuselor tale. Asta era cel mai rău. Dacă aș fi acceptat că era o minciună, asta ar fi însemnat că mă urăști atât de mult încât ți-ai bate joc de mine intenționat, pentru a te răzbuna...

– Nu! strigă el îngrozit. Știi că nu are legătură cu răzbunarea!

– Oare? Era singura explicație care avea sens. Altfel de ce te-ai preface...

– Nu din răzbunare, pentru Dumnezeu! Chiar crezi că aș putea face dragoste cu tine, că te-aș cere de nevastă pentru a mă răzbuna pentru ce s-a întâmplat în urmă cu 18 ani? Mai ales pentru că știam de ce ai făcut-o?

Avea logică, dar nu răspundea la întrebarea ei.

– Deci ce alt motiv există? Ai vreo înțelegere cu Pritchard? Păreai să-l cunoști chiar foarte bine. Te-a convins să-l ajuți și ai încercat să mă convingi că trebuie să mut școala doar pentru a scăpa de mine?

– Nu are nici un sens ce spui, strigă el. Singura modalitate prin care te-ai putea muta ar fi dacă banii sunt reali, și chiar sunt. Fiecare bănuț îți aparține. Moștenirea! Totul este al tău dacă vrei.

Charlotte îl privi cu ochii larg deschiși. Nu îi venea să creadă ce auzea. Nu putea crede una ca asta.

– Cum ar putea să-mi aparțină în mod legal dacă testamentul nu există?

– Sunt banii mei, din propriile investiții. În ciuda luminii lămpii, privirea îi era întunecată. Știam că nu o să-i accepți niciodată dacă vin din partea mea, așa că am inventat moștenirea. Se apropie să-i mângâie obrazul, dar când ea se dădu înapoi, vocea lui deveni gravă. Dacă nu mă crezi, întreabă-mi avocatul!

– El este cel care a zis că Sarah nu a avut testament, suspină ea.

– De la bun început nu a acceptat această situație. Sigur s-a gândit că este în interesul meu să nu menționeze codicilul fals când avea să discute cu autoritățile.

– Ce păcat că nimeni nu s-a gândit să mă pună și pe mine la curent!

David se albi.

– Dacă îl întrebi, o să-ți spună de ce am făcut-o. El știe totul. Știe că am făcut-o pentru tine.

Își dorea atât de mult să-l creadă, dar era o idee nebunească.

– De ce ai vrea să mă ajuți pe mine și școala din banii tăi? După atâția ani...

– După atâția ani, spuse el grav, am vrut să o recâștig pe femeia pe care, ca un netot, am îndepărtat-o. Se opri. Te doream și nu am găsit o modalitate mai bună de a trece de zidul pe care l-ai construit în jurul tău.

– Da, dar 30 000 de lire...

– Dacă aș fi avut, ți-aș fi dat mai mult. Îi privi chipul blând, dar suferind. Știam că școala are probleme. Dacă îți amintești, eu și Sarah am participat la strângerea de fonduri. După moartea ei, știam că te vreau înapoi. De data asta, când vru să-î mângâie obrazul, nu îl opri. Știam, de asemenea, că o să fii suspicioasă dacă îți ofer banii direct și că nu o să-mi permiți să te curtez atât timp cât sunt in doliu. Aveai nevoie de fonduri mult mai repede, având în vedere acțiunile lui Pritchard. Așa că am pus la cale un plan diferit.

Își aminti tot ce îi spusese în prima zi – insistența lui de a reconstrui școala altundeva, despre implicarea lui. Cu siguranță, dacă și-ar fi dorit răzbunare, nu ar fi vrut să petreacă atât de mult timp cu ea. Chiar credea că David ar fi făcut dragoste cu ea dacă o ura?

Și totuși, având în vedere ce îi făcuse și cum stăteau lucrurile între ei în acel moment, îi era greu să creadă. Și nu știa că scrisoarea ei fusese publicată din greșeală.

– Cum să am încredere în tine? îi șopti ea.

O cuprinse în brațe.

– Niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine, Charlotte! Niciodată. După ce m-am însurat, de fiecare dată când te întâlneam în societate, mă obligam să nu îmi pese, să nu mă întreb la cine te întorceai în nopțile în care erai singură.

Când îi sărută părul, nu se opuse, deși se ura pentru că era atât de slabă. O speria cât de mult își dorea să creadă că într-adevăr lui îi păsa. Cum să și-l dorească în viața ei atât de tare încât să renunțe la tot pentru el?

– Când a murit Sarah, șopti el, nu a mai existat nici un motiv să mă opun sentimentelor mele. Vedeam, în sfârșit, șansa să am soția pe care mi-o doream. Așa că am făcut ceva prostesc. Pur și simplu nu știam ce altceva să fac.

– Ai fi putut să-mi spui adevărul, rosti ea cu capul sprijinit pe umărul lui. Ai fi putut să-mi spui că știai de ce am scris scrisoarea. Ai fi putut să spui toate astea dacă voiai să o luăm de la capăt.

– Și m-ai fi crezut?

– Nu știu. Își ridică ochii spre el, confuză. Nici măcar nu mi-ai oferit șansa de a te crede.

– M-am temut că nu o să accepți. Nu știam ce simțeai, dacă măcar îți mai păsa de mine. Aveam nevoie de ceva care să mă ajute să ajung la tine. Moștenirea a fost acea legătură.

Când îi vorbise lui Godwin despre el, acesta îi spusese același lucru, dar îl crezuse nebun. Dar acum... Acum totul era mult mai complicat. David făcuse totul mai complicat.

– Nu pot accepta banii tăi. Cred că înțelegi asta.

O privi în ochi.

– Ba da, poți.

– Nu pot. Cum ar părea?

– Dacă te măriți cu mine, o să pară ca și cum soțul tău îți ajută școala.

Se eliberă din brațele lui.

– Știi că nu mă pot mărita cu tine acum, când ancheta privind moartea lui Sarah este în plină desfășurare. O să creadă că noi... că tu și eu...

– Oh, ai dreptate! Mereu uit de încurcătura asta cu Sarah. Mi-e greu să cred că a fost ucisă. Nu are nici un sens.

– Deci înțelegi de ce nu ne putem căsători acum.

Oftând, o privi frustrat.

– Desigur. Cu siguranță, nu-mi doresc să te implic în asta. Însă nu o să dureze veșnic. O s-o găsească pe persoana care a ucis-o. Trebuie să așteptăm până atunci. Între timp, permite-mi să-ți împrumut bani...

– Oh, da, spuse ea sarcastic, nici asta nu o să pară suspicios în ochii lor, faptul că îmi împrumuți 30 000 de lire...

Păru nesigur.

– Poate dacă avem grijă la modul în care o să-ți parvină...

– Ai înnebunit? Individul acela, Pinter, îți vrea capul! Nu intenționez să fiu motîvul pentru care o să te spânzure.

– Nu o să mă spânzure. Am alibi pentru noaptea aceea.

– Atunci de ce domnul Pinter nu a menționat nimic despre asta?

Deveni mai reținut.

– Este... complicat.

O trecură fiori reci. Se putea gândi la un singur motiv pentru care ar fi putut avea alibi în acea noapte și despre care nu îi putea spune.

– Ai fost cu... altă femeie, nu?

– Dumnezeule, nu! Părea sincer șocat. Nu mi-am înșelat niciodată soția. Nici măcar o dată.

Dorința cu care își dorea să-l creadă o înspăimânta.

– Să știi că nu te-aș învinui. Mi-ai spus că de mult nu mai împărțeați același pat.

– Asta nu înseamnă că m-am simțit liber să am o amantă. Ți-am spus cu mulți ani în urmă că eu cred în fidelitate. Mereu am sperat că pot găsi, împreună cu Sarah, o modalitate de a-mi salva căsnicia. M-am gândit că dacă aș putea să o țin departe de jocuri...

În ciuda eforturilor de a nu arăta asta, o cuprinse mila.

– Atunci care este alibiul tău? Și de ce nu i-ai vorbit lui Pinter despre el?

Se închise în el, așa cum făcuse mereu.

– Este secretul altei persoane. Nu are legătură cu noi.

– Secretele tale niciodată nu au părut să aibă de-a face cu noi până când nu m-au lovit din plin, așa cum mi s-a întâmplat la amiază! izbucni ea.

Se întoarse spre ușă, căci se săturase de atitudinea lui evazivă, dorindu-și să scape de valul de emoții care o invadau de fiecare dată când se afla aproape de ea. Nu avea nevoie de această agonie în viața ei.

– Unde pleci? întrebă el.

– Fă ce vrei, David! Nu vreau nimic din toate astea!

– Ce dracu' vrea să însemne asta? bombăni el, urmând-o.

– Asta înseamnă că nu este un moment potrivit pentru... o relație. Avem nevoie să stăm un timp departe unul de celălalt.

– Uite ce e, Charlotte, știu că nu ne putem vedea până când nu este găsit asasinul lui Sarah. Este prea riscant, nu numai pentru mine, ci și pentru tine. Nu o să le permit să gândească ceva rău despre tine. În vocea lui se simțea disperarea. Odată ce situația o să se rezolve, iar lucrurile o să revină la normal...

– Nu înțelegi! Nici măcar nu îl putu privi când i se adresă. Nu este vorba doar despre pericolul acestei situații. Eu... Nu cred că noi doi... că o relație este o idee bună în acest moment. Nu până când nu rezolv problema școlii și nu-mi dau seama ce cred cu adevărat despre căsătorie. Până atunci, este mai bine ca noi să nu...

– Nu, la naiba! Se grăbi să o ajungă la ușă. Nu-mi vine să cred că spui asta! O prinse din spate, strângând-o cu putere de braț. Nu o să-ți permit! Am nevoie de tine prea mult!

Nu era dragoste, ci nevoie. Nu era suficient. Nu mai era.

– Sigur nu ai nevoie de mine suficient de mult pentru a-ți împărtăși secretele.

– Deci pur și simplu renunți la noi? Din nou? Așa cum ai făcut acum 18 ani? Asta îmi spui? Știi foarte bine că problemele școlii nu o să se termine cu adevărat niciodată. În plus, mi-ai spus clar și răspicat că te temi să te recăsătorești.

Se întoarse spre el.

– Nu este corect! Nu îți permit să dai vina pe mine. De fiecare dată când mă întorc, mai descopăr o minciună sau o eschivare. Tu ești cel care are secrete și care își protejează inima.

– Și tu nu te protejezi? Se îndreptă spre ea, hotărât. Folosești școala drept scuză pentru a nu-ți asuma riscuri în viața personală și pentru a nu permite nici unui bărbat să se apropie din nou de inima ta. Vrei să știi de ce?

Îl fixă cu privirea, supărată.

– Pentru că ești o lașă, Charlotte Harris, bombăni el. Și știm amândoi asta!

Capitolul 21

David simțea că rămânea fără aer. Totul îi scăpa printre degete – Charlotte și speranțele pe care și le făcuse. Ce avea să se întâmple cu ei? De ce trebuia să facă lucrurile atât de dificile? Dacă se folosea de această situație cu Sarah pentru a-l îndepărta până când rezolva problemele școlii și decidea ce să facă în privința căsătoriei, avea să fie sfârșitul relației lor. Ea mereu fugise, întotdeauna găsise scuze pentru a ignora ceea ce exista între ei.

Pentru Dumnezeu, nu avea să-i permită asta!

Dacă trebuia să o înfurie pentru a o determina să-l asculte, ei bine, avea să o facă. Era mânioasă. Ura să fie acuzată de slăbiciune și mai ales de lașitate. Era mândră că putea fi puternică și independentă, dar lui chiar aceste calități i se păreau distructive. Nu avea să-i permită să se ascundă în spatele propriei independențe.

– Cum îndrăznești? strigă ea. Tu ești cel care m-a mințit. Tu ești cel care are secrete și cere imposibilul.

– Imposibilul? Se apropie de ea. Te referi la faptul că ți-am cerut să-ți împarți viața cu mine?

– În acest moment nu este înțelept...

– Da, în acest moment. Dar ai spus că te gândești la asta pe termen lung, că intenționezi să păstrezi distanța chiar și după ce o să fie prins asasinul lui Sarah, ca să te poți gândi. Vocea îi deveni gravă. Mai degrabă să te convingi că nu este o idee bună să te măriți cu mine. Nu văd decât un singur motiv pentru care ai face asta. O cuprinse de umeri. Lașitatea ta!

– Încetează cu asta! Nu sunt lașă!

– Nu? Te temi să renunți la o zecime din independența ta prețioasă pentru a te mărita cu mine.

Îi întâlni privirea.

– Oh, dar tu nu vrei să renunț doar la o zecime. Tu vrei să renunț la tot ce am. În schimb, nu-mi oferi nimic.

– Numele și banii mei nu înseamnă nimic?

– Nu la asta m-am referit, și știi bine. Nu-mi oferi nimic din tine.

– Îți ofer asta, șopti el, aplecându-se să o sărute.

Îl împinse cu atâta putere încât aproape că se dezechilibră.

– Este vorba numai despre dorința ta nechibzuită, nimic mai mult.

O privi mirat.

– Să nu îndrăznești să te dai drept directoarea jignită în fața mea, dulceață. Nu simt doar eu această dorință nechibzuită, știi bine.

– Da, te doresc. Ochii ei scânteiau de furie. Iar tu folosești această dorință pentru a mă controla. Spre surprinderea lui, îl împinse iar, obligându-l să se dea un pas în spate. Vrei să mă înmoi pentru a nu observa cum, ușor-ușor, pui stăpânire pe tot ce am în viață: școala, viitorul, inima.

Îl împinse cu atâta forță încât căzu pe canapea. Pierzându-și controlul, o trase peste el.

– Dacă atunci când facem dragoste îți dorești controlul, dulceață, sunt dispus să ți-l ofer. Luptându-se să se elibereze, el își sprijini mâinile pe spătarul canapelei. Haide, preia controlul! Își depărtă picioarele pentru a-i arăta mădularul excitat. Ia-mă! Nu o să te opresc.

Stând acolo în fața lui, cu mâinile în șolduri și fierbând de furie, era încântătoare.

– Nu văd la ce ar servi, izbucni ea, deși privirea îi căzu pe umflătura vizibilă din pantaloni.

– Ar dovedi că nu sunt singurul care ar folosi dorința pentru a controla.

Obrajii i se înroșiră, ceea ce nu îl făcu decât să se excite și mai tare.

– Nu la acest tip de control m-am referit, replică ea.

– Nu? Asta ai spus, că folosesc dorința pentru a te controla, bombăni el. Acum, singura modalitate prin care spera să o poată opri era să o determine să lase garda jos. Dacă vrei să negi deoarece te limitezi doar la vorbe, nu și la fapte, așa cum o fac cele mai multe femei...

Ea strânse pumnii.

– Ești cel mai nesuferit, exasperant, arogant...

– Cum ziceam, numai vorbe, fapte deloc. O tachină cu un zâmbet. Sau te temi că nu poți prelua controlul. Ce poate ști o directoare de școală rigidă ca tine despre a controla un bărbat folosindu-se de propria lui dorință?

– Oh, crede-mă, spuse ea în timp ce se apropie de el, dacă voiam, până acum te-aș fi avut la degetul mic. Însă nu-mi doresc un bărbat care mă minte și care nu mă vrea cu adevărat în viața lui.

– O scuză previzibilă, zise el. Având în vedere modul în care reacționase la vestea că acel codicil era fals, David nu se putea gândi decât la modul în care avea să-l alunge din viața ei când urma să afle restul adevărului. Te temi să încerci. În adâncul sufletului tău, nu mă poți controla. O privi din cap până în picioare. Gândul că ai putea folosi dorința pentru a controla un bărbat ca mine, sofisticat și cu experiență, este ridicol.

Dacă nici asta nu o provoca să-i răspundă, nimic nu o mai putea face.

– Ridicolă, zici? Se așeză în poala lui și îi cuprinse capul în palme. În câteva momente, te pot face să mă implori, diavol împielițat!

Nu își luă ochii de la ea.

– Eu nu implor pe nimeni, niciodată. Nici pe tine, nici altă femeie.

– O să vedem, spuse ea.

Când îl sărută cu toată dorința și pasiunea de care era capabilă, se abținu cu greu să nu o îmbrățișeze, să nu o culce pe canapea și să nu o posede cu sălbăticie. Însă voia să vadă că dorința era reciprocă și că ea îl putea controla. Căsătoria nu ar fi însemnat să renunțe la toată viața ei în favoarea lui, așa cum părea Charlotte să creadă. Deși îi răspunse la sărut, o lăsă intenționat să preia controlul, chiar dacă pentru el era un chin să facă asta. Trecuseră trei zile lungi de când făcuseră dragoste, și singurul lucru la care se putea gândi când se așeză în poala lui era să o posede. Întrerupând sărutul, spuse:

– Dă-ți jos haina aia ridicolă de lacheu! Mă simt de parcă seduc un servitor.

Fu mai mult decât fericit să se supună, dându-și jos lavaliera, vesta și cămașa.

– Dar tu nu te dezbraci? întrebă el în timp ce ea îi mângâia pieptul gol, jucându-se cu sfârcurile lui până când începu să geamă.

Se aplecă mai aproape și își frecă sânii acoperiți de el, șoptindu-i la ureche:

– Poate mai târziu. După ce o să mă implori.

Atunci își dădu seama că nu calculase nimic bine. Încă furioasă, era hotărâtă să-i dovedească faptul că avusese dreptate, făcându-l să sufere.

– Te temi? șopti ea.

Trupul ei se foia deasupra mădularului lui întărit, înnebunindu-l.

– De tine? spuse el cu greu. Niciodată.

– Ar trebui.

Își lăsă mâinile să alunece între ei, mângâindu-i coapsele, provocându-i o durere atât de intensă încât simți că avea să moară dacă nu îl atingea acolo.

– Oh, Charlotte... spuse el, fără să se poată abține.

– Doreați ceva, Lord Kirkwood? Își freca în continuare zona inimă suficient cât să-l excite și mai tare. Tot ce trebuie să faci este să mă implori.

Deși începuse totul pentru a-i permite să preia controlul, acum, că o făcuse, suporta cu greu. Ideea de a o implora pentru a se satisface îl irita. Își lăsă și el mâna să alunece între ei pentru a o mângâia, sperând să o tulbure, dar ea se dădu jos din poala lui.

– Ah, domnule, spuse ea, despletindu-și părul și lăsându-l să-i cadă pe umeri. Era evident că ea se bucura de moment. Ți-am spus eu că mă poți atinge?

O privea cu dorință în timp ce ea își dădu jos, pe sub fustă, lenjeria intimă, fără să-i arate nici o părticică a trupului.

– Nu m-am referit la asta când am vorbit despre control, bombăni el.

– Nu? Asta ai spus, îl imită ea. Mi-ai spus că pot folosi dorința pentru a te controla. Își ridică rochia deasupra genunchilor, dezvelindu-și picioarele lungi, pe care el voia să le sărute și să le mângâie, între care voia să se afle cât mai repede. Își ridică rochia și mai mult, dezvelindu-și coapsele ca o femeie ușoară de pe Drury Lane care voia să atragă clienții. Ești numai vorbă goală, ca toți bărbații.

Faptul că îi răspundea cu propriile cuvinte începea să-l deranjeze.

– Dacă vrei acțiune... spuse el, aplecându-se spre ea pentru a o prinde de șolduri.

Rezistă încercării lui de a o trage spre el. În schimb, își ridică piciorul și-l așeză pe canapea, aproape de șoldul lui, tentându-l.

– De fapt, mi-aș dori altfel de acțiune. Aș vrea să îmi oferi plăcere cu gura.

O privi șocat. Făcuse asta cu iubitele lui ocazionale în zilele de desfrâu, dar niciodată cu o femeie respectabilă. Această idee

ar fi îngrozit-o pe Sarah. De cele mai multe ori, nu reușise să o convingă nici măcar să-și dea jos cămașa de noapte.

– Știi... despre asta?

– Se pare că, până la urmă, nu sunt chiar o directoare de școală rigidă.

– Se pare că nu. Slavă Domnului!

Mai mult decât dornic să îi facă pe plac, se aplecă și își îngropă fața în carnea ei. În câteva clipe, își dădu seama cât de bine alesese cum să o satisfacă. Gusul și mirosul cărnii ei ușor înțepătoare îl excitase, deși nici nu începuse să-și satisfacă mădularul întărit. Cu cât lingea, sugea și explora cu limba, cu atât mai mult începea să creadă că pantalonii aveau să-i plesnească înainte de a o pătrunde. Îi ținea capul cu mâinile, de parcă nu ar fi vrut să-l lase să mai plece.

– Da, David... Oh, Cerule... Așa...

Dacă ar mai fi fost în stare, s-ar fi temperat pentru a o satisface pe deplin până când ar fi obținut și el ce își dorea. Atunci ar fi făcut însă exact lucrul de care îl acuza ea, că îi folosea dorința pentru a deține controlul. În plus, era pierdut în gemetele ei, în respirația ei neregulată, căci se apropia de orgasm. Când simți că explodă sub atingerea lui, se simți ca un învingător. Stătea acolo tremurând, cu capul pe spate, vibrând, fiind cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată.

– A fost... minunat, oftă ea.

Îi mângâie coapsa.

– Intenționezi să mă chinuiești toată noaptea pentru a-mi dovedi că ai dreptate? întrebă el cu vocea gravă. Sau o să primesc, în cele din urmă, răsplata pentru că m-am ridicat la așteptările doamnei?

Îi zâmbi, apoi se așeză pe picioarele lui.

– Numai dacă mă implori. Se aplecă și îi descheie pantalonii, apoi lenjeria intimă. Înainte să-și poată lua mâna, el i-o cuprinse și o obligă să-i atingă mădularul turbat.

– Nu o să te implor, așa că mai bine îți iei gândul de la asta.

Îl mângâie de câteva ori, suficient cât să reaprindă focul, apoi își trase mâna.

– Atunci, dragă domnule Kirkwood, o să suferi.

Când dădu să se ridice, o cuprinse de talie și nu îi mai dădu drumul.

– Pe dracu'! Încercă să o sărute, dar ea își întoarse capul, așa că o mușcă de ureche. Te-ai făcut înțeleasă, dulceață! Mulțumește-te cu asta. Vreau să fiu în tine și știi la fel de bine ca mine că și tu vrei.

Se lăsă pe spate, privindu-l serioasă.

– Foarte bine. Numai dacă accepți să-mi spui care e alibiul tău din noaptea asasinării lui Sarah.

Îngheță. Cuprins de dorință, uitase de această parte a discuției. Dar ea nu uitase. Cu siguranță, la asta se referise când folosise dorința pentru a-l controla.

– De ce vrei să știi? întrebă el cu amărăciune. Pentru a te asigura că nu mi-am ucis soția?

– Pentru a mă asigura că mă vrei pe deplin în viața ta, nu numai în privințele care îți convin. Se încruntă. Astfel aș putea fi sigură că nu o să fii spânzurat.

Grija ei pentru el îl atinse profund. Sigur ar fi putut să-i spună ceva care să o mulțumească, fără să-i destăinuie prea multe.

– Foarte bine. Promit.

– Spune-mi acum!

– Nu. După aceea. Își apropie de pântecul ei mădularul care îl durea. Cruță-mă! Îi sărută linia obrazului. Te rog, dulceață, nu mai suport!

Se lăsă pe spate, triumfătoare.

– M-ai implorat!

Tresări.

– Ba nu!

– Ai spus „te rog". Este suficient pentru mine.

Se ridică și se lăsă să alunece pe mădularul lui.

El gemu de plăcere.

– Da, Charlotte... Oh, Dumnezeule, da! Ești... divină.

Cu o privire înflăcărată, începu să se miște, unduindu-se, cuprinzându-l cu trupul ei, făcându-l să se teamă că avea să explodeze înainte ca măcar ea să ajungă la orgasm. Se simțea atât de bine în ea, mișcându-se în același timp, fiind o singură persoană. Împingându-i corsetul, își umplu mâinile cu sânii ei. Era o binecuvântare. Erau meniți să fie împreună, chiar dacă ea își dădea sau nu seama de asta. Cumva, avea să se asigure că și Charlotte înțelegea acest lucru.

– Deci sunt... suficientă pentru sofisticatul și experimentatul Lord Kirkwood? întrebă ea în timp ce îl călărea cu grația Dianei, zeița vânătorii.

– Mereu... ai fost, recunoscu el, înainte să piardă lupta, căci nu mai reuși să se abțină și își vărsă sămânța în ea.

Încordându-se, atinse și ea extazul cu un strigăt triumfător, iar el se gândi astfel: „Ești a mea! Acceptă, dulceață. Ești a mea acum și pentru totdeauna! Numai că încă nu ai aflat!"

Capitolul 22

Lui Charlotte nu îi veni să creadă că o făcuse din nou. Îi permisese lui David să o seducă și să o facă să uite de reținerile ei. Stătea în brațele lui, pe canapeaua șubredă, și se bucura de moment. Oare avea dreptate? Oare era lașă și se temea să facă următorul pas? Oare se temea să i se dăruiască pe deplin, cu inima, trupul și sufletul? Dacă era așa, nu era singura. Și el îi ascundea ceva, era sigură de asta. Cum ar fi putut deveni soț și soție dacă el nu putea împărtăși fiecare aspect al vieții lui cu ea?

Își înălță capul de pe pieptul lui și își sprijini bărbia in mâini, privindu-i trăsăturile care îi deveneau atât de dragi.

– Deci, spune-mi despre alibi, spuse ea hotărâtă să afle asta de la el.

El oftă lung.

– Nu pot să îți spun tot. Așa cum ți-am zis, nu este secretul meu. În noaptea în care a murit Sarah, am mers să ajut un prieten. Era în necaz, avea o problemă despre care nu ar fi vrut să afle nimeni. Era genul de situație despre care nu ar vrea să discut.

– De aceea Pinter nu a menționat nimic? Pentru că nu i-ai spus?

– Da. Nu vreau să spun nimic dacă nu e neapărat necesar.

– Este un prieten pe care il cunosc?

Spera să nu fie Anthony sau Foxmoor. De obicei, secretele acestea implicau femei, iar ea nu ar fi suportat gândul că unul dintre ei și-ar fi înșelat nevasta.

– Nu este din cercul tău, dacă asta te îngrijorează. Dar îl cunoști pe individ. Vocea lui părea obosită. Am plecat pe la zece spre el, iar când m-am întors pe la miezul nopții, am găsit-o pe Sarah moartă.

I se făcu milă de el.

– Tu ai fost cel care a găsit-o?

Suferea, iar asta se vedea pe chipul lui.

– Da. Eu și menajera am găsit-o. În vocea lui se simțea durerea. Avea venele tăiate, iar apa devenise rozalie. Acum că mă gândesc

la asta, probabil că nu era suficient de mult sânge, dar în acel moment părea... exagerat. Mai ales după ce am citit biletul.

Îi sărută delicat pieptul.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva.

– Biletul nu avea sens, dar m-a torturat luni la rând: „Nu mai pot îndura viața asta insuportabilă". Iar eu... Eu eram sigur că asta se întâmpla din cauza faptului că o făceam mai nefericită decât era.

Se vedea cât de mult suferise din cauza asta. Charlotte se înfurie pe persoana care scrisese într-adevăr biletul.

– Dar nu era real. Nu?

Simți un fior rece.

– Asta spun ei. Totuși, îmi este greu să cred că ar omorî-o cineva pe Sarah.

– Au suspecți?

El râse amar.

– În afară de mine? Nu știu. Eu am câțiva suspecți. E un individ, un cămătar, care a încercat să mă șantajeze pentru niște bijuterii acum câteva seri și m-a amenințat, voalat, cu niște documente privind activitățile soției mele. Apoi mai este fratele ei, Richard, care fără îndoială ar fi știut cum să-i falsifice semnătura.

– Cu siguranță nu ar fi ucis-o el!

– Nu, probabil că nu. Erau destul de apropiați. Oftă. Cu siguranță mi-ar pune moartea ei în cârcă, din răzbunare. Vocea îi deveni gravă. Apoi, mai este lacheul cu care se pare că împărțea patul, conform spuselor lui Terence, care a fost atât de amabil încât mi-a adus la cunoștință bârfele servitorilor din propria mea casă.

– Cerule! Sarah și lacheul? Nu ar fi fost atât de lipsită de considerație!

– Nu m-am gândit niciodată că ar fi fost. O privi cu amărăciune. Dar apoi nici despre faptul că a folosit bijuteriile familiei mele drept garanție pentru un împrumut nu am știut. Se pare că am împins-o pe soția mea să apeleze la tot felul de tertipuri pentru a-și potoli setea de distracție departe de mine.

Charlotte îl opri, căci simțea că i se frânge inima.

– Nu te învinovăți, dragul meu. Sarah a fost o ființă prefăcută chiar și când îmi era elevă. Era genul de femeie care ar fi făcut totul pentru a obține ce își dorea: flirt, minciună, șantaj.

Îi mângâie obrazul, dorindu-și cu disperare să-i alunge durerea de pe chip.

– Am făcut tot ce am putut pentru a o îndruma spre un comportament cuviincios, dar era încăpățânată. Tatăl ei a răsfățat-o foarte mult de mică, așa că se aștepta mereu ca toți să i se supună.

– Mi-aș fi dorit să știu asta înainte să mă însor cu ea.

– Dacă îți amintești, s-a furișat pe la spatele părinților ei pentru a te vedea. De atunci și-a arătat adevărata față.

– Iar eu am fost un orb.

– Sincer, multe tinere au obiceiuri proaste, dar de regulă căsătoria le îndreaptă – responsabilitățile, sprijinul unui soț bun... Chiar am crezut că s-ar putea îndrepta datorită ție.

– Se pare că tocmai *ajutorul* meu a fost nepotrivit.

– A luat singură decizii, David. Nu te poți învinui pentru asta. Îi mângâie umărul. Totuși, mi-e greu să cred că a fost atât de scandaloasă încât să aibă o relație cu lacheul. De ce să mănânci oaie când ai în fața ta o friptură suculentă?

Așa cum se așteptase, îl făcu să zâmbească.

– Mulțumesc pentru asta. Îmi imaginez că nu era interesată de ... de mâncare. Voia ceva de la el, iar probabil acesta era prețul lui.

– Asta seamănă mai mult cu Sarah.

– Nu o să știu sigur până când nu-l interoghez. Intenționez să fac asta imediat ce o să fiu sigur că nu a fost el cel care a mers la autorități pentru a mă învinui.

Acum, în lumina mărturisirilor lui, o amintire vagă îi veni în minte.

– Nu știu dacă ar trebui să-ți spun asta, dar...

– Ce anume? Te rog, spune-mi orice ai putea ști!

– Poate că este lipsit de importanță, dar în seara cinei, Giles mi-a spus... a zis ceva ciudat. Că Sarah avea o parte întunecată. Poate că nu înseamnă nimic și vorbea despre jocuri, deși a zis că se referă la ceva mai mult, adăugă ea când David o privi confuz. Am insistat, dar a schimbat subiectul. Privirea furioasă a lui David o făcu să regrete că îi vorbise despre asta. Îmi pare rău, probabil nu înseamnă nimic.

– Nu pare să fie nimic. Trebuie să port o discuție cu fratele meu.

– Doar nu crezi că Giles este implicat.

David oftă.

– Nu știu ce să cred. Intenționez să aflu adevărul din spatele morții ei. Sarah merită măcar atât din partea mea.

– Te pot ajuta cu ceva?

O privi alarmat.

– Nu, spuse el cu fermitate. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să nu îi spui lui Pinter că avem o relație personală. Probabil o să afle oricum, dar este mai bine dacă nu o faci. Îi mângâie obrazul. Nu o să mă iert niciodată dacă te suspectează și pe tine.

O emoționă grija din ochii lui, în ciuda rezervelor pe care le avea în privința relației lor.

– Crede-mă, spuse ea încet, nu am nici o intenție să mai am de-a face cu domnul Pinter.

David continuă să-i mângâie chipul.

– Apropo de el, probabil ar trebui să plec înainte să descopere că lipsim.

Ea încuviință.

– Mai întâi, promite-mi un singur lucru.

– Ce anume?

– Că o să te gândești serios la cererea mea în căsătorie după ce o să se sfârșească totul.

Înghiți în sec. Era ușor să-i promită. Deja se gândea serios la asta.

– Bine.

El oftă din adâncul sufletului.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Am nevoie de puțină speranță pentru a putea trece peste asta.

Și ea. După cum părea, urma să treacă un timp până când aveau să se revadă.

Când David se trezi a doua zi dimineață, Giles stătea în fotoliul de lângă patul său, foarte serios. Frecându-și ochii, David se ridică în șezut.

– Ce faci? Plănuiești să te muți aici?

– Nu, am venit special pentru asta. Giles îi aruncă ziarul pe pat. Îmi pare rău, bătrâne.

David aruncă o privire la titlul scris cu litere de-o șchioapă: *Asasinatul vicontesei.*

Simțind din nou un gol în stomac, David citi articolul. Era plin de povești îngrozitoare.

– Cel puțin au scris că sunt numai suspect. E și asta ceva.

– Acum se tem să facă mai mult pentru că nu există o declarație oficială. Probabil au fost informați de vreun secretar de la biroul magistratului. Ascultă ce-ți spun, nu o să mai dureze mult până când toată povestea asta oribilă o să iasă la iveală. Giles îl privi serios.

Deci, dacă îmi ascunzi ceva care m-ar putea ajuta să-l prind pe individ, te sfătuiesc să-mi spui acum.

Tonul lui Giles îl înfurie, mai ales în lumina discuțiilor cu Charlotte de noaptea trecută.

– Și eu ți-aș putea spune același lucru, frate!

Giles tresări.

– Ce vrea să însemne asta?

Suspiciunea care îi răpise somnul noaptea trecută ieși la suprafață.

– Aveai o relație cu soția mea?

– Poftim? Giles se ridică brusc de pe scaun. De unde ți-a venit ideea asta?

Indignarea lui părea sinceră, dar David insistă. Trebuia să afle.

– Deoarece cineva a reușit să intre în camera ei târziu în noapte fără să fie observat. Cineva în care ea avea încredere, pe care îl cunoștea suficient de bine pentru a-i permite să o vadă în halat.

– La naiba, nu am fost eu! Mă îmbătam într-o tavernă în cealaltă parte a orașului. Giles își încrucișă mâinile la piept, defensiv. Dacă nu mă crezi, sunt sigur că pot să îți aduc vreo doi martori.

David se așeză descurajat, trecându-și degetele prin păr.

– Îmi pare rău, Giles. Nu știu ce să mai cred. Am aflat ieri că Sarah avea o relație cu lacheul. Când Giles tresări și se așeză iar pe scaun, David simți un fior rece pe șira spinării. Știai.

– Nu eram sigur, dar... am bănuit.

– De ce nu mi-ai zis nimic?

– Să-i spun fratelui meu că soția lui ar putea fi o târfă care se culca și cu un servitor? Cum aș putea să spun una ca asta? Mai ales când nu aveam nici o dovadă. I-am văzut o dată sărutându-se pe hol. Atâta tot.

Oftând, David se ridică din pat și se îndreptă spre șemineu, încercând în zadar să-și încălzească sângele care îi înghețase în vene.

– Nu am bănuit niciodată că mariajul nostru o făcea atât de nefericită...

Giles pufni.

– Mariajul nu are nici o legătură. Sarah îl voia pe individ la degetul ei mic, și era singurul mod prin care putea obține asta. Așa cum am mai spus, nu sunt sigur că a fost ceva mai mult decât cuvinte tandre și un sărut sau două. Vocea îi deveni gravă. Lui Sarah îi plăcea să flirteze. Mai ales dacă știa că putea obține ceva din asta.

Și Charlotte îi spusese asta. Întorcându-se de la șemineu, David își privi cu seriozitate fratele.

– Să înțeleg că a flirtat și cu tine?

Giles oftă.

– O dată sau de două ori. A început... a insinuat că, dacă te-aș putea convinge să nu îi mai controlezi cheltuielile, ar fi dispusă să... Îl fixă cu privirea pe David. I-am spus să se considere norocoasă că îi dai prea multă libertate. Și cam asta a fost tot ce a încercat cu mine, slavă Domnului!

David clătină din cap, obosit.

– Probabil crezi că sunt un prost, pentru că nu am băgat de seamă infidelitățile soției mele.

– Nu, spuse Giles cu blândețe. Era prea atentă să se ascundă de tine. Sincer să fiu, nici unul dintre voi nu a pretins că îi pasă de acțiunile celuilalt.

– Și asta a dus la moartea ei, rosti David în timp ce-și trăgea halatul pe el.

– Singură a provocat asta. Giles căzu un timp pe gânduri. Acum, că știi despre George, presupun că iei în considerare posibilitatea ca el să o fi omorât.

– Într-adevăr. În plus, plănuiesc să-l urmăresc pentru afla dacă el este cel care face plângeri la autorități și încearcă să mă vadă în ștreang.

Giles se încruntă.

– Ar fi cam târziu pentru asta.

– Poftim? De ce?

– George nu era la postul lui când am ajuns azi-dimineață. Nu m-am gândit la nimic atunci, dar...

– La dracu'! David se grăbi în hol și își chemă majordomul. Îndată ce omul urcă scările, David îi ordonă să-l cheme pe George imediat.

Majordomul se făcu alb ca varul.

– Iertați-mă, domnule, dar nimeni nu l-a mai văzut de aseară.

David se chinui să-și păstreze calmul.

– Este posibil să fie trimis cu treabă fără știrea ta?

– Nu, domnule. Și... când l-am căutat de dimineață, i-am găsit camera goală, nu mai era nici un obiect personal.

David se încruntă.

– Vrei să spui că a fugit noaptea trecută.

– Așa se pare, domnule.

– Ei bine, chiar pare suspicios, spuse Giles laconic. Ai face bine să-i spui lui Pinter.

– La naiba cu individul! După ce își chemă lacheul, David se întoarse în camera lui și începu să se îmbrace. Să sperăm că Pinter nu o să decidă să mă acuze tot pe mine de asasinarea lacheului.

– El și oamenii lui o să-i interogheze pe servitori, sunt sigur că l-a văzut cineva plecând. George este suspect în asasinarea lui Sarah și nu are alibi. Asta ar trebui să îndrepte suspiciunea spre el.

După ce se îmbrăcă David, coborâră amândoi scările, dar un zgomot din stradă îi opri în foaier. Presa, desigur. Odată ce la ziar apăruseră vești despre moartea lui Sarah, veniseră să afle mai multe, dar și părerea lui în legătură cu tot ce se întâmplase.

David se întoarse spre majordom.

– Trimite un lacheu fără uniformă la ușa din spate ca să-l aducă pe polițistul care păzește casa.

– Da, domnule.

Înainte ca majordomul să plece, cineva bătu la ușă.

– Probabil este vreun ziarist îndrăzneț, spuse Giles. Mai bine l-ai ignora.

Majordomul merse și aruncă o privire de la geam.

– Se pare că este chiar domnul Pinter.

– Excelent, zîse David. Lasă-l să intre.

După ce intră, polițistul tresări când îi găsi pe toți în foaier.

– Încercam să găsim o modalitate de a vă întâlni, explică David. Avem informații noi despre un posibil suspect...

– De fapt, domnule, îl întrerupse Pinter, am venit să vă cer să mă însoțiți.

– De ce? îl întrerupse Giles.

Expresia stoică a lui Pinter nu trădă nimic.

– Au apărut noi probe și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a le evalua.

– Ajutorul meu? repetă David, încercând să ignore teama care îl cuprinse. Asta-i tot?

– Da. Dacă vreți să mă însoțiți, domnule...

– Și presa? întrebă Giles.

– Am adus oameni pentru a opri mulțimea. Trăsura mea este chiar în față. Cred că domnul Masters dorește să rămână aici, adăugă Pinter când David ceru hainele amândurora.

David mîji ochii spre polițist.

– De ce?

– Deoarece, dacă ați fi de acord, domnule, aș dori ca oamenii mei să verifice casa, mai ales biroul dumneavoastră și dormitorul soției. Însoțiți de domnul Masters, desigur.

Ideea ca polițiștii să-i cotrobăie prin casă îl făcu pe David să simtă că avea să i se oprească inima. Știa că rugămintea lui Pinter era numai din politețe. Autoritățile aveau dreptul să controleze oriunde ar fi fost necesar, mai ales în situații de criză. În plus, nu aveau să găsească nimic care să-l incrimineze, iar cel mai bine era să nu sporească suspiciunile autorităților.

Se întoarse spre Giles.

– Rămâi aici! Sunt sigur că o să mă întorc repede.

În timp ce se îndrepta cu Pinter spre trăsură, David fu surprins să constate cât de eficient reușiseră oamenii lui să controleze mulțimea. Chiar și el știa că nu era destui oameni pentru asta, dar reușeau să se descurce.

În timpul scurtei călătorii, David profită și-l informă pe Pinter despre dispariția lui George și însemnătatea ei. Îl îngrozea gândul că trebuia să-și pună viața pe tapet, dar nu era momentul să fie reticent. Era atât de scârbit de ideea că trebuia să mintă în privința teoriei lui referitoare la George și la posibila relație dintre el și cămătarii de unde se părea că soția lui împrumuta frecvent bani, încât își dădu seama că nu se îndreptau spre secție decât după ce ajunseră pe o stradă cunoscută. Atunci i se adresă lui Pinter:

– Unde mergem?

Pinter îl privi cu duritatea care îl caracteriza.

– La biroul domnului Joseph Baines.

Dumnezeu să-l ajute! Descoperiseră relația lui cu Baines.

– De ce mergem acolo? întrebă el descurajat.

– Cred că știți de ce.

Sigur că știa. Probabil descoperiseră codicilul fals scris de Baines și ajunseseră la el prin propriul avocat. Acum voiau să știe cum se ajunsese la asta și de ce. Afurisitul se pricepea să descopere numai ce nu trebuia! Individul nu era în stare să-l găsească pe asasinul lui Sarah, dar putea să dea viața lui David peste cap.

Intrară în clădire în liniște, iar David se întreba cât de multe îi spusese Baines lui Pinter. Avocatul îi era loial, dar acestea erau circumstanțe neobișnuite, iar Baines nu-și putea permite să fie acuzat că ar fi fost implicat în vreun fel in moartea lui Sarah.

David începu să se simtă cu adevărat inconfortabil când trecură pe lângă polițistul care se afla la ușa lui Baines. Odată ce intrară

și îl descoperiră pe domnul Keel, funcționarul, David înțelese că Pinter îl adusese acolo din cu totul alt motiv.

David oftă, iar Baines se îndreptă în grabă spre el.

– Îmi pare rău, domnule! Când domnul Keel v-a văzut numele în ziar în dimineața asta, a considerat că era mai bine să iasă în față. A mers la autorități fără știrea mea. Am încercat să vă contactez, dar...

– Lord Kirkwood? se auzi altă voce în spatele lui David.

Înlemni. Nu, nu se putea. Ce făcea ea aici?

– Despre ce este vorba? continuă Charlotte când se intoarse cu fața spre ea. Pe chipul ei se citea surprinderea. Un funcționar mi-a trimis un bilet că domnul Baines dorește să discute ceva cu mine, așa că m-am grăbit aici, dar...

– Eu v-am trimis biletul, spuse Pinter. Voiam să fiți amândoi prezenți pentru a auzi povestea domnului Keel.

– Nenorocitule! răbufni David. Tot ce construise cu atâta grijă se prăbușea sub ochii lui. Nu are nici o legătură cu asta!

– Eu cred altceva, domnule, zise Pinter. Conform domnului Keel, este destul de implicată.

În timp ce îl fixa cu privirea, David o văzu rememorând totul. La naiba! Avea să o piardă! Știa. Venise vremea să-și plătească polițele și nu putea face nimic să împiedice asta.

Capitolul 23

Charlotte simți cum i se taie respirația. Chipul vinovat al lui David o îngrijora. De ce voise domnul Pinter să-l aducă în biroul domnului Baines? Îl știa pe domnul Keel din vedere, dar oare ce avea el de spus? Doar dacă David era vărul Michael... Nu, cum se putea una ca asta? Deja respinsese această posibilitate din motive evidente.

Domnul Pinter interveni, cerându-le să se așeze cu o politețe care îi contrazicea privirea rece. După ce se așezară, luă loc și el undeva de unde îi putea observa pe toți.

– Domnule Keel, spuse el funcționarului, v-aș fi recunoscător dacă ați repeta ce mi-ați spus mie mai devreme.

Funcționarul nu părea deloc dornic să vorbească.

– Mă iertați, Lord Kirkwood, zise domnul Keel jucându-se cu pălăria în mâinile tremurânde, dar m-am gândit că nu este corect să vă acuze de crimă când, în noaptea în care a murit Lady Kirkwood, dumneavoastră erați aici cu mine.

Ușurarea lui Charlotte că David era exonerat de vină fu de scurtă durată. De ce era David atât de apropiat de avocatul vărului Michael încât să vină la biroul lui noaptea? Simți un gol în stomac, mai ales că David nici nu se putea uita la ea, ci privea în gol spre perete.

– Și de ce se afla Excelența Sa aici, cu tine? insistă domnul Pinter.

Deși Charlotte suspecta care avea să fie răspunsul bărbatului, tot o zgudui când îl auzi spunând:

– Pentru a-mi înmâna o scrisoare către doamna Harris.

Numai o singură persoană trimitea scrisori la biroul domnului Baines. Putea simți privirea domnului Pinter ațintită asupra ei, dar nu îi păsa. Tot ce putea face era să se holbeze la David, sperând ca el să nege, să spună că înțelesese greșit.

Totul se explica acum – reapariția lui bruscă în viața ei, codicilul testamentului, presimțirea ei că îi ascundea ceva, de ce îi vorbise despre un alibi care implica protejarea unui *prieten*. Așa-zisul prieten era chiar alter egoul lui.

– Tu ești vărul Michael, șopti ea.

El se îndreptă de spate și încuviință scurt. Asta îi frânse inima. În tot acest timp o minți se, o indusese în eroare, o manipulase... Fusese o proastă că nu văzuse asta!

– Mi-a trecut prin minte că ai putea fi tu, dar nu avea sens. De ce ai face asta? Măcar meritam să știu.

Îi întâlni privirea îndurerată.

– Ce anume vrei să știi?

– Totul! De ce m-ai mințit, când știai cu câtă ardoare îmi doream să știu adevărul. De ce ai continuat să joci acest rol chiar și după ce eu... Când văzu ochii domnului Pinter mijind, se abținu. După ce am aflat că nu exista nici o moștenire din partea lui Sarah. De ce ai început toată mascarada asta de la început? „De ce m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine iar și iar?" Nu, nu îl iubea. Cum putea iubi un mincinos? Când m-ai abordat, pretinzând că ești vărul soțului meu, continuă ea, trecuseră patru ani de când scrisoare mea stupidă apăruse în ziare. Nu-mi pot imagina de ce mi-ai fi permis să închiriez proprietatea ta valoroasă...

– Ah, dar proprietatea nu îi aparține, nu, domnule? interveni domnul Pinter.

Aproape că uitase că polițistul se afla acolo, dar era evident că acesta aflase totul despre relația ei cu vărul Michael.

– Sigur că îi aparține, îi zise ea lui Pinter, apoi se întoarse spre David. Nu?

– De fapt, doamnă Harris, spuse domnul Baines stânjenit, proprietatea îi aparține domnului Pritchard. Excelența Sa a câștigat dreptul de retenție la un joc de cărți, și asta i-a permis să primească banii din chirie pe o perioadă de cincisprezece ani.

Îl privi furioasă pe avocat când pricepu cât de multe îi ascunsese. Apoi își dădu seama. Cincisprezece ani! Trecuseră aproape paisprezece ani și jumătate de când... Dumnezeule mare! Mai simți un cuțit în inimă. Îl privi acuzator pe David:

– De aceea ai inventat codicilul și m-ai abordat pentru a muta școala? Deoarece știai că nu mai poți fi proprietarul?

– Uite ce e, Charlotte...

– Răspunde-mi, blestematule!

Încuviință, cu o privire vinovată.

– Pritchard mi-a spus că o să te evacueze după ce trec cei cincisprezece ani. Nu m-am putut gândi la altceva pentru...

– Ce-ai zice despre posibilitatea de a-mi spune adevărul? strigă ea. În loc să mă convingi să găsesc altă proprietate? Dacă mi-ai fi spus că urma să fiu evacuată, nu aș mai fi ezitat să mut școala.

– Dar nici nu mi-ai fi acceptat banii, nu? sublinie el. Ai fi fost captivă, nu ai fi putut să treci peste mândria ta și nu ți-ai fi permis să te muți în altă locație. Nu puteam risca asta. Nu voiam să pierzi școala.

– Nu da vina pe mine peste asta! spuse ea, fără să-și mai ascundă durerea din voce.

David își trecu degetele prin păr.

– Nu am intenționat asta. Eu doar... nu am vrut să suferi. Oftă. Nu am vrut să-ți mărturisesc de ce am început această mascaradă. Nu am vrut să știi adevărul.

– Că îmi erai prieten? Că mi-ai oferit bani pentru a-mi întreține școala în toți anii aceștia și că m-ai ajutat cu chiria? spuse Charlotte nedumerită.

David tresări. Privindu-l pe domnul Pinter, ezită, ca și cum ar fi cântărit ce avea să spună mai departe. Acum însă, lui Charlotte nu îi păsa de Pinter, de moartea lui Sarah sau de orice altceva.

– Spune-mi totul, la naiba! strigă ea. De ce te-ai dat drept vărul Michael?

– Pentru că am vrut să mă răzbun pe tine.

Ea râse cu amărăciune. Godwin avusese dreptate, blestemat fie! Numai că nu alesese bine momentul.

„Răzbunare." Încă un cuțit în inimă.

– Nu înțeleg.

– Știu. De ce crezi că nu ți-am spus? Se aplecă în față, cu ochii plini de remușcare. Pe atunci eram atât de furios! Când am aflat că predai la școala aceea elitistă din Chelsea, m-a înfuriat faptul că erai pe cale să-ți îndeplinești visul în timp ce viața mea era în continuare distrusă. Așa că m-am gândit... Lăsă privirea în pământ. M-am gândit să-ți ofer un împrumut și o chirie ieftină pentru a-ți putea înființa școala. Odată ce avea să fie pusă pe picioare, intenționam să-ți cer împrumutul înapoi și să-ți cresc chiria dincolo de posibilitatea ta de plată. Apoi aveam să privesc cum eșuezi. Voiam să te văd cum suferi, așa cum m-ai făcut și tu să sufăr cu scrisoarea apărută în ziar.

– De ce tot vorbești despre o scrisoare din ziar? întrebă domnul Pinter.

Atât Charlotte, cât și David îl ignorară. Refuza ideea că plănuise totul atât de minuțios pentru a o distruge.

– M-ai urât atât de mult? întrebă ea. Te-ai gândit că era potrivit să mă umilești public?

– Așa cum ai făcut tu cu mine? Da! Dându-și seama cât de dure îi fuseseră cuvintele, David oftă exasperat. Amintește-ți că pe atunci nu știam adevărul despre ce se întâmplase în acea noapte la moșia mea, Charlotte.

– Înțeleg că ai vrut să mă lovești, spuse ea cu un nod în gât. Planul tău însă i-ar fi lovit și pe alții. Aveam elevi, profesori, oameni care depindeau de mine...

– Așa cum familia mea depindea de mine înainte să-mi distrugi șansele la o căsătorie decentă. Când ea bătu în retragere, el oftă. La naiba, îți explic ce simțeam atunci! Cum mi-am justificat planul ăsta stupid. În acel moment părea... corect.

– Când a încetat să pară astfel? șopti ea. Sau ultima lună a fost apogeul...

– Nu fi ridicolă! spuse el rănit. În ultima lună m-am simțit și în rai, și în iad. Am vrut să îți spun, mai ales după ce am înțeles că... Se opri, privindu-l frustrat pe domnul Pinter. Dar știam ce părere ai.

– Că nu te cunoșteam deloc? Ea nu-și mai putu reține lacrimile. În timp ce i se prelingeau pe obraji, îl privi acuzator. Că bărbatul pe care îl consideram prietenul meu era doar un rod al imaginației mele? În schimb, am aflat că era bărbatul crud și manipulator, precum tatăl meu.

Bătu și el în retragere.

– Nu! Niciodată nu mi-am dus planul la bun sfârșit.

– De ce nu, când te-ai chinuit atât de mult să-l pui la punct?

– Din cauza scrisorilor tale. Am vrut să te urăsc, dar pur și simplu nu m-ai lăsat. De la prima scrisoare, am regăsit-o pe fata de care cândva m-am îndrăgostit și nu am mai fost furios. A fost nevoie de doar câteva scrisori pentru a decide că nu-mi pot continua planul. După asta...

– Ai pretins că îmi ești prieten.

– Am fost prietenul tău, la naiba! Încă sunt. Nimic nu s-a schimbat, cel puțin nu pentru mine.

Totul se schimbase pentru ea. O mințise în mod repetat, o manipulase, îi ascunsese informații importante, dar pentru ce? Ca ea să-și poată salva școala? Dar de ce?

Domnul Pinter își drese vocea.

– Și ce rol a jucat soția dumneavoastră în acest plan comod, domnule?

David îl privi dezgustat pe domnul Pinter.

– Ea nu are nici o legătură cu asta! M-am însurat cu Sarah pentru averea ei, iar ea s-a măritat cu mine pentru titlu. A fost o înțelegere reciprocă, una despre care sunt sigur că deja știți, altfel nu m-ai fi hăituit astfel.

Polițistul mijii ochii.

– Încerc să aflu adevărul, domnule.

David râse sarcastic.

– Prin dezvăluirea secretelor mele unei femei care nu are legătură cu moartea soției mele?

– Sunteți sigur? întrebă domnul Pinter sec.

Când polițistul își întoarse privirea aspră spre Charlotte, ea se îngrozi.

– Ce vreți să spuneți, domnule?

– Dumneavoastră și Excelența Sa ați fost, evident, prieteni câțiva ani. Cum pot fi sigur că nu ați conspirat să o ucideți pe soția lui?

– Eu nici măcar nu am știut că bărbatul cu care corespondam era Lord Kirkwood! protestă ea. Cum aș fi putut conspira cu el? În plus, nu ne-ați adus aici tocmai pentru a vă convinge că are alibi?

– Da. Dar acum vorbesc despre dumneavoastră, nu despre el. Care este alibiul dumneavoastră? întrebă domnul Pinter.

David sări în picioare.

– V-ați pierdut mințile dacă într-adevăr credeți că doamna Harris ar fi în stare de asta, când ea nu ar răni nici o muscă. Nici nu se pune problema ca ea să-mi fi omorât soția!

– Puteți fi sigur de asta? întrebă domnul Pinter cu o privire cinică. De unde știți că nu joacă teatru? Că a aflat că acest văr Michael erați dumneavoastră, iar atunci a hotărât să vă câștige, eliminând-o pe soția dumneavoastră?

– Cum îndrăzniți? strigă Charlotte. Sarah a fost eleva mea. Nu i-aș fi făcut niciodată rău. Credeți-mă, dacă aș fi știut că Lord Kirkwood era vărul Michael, nu a fi acceptat niciodată așa-zisa moștenire pe care mi-a oferit-o.

– Poate că ați văzut în asta un mijloc de a vă salva școala, insistă domnul Pinter, și ați profitat de ocazie să vă răzbunați pe el, obținând în același timp banii soției lui.

Charlotte se înfurie.

– Este cea mai groaznică acuzație pe care am auzit-o vreodată.

– Și una care o să fie imediat contrazisă de scrisorile ei către mine, spuse David. Dacă le vreți...

– Ce credeți că cercetează oamenii mei acasă la dumneavoastră, domnule?

– Nu o să le găsească acolo. David scrâșni din dinți. Domnul Baines le are. Nu am vrut ca soția mea să le găsească și să spună secretul meu lumii întregi. Are, de asemenea, toate scrisorile mele originale către doamna Harris, căci funcționarul le-a copiat pentru a evita ca ea să-mi recunoască scrisul.

Acest gest o răni și mai mult. Mersese atât de departe pentru a evita ca ea să afle adevărul? Ce bărbat decent, onest ar fi fost capabil de una ca asta?

– Domnule Baines, spuse ea, dorind să se termine toată nebunia pentru a putea pleca, v-aș rămâne recunoscătoare dacă i-ați da scrisorile mele domnului Pinter. Acum, domnilor, vă rog să mă scuzați. Trebuie să mă întorc la școală.

Când se ridică, domnul Pinter făcu la fel.

– Nu am terminat cu dumneavoastră, doamnă Harris. Încă nu am auzit ce alibi aveți pentru acea seară.

– Am fost la școală.

– Și v-a văzut cineva?

Își aminti noaptea în care murise Sarah, când eleva ei Lucy fugise cu Diego Montalvo. Mersese în camera ei devreme.

– Nu după ce am mers la culcare.

– Cât era ceasul? întrebă el cu duritate. Nu uitați, o să vorbesc cu personalul dumneavoastră pentru a confirma ce îmi spuneți.

– Era ora nouă.

– Deci ați avut suficient timp să vă furișați, să mergeți la Londra, să o pândiți pe Lady Kirkwood în dormitorul ei și să vă asigurați că nu o să mai fie o amenințare în povestea dumneavoastră de dragoste cu Lord Kirkwood.

Charlotte nu putea decât să-l privească pe bărbat, îngrozită de modul în care o descria.

– Suficient! sări David. Vreau să vă vorbesc pe culoar, domnule Pinter. Acum!

Deși polițistul privi circumspect tonul imperios al lui David, încuviință și se îndreptară spre ușă. Se opri și se întoarse spre domnul Baines.

– Pregătiți scrisorile acelea, domnule, vă rog! O să trimit pe cineva să vă ajute. Nu vreau să lipsească vreuna.

Domnul Baines tresări la insinuarea individului, dar își ținu gura cu prudență până când domnul Pinter și David ieșiră din încăpere. Se așeză apoi lângă doamna Harris.

– Îmi pare atât de rău, doamnă. Nu mi-am imaginat că v-ar putea învinui de ceva.

– Nu este vina dumneavoastră, spuse ea rece. Este vina angajatului dumneavoastră.

Acum, că domnul Pinter nu mai era acolo, toate ramificațiile acuzației lui o loviră. Era chiar mai rău decât se temuse ea când îi spusese lui David că autoritățile puteau considera că ei conspiraseră. Pe atunci, nu se gândise că ar fi existat dovezi ale unei prietenii anterioare. Dumnezeu să o ajute, ce avea să facă? Celălalt polițist intră în încăpere, dar amândoi îl ignorară.

– Excelența Sa a regretat planul pe care l-am făcut împreună la mânie, vă asigur, continuă domnul Baines. În ultimele săptămâni, parcă a înnebunit încercând să găsească o modalitate de a vă salva școala fără să își dezvăluie identitatea.

– Eu minciuna nu o înțeleg, spuse ea. Dacă mi-ar fi spus...

– Zicea că, dacă o să dezvălui adevărul, nu o să acceptați niciodată banii lui.

Ei bine, era adevărat. Ar fi fost îngrozită să afle cui îi era datoare și de ce. Cu siguranță, nu ar fi acceptat ajutorul lui. Asta nu schimba faptul că o ținuse în brațe și îi ceruse să se mărite cu el în timp ce îi ascunsese toate acestea.

– Având în vedere că el era de vină pentru această situație intolerabilă cu Pritchard, continuă domnul Baines, s-a simțit obligat să îndrepte lucrurile.

– Ha! Individul acesta nu are pic de onoare!

– Nu este adevărat, doamnă! A făcut tot ce a putut pentru a încerca să vă rezolve problemele. Era dispus să vă ofere 30 000 de lire din banii lui pentru a se revanșa pentru ce a făcut.

– De aceea a vrut să îmi dea banii? întrebă ea. Sau era o modalitate de a mă controla, pentru a avea un cuvânt de spus în privința școlii?

Pur și simplu nu mai știa pe cine și ce să creadă. David niciodată nu îi spusese că o iubește. Dar acum începuse să înțeleagă motivele. Până când această nebunie nu lua sfârșit, iar asasinul soției lui nu era prins, până când nu vorbea singură cu David, nu putea fi complet sigură. Clătină din cap. Oare putea vreodată să fie sîgură? Acum știa cât de capabil era să mintă. Cum putea să aibă iar încredere în el? Între ei totul se schimbase, și se temea că nu mai era cale de întors.

Capitolul 24

David îi explică lui Pinter situația dintre el și Charlotte, îi spuse despre scrisoarea ei pentru el și motivul pentru care simțise nevoia să se răzbune pe ea. Nu avusese de ales, căci Pinter îi ceruse să știe tot.

Se holba la individ în timp ce acesta încerca să asimileze tot ce îi spunea David. Își dori să-l dea pe individ cu capul de cel mai apropiat zid după ce îi distrusese relația și așa fragilă pe care o construise cu Charlotte. Însă cu siguranță acest lucru nu avea să-i ajute nici pe el, nici pe Charlotte.

– Acum înțelegeți de ce am mințit-o ani întregi, spuse David. Nu există nici o șansă ca doamna Harris să aibă vreo legătură cu moartea soției mele.

– Dacă ziceți dumneavoastră, răspunse Pinter.

David își încordă pumnii, dar se abținu să sară la gâtul lui.

– Uitați-vă la acele scrisori și o să vedeți că nu e vinovată. Este o nebunie să credeți că am fi putut conspira, pentru numele lui Dumnezeu! I-am trimis o scrisoare chiar în noaptea morții lui Sarah. De ce m-aș mai fi obosit?

– Pentru că era convenabil să vă stabiliți propriul alibi în timp ce amanta dumneavoastră intra în dormitorul soției?

– Nu fiți nemernic, domnule Pinter! Charlotte este o directoare de școală foarte respectată. Este incapabilă să omoare pe cineva, la ordinele mele sau din propria voință. Reputația ei vorbește de la sine. Miji ochii. Aveți suspecți pe care îi ignorați, de exemplu lacheul soției mele. Așa că în timp ce urmăriți această poveste nebunească, adevăratul asasin umblă liber prin oraș. V-ați gândit cumva la asta?

– Credeți-mă, domnule, investigăm fiecare scenariu posibil.

Expresia implacabilă a individului îl făcu pe David să se simtă mai descurajat ca niciodată.

– Deci de ce anume e nevoie pentru a vă convinge că nici eu, nici doamna Harris nu avem de-a face cu asta?

– O să interogăm atât personalul dumneaei, cât și pe al dumneavoastră, pentru a încerca să confirmăm, separat, alibiurile. O să analizăm și scrisorile, precum și tot ce o să găsim in dormitorul soției dumneavoastră, scrisorile, jurnalul sau...

David pufni.

– Soția mea nu era genul care să scrie scrisori. Nu era nici genul care să țină un jurnal, poate numai pentru socoteala jocurilor pierdute.

Brusc, îl lovi un gând. Ideea era atât de bună încât se miră de ce nu se gândise la asta mai devreme. Ce modalitate mai bună de a se exonera amândoi și de a elimina suspecții care nu se potriveau?

– Domnule Pinter, mi-ați permite să vă sugerez ceva în privința anchetei asasinatului soției mele?

– Depinde de sugestie, spuse individul plictisit.

– Oricine mi-ar fi omorât soția, încă nu știe cât de departe a ajuns ancheta. Corect? Nici doamna Harris nu știe nimic în afară de ce i-ați spus astăzi, ceea ce e foarte puțin. În plus, deja ați stabilit că alibiul meu mă elimină de pe lista suspecților, cel puțin în privința faptului că nu am făcut-o cu propriile mâini.

Pinter îl privi prudent.

– Așa este. Ce vreți să ziceți cu asta?

– Ziarele au aflat deja faptul că moartea lui Sarah a fost un asasinat. Vă propun să faceți o declarație oficială prin care să afirmați că investigația dumneavoastră a scos la iveală faptul că soția mea ținea un jurnal. Spuneți ziarelor că vă așteptați ca jurnalul, care a dispărut după moartea ei, să scoată la iveală informații importante despre moartea ei și că oricine are detalii despre acest așa-zis jurnal să vină să dea declarații. Cu puțin noroc, adevăratul asasin o să se sperie și o să încerce să intre în casa mea, căutând dovezile care îl incriminează.

– Asta dacă adevărații asasini nu sunteți dumneavoastră și doamna Harris.

David pufni.

– De aceea o să funcționeze dacă nu o să le spuneți nimic despre presupusul jurnal doamnei Harris și celorlalți suspecți.

– Oh? zise sceptic domnul Pinter. Credeți că pot avea încredere că nu o s-o informați îndată ce o să aveți ocazia?

– Nu trebuie să vă îngrijorați din cauza asta. Inspiră adânc. Când o să plecăm de aici, o să mă arestați și o să mă duceți în celulă. Asta vă dă garanția că nu o să intru în legătură cu nici unul dintre suspecți,

inclusiv cu doamna Harris. Cum numai eu și dumneavoastră știm adevărul, capcana o să fie sigură.

Domnul Pinter mijii ochii.

– Sunteți dispus să mergeți atât de departe pentru a dovedi nevinovăția doamnei Harris?

– O să fac tot ce îmi stă în putință pentru a proba nevinovăția ei și pe a mea. Nu o să permit să mă urmărească situația aceasta în continuare. Vreau să știu cine mi-a asasinat soția la fel de mult ca dumneavoastră. Privi la ușa închisă de la biroul domnului Baines. Atât timp cât urmăriți piste false, acest lucru nu o să se întâmple.

– De ce v-ar păsa de identificarea asasinului soției dumneavoastră? Moartea ei v-a lăsat drum liber cu... prietena dumneavoastră.

– Soția mea merita mai mult decât să fie înecată în baie, iar eu ar fi trebuit să o protejez. Blestemul meu este că am eșuat să îi garantez siguranța cât timp a fost în viață. Nu intenționez să eșuez în a aduce criminalul în fața justiției, acum că ea a murit.

Pinter îl privi lung, apoi îi zâmbi ciudat.

– De fapt, pare un plan bun. Mi-aș dori să mă fi gândit chiar eu la asta. Dacă asasinul nu este suficient de deștept să observe capcana, planul chiar ar putea funcționa.

– Dacă nu, oricum nu am nimic de pierdut, sublinie David. În plus, o să mă aveți oricum în carceră, adăugă el acid.

– Vă dați seama, domnule, că nu vă pot închide.

– De ce nu?

– Sunteți nobil. Cu puținele probe pe care le avem acum, familia și prietenii dumneavoastră o să fie atât de indignați, încât o să-mi facă munca și mai dificilă. Aveți prieteni influenți în guvern, precum ducele de Foxmoor, actualul secretar de război. Nu o să-mi pun lumea în cap pentru a rezolva această crimă. În plus, dacă vă arestez, ce motiv ar mai avea adevăratul asasin să vină să vă caute prin casă?

– Bine, atunci faceți cum vreți, izbucni David frustrat. Amintiți-vă însă că prietenii mei influenți sunt și prietenii doamnei Harris. Dacă intenționați să o considerați suspectă...

– Permiteți-mi să termini, domnule. Vă spun doar că nu o să fiți arestat sau închis în celulă. În schimb, propun alt aranjament, și anume să rămâneți în casa din oraș, unde o să fiți păzit de oamenii mei fără știrea cuiva. Vă informați familia că vă aflați la casa unui prieten la țară pentru a evita presa, închideți casa și vă informați servitorii că o să fiți plecat din oraș.

David respiră ușurat. Pinter decisese să îi ia în considerare propunerea. Slavă Domnului!

– Dar personalul care de obicei rămâne să aibă grijă de casă?

– Dați-le concediu. Oamenii mei o să-i înlocuiască. Casa trebuie să pară goală ca planul să funcționeze. De aceea publicului și familiei dumneavoastră nu o să li se spună același lucru. Nu o să ne fie de folos să întindem o capcană dacă răufăcătorul nu o să cadă în ea.

– Mulțumesc, spuse David, atât pentru că mi-ați luat în considerare propunerea, cât și pentru că îmi acordați atât mie, cât și doamnei Harris prezumția de nevinovăție.

Privirea lui Pinter deveni aspră.

– Sunt dispus să încerc această abordare neobișnuită, dar nu pot permite asta mult timp. Nu-mi pot permite să am oamenii implicați în ceva care ar putea să nu dea rezultate.

– Înțeleg. Bănuiesc că, oricine a omorât-o pe Sarah, individul era suficient de apropiat de ea pentru a ști unde obișnuia să-și ascundă lucrurile, altfel nu i-ar fi permis să intre în dormitorul ei. Nu o să reziste tentației de a căuta și de a se asigura că nu ascunsese un jurnal.

– Ați face bine să aveți dreptate, spuse Pinter laconic. Poate că nu am suficiente dovezi să vă arestez, dar, dacă sunteți vinovați, o să le găsesc.

– Nici nu mă aștept la mai puțin din partea dumneavoastră, domnule. David privi spre ușa închisă a biroului. Am alte două cerințe și sper că o să mi le satisfaceți, având în vedere că sunt cooperant și vă permit să îmi controlați viața.

Pinter se încruntă.

– Și anume?

– Având în vedere că sunt nevoit să nu spun nimic, cred că ați putea măcar să-mi spuneți cine este persoana care v-a adus în atenție această problemă.

Pentru prima dată în acea dimineață, Pinter păru luat prin surprindere.

– De fapt, domnule, nu știm.

– Cum adică nu știți?

– Am primit o scrisoare anonimă, care spunea că ar trebui să privim mai îndeaproape biletul de adio al soției dumneavoastră. Cuprindea și chitanța comerciantului și ne oferea informații despre planurile pentru cină pe care soția dumneavoastră și le făcuse

cu o prietenă înainte de moartea ei. Când am vorbit cu acea prietenă, aceasta ne-a confirmat, deși nu își amintea să fi spus cuiva.

– Deci putea fi oricine – cumnatul meu, lacheul, chiar și nenorocitul ăla de cămătar, Timms, căci se întâlnise cu Sarah în acea zi, iar ea vorbise despre asta.

– Cumnatul dumneavoastră?

David oftă. Nu voia să-i provoace lui Richard probleme inutile cu legea, dar nici nu voia ca individul să îi distrugă pe toți cei pe care David îi iubea.

– Fratele lui Sarah, Richard Linley. M-a acuzat de moartea ei încă de atunci. Cu o săptămână în urmă, mi-a cerut bani, iar eu am refuzat să-l împrumut deoarece este un jucător la fel de înfocat cum era Sarah. Nu am vrut să mai provoace probleme.

Pinter își scoase carnețelul și notă ceva.

– Poate că oamenii mei ar trebui să poarte o discuție cu domnul Linley. Dacă el a scris scrisoarea, am vrea să știm asta. Astfel, putem decide dacă știe mai multe decât spune.

– Este un început. Încă ceva...

David îi explică pe scurt situația cu Timms. Pinter notă și asta, promițând să-l cerceteze și pe cămătar, deși recunoscu faptul că era puțin probabil ca Timms să fi intrat în dormitorul lui Sarah atât de târziu în noapte fără să fie văzut.

După ce își băgă înapoi în buzunar carnețelul, Pinter spuse:

– Ați vorbit de două cerințe. Care este cealaltă?

– Doresc să vorbesc câteva clipe cu doamna Harris înainte să plece.

– Nu vă pot lăsa să vorbiți singur cu ea sau...

– Nu o să-i spus despre capcană. Puteți fi martor. Vreau ca ea să înțeleagă de ce am procedat așa.

O clipă, în ochii lui Pinter apăru ceva asemănător milei.

– Foarte bine. Dar fiți succint!

Se întoarseră în încăpere și o găsiră pe Charlotte privind pe fereastră, în timp ce Baines aranja paisprezece ani de scrisori într-o cutie pentru omul lui Pinter.

– Charlotte, spuse David. Trebuie să plec acum.

Se întoarse speriată de la fereastră.

– Te arestează?

– Nu.

Nu îndrăzni să spună mai mult, nu dacă voia să o elimine de pe lista suspecților. Dumnezeule, îl omora faptul că trebuia să păstreze

tăcerea, știind ce avea să creadă ea când el urma să dispară din viața ei fără o vorbă.

– Mă... arestează?

– Nu arestăm pe nimeni momentan, doamnă Harris, interveni Pinter. Eu și Excelența Sa avem lucruri importante de discutat. Sunteți liberă să plecați, dar vă sfătuiesc să nu părăsiți zona.

Se făcu albă ca varul, apoi se îndreptă spre ușă fără să-l privească pe David. Nu o putea lăsa să plece așa. Se puse în calea ei, șoptindu-i:

– Vreau să știi că niciodată nu am intenționat să te rănesc.

– Serios? spuse ea acidă. Nici măcar când ți-ai pus la cale planul de răzbunare?

Fu luat prîn surprindere.

– Cum ți-am spus, odată ce am început să corespondăm, totul s-a schimbat. Când am inventat moștenirea, voiam un singur lucru, și anume să mă revanșez pentru ce am făcut.

– Nu cred că doar asta ai vrut, spuse ea cu vocea tremurândă. Fie că recunoști, fie că nu, voiai să mă pedepsești pentru că v-am umilit pe tine și pe familia ta cu ani în urmă.

– Nu este adevărat!

– Nu? Privirea ei era surprinzător de lucidă. Mai devreme, când mi-ai spus motivele pentru care ai făcut asta, furia ta părea vie, așa cum probabil a fost în urmă cu 14 ani. Poate că nu îți dai seama, dar încă mă urăști pentru ce am făcut. De fiecare dată când vorbești despre asta, furia iese la iveală.

– Nu este atât de simplu.

– Cred că este mai simplu decât vrei să recunoști. Motivul pentru care nu mi-ai spus adevărul a fost că voiai să mă îndrumi, așa cum vărul Michael a făcut-o mereu. Pe atunci, ți-am dat viața peste cap și ai considerat că trebuie să-mi plătești cu aceeași monedă. Era rândul tău să te asiguri că lucrurile o să meargă conform planului. Că o să joc cum îmi cânți tu.

Posibilitatea ca ea să aibă dreptate îl făcu să-și piardă controlul.

– Am făcut-o pentru că îmi pasă de tine!

– Ai făcut-o pentru că nu ai permis să aflu cine ești cu adevărat. Dacă aș fi făcut-o, nu m-aș mai fi simțit vinovată. Suntem amândoi vinovați pentru că am greșit unul față de celălalt, iar asta ne-ar fi adus la același nivel, nu? Dar nu voiai asta!

– Ai uitat că ți-am cerut... Îl privi pe Pinter, dar ce sens mai avea să mai ascundă ceva? Lucrurile nu puteai fi mai rele decât erau. Că ți-am cerut să te căsătorești cu mine acum câteva zile?

– Cum aș putea uita asta? Ai propus genul de mariaj în care tu să deții tot controlul, iar eu nimic. În ochii ei se citea durerea. Ai propus să-mi inchid școala. Cât de ușor ar fi fost pentru tine dacă aș fi acceptat asta! Nu ar mai fi trebuit să recunoști niciodată că erai vărul Michael. Probabil că erai disperat să-ți păstrezi controlul asupra vieții mele.

Acum înțelegea cât de mult o rănise și simțea cum toate speranțele lui se năruiau. Faptul că supozițiile ei erau adevărate nu făcea decât să înrăutățească situația. Încercase să nu-i destăinuie niciodată adevărul. Încercase să o manipuleze.

– Ai dreptate, spuse el. Am fost disperat, dar nu din motivele invocate de tine. Nu voiam să te pierd, dulceață!

– Nu-mi mai spune astfel! Ochii i se umplură de lacrimi. M-am tot întrebat de ce nu mi-ai spus că mă iubești. Spuneai că ai nevoie de mine, dar nu ziceai nimic de dragoste. Astăzi am înțeles de ce. Nu mă poți ierta pentru că ți-am frânt inima acum mult timp. Mă îndoiesc că o s-o faci vreodată.

O privi, lovit de cuvintele ei, iar ea ieși din cameră.

„Nu mă poți ierta pentru că ți-am frânt inima acum mult timp. Mă îndoiesc că o s-o faci vreodată."

Cum putea crede asta? La naiba, nu era adevărat!

– Domnule, spuse Pinter în spatele lui. Trebuie să plecăm. Avem multe de făcut.

David încuviință, amorțit. Charlotte nu avea să-l ierte niciodată pentru că o minți se. Asta însemna că o pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 25

În zilele următoare, Charlotte încercă să nu se gândească la David. Nu o ajută însă faptul că polițiștii cercetaseră școala timp de două zile, interogând servitorii și personalul. Din fericire, semestrul se încheiase cu o săptămână în urmă, așa că fetele nu erau prin preajmă pentru a bârfi și a le spune părinților lor că școala era implicată într-o anchetă. Profesorii erau însă prezenți și, conform spuselor lui Terence, o lăudaseră și îi apăraseră onoarea cu îndârjire.

Având în vedere că ziarele speculau moartea lui Sarah, ea era recunoscătoare pentru sprijinul personalului, precum și pentru discreția lor, având în vedere că până acum nici un articol nu vorbea despre implicarea ei în investigație. Presa era prea ocupată să despice în patru declarația autorităților, conform cărora căutau un jurnal. Cel puțin domnul Pinter părea să-și fi îndreptat atenția către David, având în vedere că ziarele speculau că el plecase la țară.

Fără să-i spună vreun cuvânt, fără să o vadă? Nu ar fi trebuit să se simtă rănită, având în vedere ultimele cuvinte pe care i le adresase, dar așa se simțea.

Când se despărțiseră, nu se așteptase să nu-l revadă. Când polițiștii părăsiseră școala, se străduise să-și înăbușe suferința și să evite întrebările personalului. Se ținuse ocupată analizând situația financiară a școlii. Recunoscând că nu mai putea spera să găsească un loc în apropiere de Londra, încercă să analizeze ideea de a muta școala într-o zonă mai îndepărtată unde și-ar fi permis să închirieze o clădire suficient de mare pentru a-i găzdui elevele. Nici nu se punea problema să o cumpere. Nu avea bani.

„David era dispus să îți dea 30 000 de lire pentru a cumpăra proprietatea. Iar tu i-ai aruncat asta în față."

Sigur că o făcuse! Încercase cu aroganță să manipuleze lucrurile în avantajul lui, pentru a-și acoperi greșelile. Se așeză pe canapeaua din salonul ei privat. Crimă? Având în vedere chiria scăzută din

ultimii paisprezece ani? Faptul că îi împrumutase bani? Că o sfătuise să rezolve probleme la care ea nu se pricepuse deloc?

– M-a mințit, blestemat fie! strigă ea în camera goală.

Da, dar regreta.

Obosită de gândurile care îi alergau neobosite prin minte, se lăsă pe spate și închise ochii, dar asta nu făcu decât să agraveze situația. Acolo o sărutase David prima dată după toți anii în care fuseseră departe unul de celălalt. Acolo aproape că o făcuse a lui. În ciuda manipulării și a tendinței de a controla totul, nu plănuise asta, era aproape sigură. Îl luase prin surprindere și pe el, la fel de mult ca pe ea.

Oare greșea când se gândea că avusese motive ascunse? Poate că nici el nu era sigur de propriile sentimente. Poate că ea fusese prea dură cu el în biroul domnului Baines. Probabil își dăduse seama că ea avea dreptate, că nu putea ierta sau uita ce se întâmplase între ei în tinerețe. Altfel, de ce nu primise nici o veste de la el în ultimele zile?

Când lacrimile îi inundară obrajii, își îngropă fața în mâini. De ce nu se luptase mai mult pentru ea? De ce fugise la țară, fără să-i spună unde mergea sau ce avea să se întâmple cu autoritățile?

Ridicând capul, se chinui să-și oprească lacrimile. Era naivă pentru că se gândea la asta. Nu fusese ea cea care decisese să pună capăt relației lor nebunești? Să-l facă să nu o mai rănească? Nu îi spusese asta la ultima lor întâlnire? Atunci de ce plângea când el îi respectase dorința?

– Doamna Winter și copiii sunt aici, spuse Terence de dincolo de ușă.

Sări de pe canapea. Dumnezeule mare, uitase complet că era ziua în care stabilise cu Amelia să se întâlnească! Înainte să poată face ceva mai mult decât să-și scoată batista și să-și șteargă ochii și nasul, Amelia dădea deja buzna în cameră, de mână cu două fetițe adorabile.

– Doamnă Harris, mă bucur atât de mult să... Amelia se opri când o surprinse pe Charlotte ștergându-și lacrimile. Oh, nu, ce s-a întâmplat? spuse tânăra, grăbindu-se lângă Charlotte.

Asta o făcu să izbucnească și mai tare în lacrimi.

– Terence, spuse Amelia, vrei să le duci pe fete la râu să vadă rațele? Le îndrăgesc mult.

– Nu, spuse Charlotte printre lacrimi. Vreau să stai cu fetele...

– Și o s-o fac. Mai târziu. După ce îi făcu semn lui Terence să plece cu fetele, Amelia îi ceru lui Charlotte să se întindă pe canapea. Acum, cred că noi două trebuie să stăm de vorbă.

Charlotte nu avu nevoie de mai mult, căci se aruncă în brațele Ameliei și începu iar să suspine. Amelia o luă în brațe, o mângâie pe spate, o consolă cu vorbe dulci. După ce Charlotte reuși în cele din urmă să-și recapete calmul, Amelia șopti:

– Să îndrăznesc să cred că are legătură cu vărul soțului meu?

Charlotte încuviință. Se gândi cât de multe trebuia să îi spună Ameliei, apoi își dădu seama că nu era cazul să-i ascundă ceva. Ce mai era de ascuns? Trebuia să spună cuiva despre David. Avea nevoie de o confidentă, iar Amelia ar fi înțeles mai bine decât oricine, având în vedere că îl cunoștea pe David mai bine decât celelalte prietene ale ei.

Îi povesti totul: ce se întâmplase între ea și David cu ani în urmă, cum reapăruse în viața ei, presupusa moștenire a lui Sarah. Îi ascunsese numai faptul că împărțise patul cu David, spunându-i că o curtase în timp ce o ajutase să găsească proprietăți. Când ajunse la partea în care îi dezvălui că David era vărul Michael, Amelia nu-și putu ascunde surprinderea.

– Lord Kirkwood? spuse ea. El este vărul Michael? Ești sigură?

Charlotte râse nebunește.

– Foarte sigură. Îi povesti Ameliei tot ce se întâmplase în biroul domnului Baines, inclusiv ce îi spusese la sfârșit lui David. Crezi că am greșit spunându-i toate lucrurile astea? o întrebă Charlotte după ce termină de povestit. Crezi că greșesc fiind atât de furioasă pe el?

– Pentru că te-a mințit? Absolut deloc! Amelia se încruntă. Plănuise să se răzbune. Data viitoare când o să-l revăd pe vărul soțului meu, o să-l mustru. Cum a îndrăznit să te mintă, să comploteze împotrîva ta, iar totul din cauza unei scrisori prostești?

– Nu înțelegi, spuse Charlotte. Din cauza scrisorii a fost umilit public luni la rând. Am auzit că, de fiecare dată când intra undeva, mamele își ascundeau fetele. Imaginează-ți că a trebuit să facă față acestui comportament de fiecare dată când mergea în societate, fără să știe de ce l-am umilit. Nu știa că l-am văzut pe Giles cu servitoarea. Cu o puțin timp înainte, mă gândeam să mă mărit cu el, iar în clipa următoare îmi băteam joc de el în cea mai publică manieră.

– Da, dar să pună la cale un plan pentru a te vedea eșuând! Este abominabil!

– Sunt de acord! Își suflă nasul. Și totuși, nu l-a dus la capăt. Sinceră să fiu, fără planul lui malefic, această școală nu ar fi existat. Nu aș fi fost niciodată capabilă să economisesc suficient pentru salariile profesorilor. Ar fi fost nevoie de ani întregi să se gândească cineva la mine pentru funcția de director de școală. Mulțumită lui, mi-am îndeplinit visul. Nu pot să-l urăsc pentru asta.

– Ah, dar poți să-l urăști pentru că te-a mințit în privința domnului Pritchard. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat până în momentul în care domnul Pritchard te-ar fi evacuat?

– David nu ar fi permis ca lucrurile să ajungă acolo. Știu asta.

– Cum poți fi sigură? Dumnezeule, individul ăsta a inventat o moștenire falsă numai pentru a evita să-ți spună adevărul.

– A inventat o moștenire falsă pentru că știa că altfel nu aș fi acceptat banii. În privința asta avea dreptate. Dacă mi-ar fi mărturisit din prima zi că el era vărul Michael, i-aș fi cerut să îmi spună totul. Îndată ce aș fi aflat că făcuse totul din răzbunare, l-aș fi alungat și nu i-aș mai fi vorbit niciodată.

Își ridică privirea și o văzu pe Amelia zâmbind cu tristețe.

– Te auzi vorbind, prietenă dragă? spuse Amelia. Îl aperi cu fiecare ocazie. Probabil că nu ești atât de furioasă pe el pe cât crezi.

Aici era problema. De fiecare dată când Charlotte se gândea la furia ei, își amintea de privirea demoralizată pe care i-o oferise în biroul domnului Baines. Își amintea nenumăratele ocazii in care spusese mai degrabă lucruri rele despre vărul Michael. Oare se simțea vinovat pentru minciuna lui? Mai rău, își amintea cu câtă tandrețe făcuse dragoste cu ea pe proprietatea lui Stoneville. Poate că nu îi spusese că o iubește, dar i-o arătase în nenumărate feluri, încercând să o protejeze de Pritchard, forțând-o să mute școala, oferindu-i propriii bani...

– Nu știu ce simt, recunoscu ea. Lacrimile îi umpleau iar ochii. Acum a părăsit orașul și nici măcar nu îl pot vedea pentru a afla.

Amelia o îmbrățișă.

– Oh, cred că știi ce simți, doar că nu vrei să recunoști. Mie mi se pare că deja l-ai iertat. Îi luă mâna lui Charlotte într-a ei. Mi se pare că încă ești îndrăgostită de el.

Charlotte își privi descurajată prietena. Oare? Era posibil. Altfel, de ce era atât de nefericită fără el? Altfel, de ce gândul de a nu-l mai revedea o făcea să simtă un cuțit în inimă?

Poate că o mințise și o manipulase în toți anii aceștia, dar îi fusese și prieten. Chiar un prieten bun.

– Ce să fac? șopti Charlotte. Nu știu dacă a revenit numai datorită dorinței lui de a se răzbuna pentru ce i-am făcut sau dacă îi pasă cu adevărat, însă nu recunoaște. Trebuie să aflu.

– Sigur că da. Amelia îi strânse mâna. Încă ai scrisorile pe care ți le-a scris vărul Michael?

Charlotte încuviință.

– Domnul Baines a dat originalele autorităților, dar eu am copiile pe care mi le-a expediat. Le-am păstrat pe toate.

– Poate că ar trebui să cauți acolo un semn despre ce simte cu adevărat Lord Kirkwood. Știu că juca un rol, dar mi-e greu să cred că vărul machiavelic al soțului meu ar fi putut să se ascundă atât de bine de femeia pentru care avea sentimente.

– Sau de femeia pe care o ura în secret.

– Exact. Spui să furia lui reapare de fiecare dată când vorbește de trecut. Probabil a apărut și în scrisorile lui. Poate că, dacă le citești la rece, poți să-ți dai seama dacă furia lui este îndreptată către tine sau către el. Amelia păru confuză. Dacă le poți citi fără să-l strângi de gât pentru că te-a mințit, atunci o să afli ce simți cu adevărat.

Charlotte zâmbi.

– Este o sugestie bună, mulțumesc!

– Cu plăcere! Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce m-ai învățat aici, așa că măcar cu un sfat din când în când te pot ajuta.

Charlotte o îmbrățișă pe Amelia.

– Oh, faci mai mult decât atât, dragă prietenă! Când se dădu înapoi, își îndreptă umerii. Acum, hai să mergem să vedem cum se înțeleg fetele tale cu Terence. Nu cred că este obișnuit să aibă grijă de fete atât de mici.

În timp ce se îndreptau spre debarcader, vorbiră despre școală și despre copiii Ameliei. Charlotte era de conștientă de locul unde mergeau și deveni mai tensionată pe măsură ce se apropiau de râu. Amelia fu suficient de perspicace pentru a-și da seama.

– Încă te simți inconfortabil în preajma apei, nu?

Charlotte oftă.

– Mă tot gândesc că o să scap odată de frica asta prostească, dar până acum nu am reușit.

– Știai că Lucas se teme de spații închise? Și-a petrecut două zile captiv într-un tunel în Dartmoor, iar de fiecare dată când ne aflăm

pe o corabie pe puntea de jos sau când se află într-o încăpere mică, devine nervos. Dar reușește de fiecare dată să-și înfrunte frica.

– Tare mi-ar plăcea să știu cum reușește.

– De cele mai multe ori, vorbește cu mine sau cu oricine se află în apropiere. Pălăvrăgește despre tot ce îi vine în mine, iar eu fac tot ce pot ca să-l ajut, spunându-i lucruri scandaloase pentru a-l face să râdă. Zice că faptul că se gândește la orice altceva decât la locul în care se află îl ajută.

– Ar trebui să încerc și eu cândva, spuse Charlotte, deși se îndoia că un lucru atât de simplu putea să o ajute să se simtă în largul ei in preajma apei.

Fetele le observară și strigară fericite. Isabel, în vârstă de cinci ani, cu bucle șatene și ochii albaștri ai tatălui ei, alergă imediat în întâmpinarea mamei, în timp ce Emily, de trei ani, brunetă, se mișca puțin mai greu.

– Mama, mama, domnul Terence ne-a arătat bărcile de pe râu! strigă Isabel prinzând-o de picioare pe mama ei. Putem să ne plimbăm cu una? Te rog, te rog!

– Nu astăzi, draga mea. Poate altă dată. O să mergem să bem ceai cu doamna Harris.

Isabel o privi cu ochii mari pe Charlotte.

– O să avem prăjituri cu prune?

– Sigur, răspunse Charlotte, încântată peste măsură. Vă plac?

După ce intrară, Charlotte simți un gol în stomac privindu-le pe fete cu mama lor. Ar fi fost atât de rău să se mărite cu David, chiar dacă el nu o iubea? Sau că nu putea spune că o iubea? Putea avea copii. La urma urmelor, nu era sigură că nu făcea copii.

„O să se aștepte să renunți la școală pentru a crește copiii și pentru a fi Lady Kirkwood."

Dacă ar fi fost convinsă că el ținea cu adevărat la ea, poate că ar fi meritat.

Îndată ce Amelia și fetele ei drăguțe plecară, Charlotte merse în salon și scoase scrisorile lui David. Timp de mai multe ore, nu făcu altceva decât să le citească. Acum, când era prea târziu, îl vedea pe David în fiecare cuvânt, chiar și in remarcile acerbe. Deși aroganța lui marca fiecare pagină, existau și urme de blândețe. Precum clipa când se arătase îngrijorat de faptul că avea să rămână singură la școală în timpul sărbătorilor de Crăciun. Sau când luase asupra lui vina pentru ce se întâmplase cu Lucy.

Acea scrisoare îi atrase atenția. O scrisese la scurt timp după moartea soției lui. În ciuda faptului că suferea, în ciuda situației prin care trecea, își făcuse timp să ia asupra lui vina pentru dispariția lui Lucy, pentru a o mai liniști pe ea.

Cu inima bătându-i cu putere, trecu la scrisoarea pe care i-o trimise în noaptea în care murise Sarah, cea pe care o livrase în momentul în care soția lui era asasinată. O asigura că, dacă Diego Montalvo se dovedea un nemernic, el avea să-l trimită pachet înapoi în Spania. Era o mână de ajutor pe care i-o întindea, ca în alte dăți, genul de ajutor pe care un prieten îl oferea unei femei care își pusese pe picioare școala cu puține relații și chiar cu mai puțini prieteni.

Poate că planul lui David fusese să se răzbune, dar clar devenise ceva mai mult. În minte îi răsuna vocea lui: „Am fost prietenul tău, la naiba! Încă sunt. Nimic nu s-a schimbat, cel puțin nu pentru mine".

Să îndrăznească să îl creadă? Să îndrăznească să creadă că și el simțea mai mult? Că se îndrăgostea din nou de ea? Această întrebare o bântui în următoarele două zile. Cum fetele plecaseră, iar anchetatorii nu mai erau prin preajmă, nu se mai putea concentra asupra școlii. Își petrecea timpul citind scrisorile lui David, plimbându-se prin școală, încercând să-și pună în ordine gândurile și în sentimentele confuze.

Târziu, la amiază, se găsi stând lângă debarcader, acolo unde făcuse dragoste cu David, și o străfulgeră un gând. David avusese dreptate când spusese:

– Îți folosești școala asta blestemată ca scuză pentru a nu-ți asuma riscuri în viața personală, pentru a nu permite unui bărbat să se apropie suficient și să-ți câștige inima.

Era mândră de ceea ce realizase, pusese pe picioare o instituție minunată, dar începea să înțeleagă că nu mai era suficient. Era singură. De aceea o afectase atât de mult despărțirea de vărul Michael, în urmă cu șase luni. Fusese singurul ei prieten apropiat, iar fără el se simțea pierdută, nesigură... singură. Foarte singură.

Exemplul părinților ei și cele două relații eșuate o făcuseră să creadă că nu exista nimeni pentru ea. Apoi, David reapăruse în viața ei și îi promisese un viitor. Un trai dincolo de confortul pe care i-l dădea școala. Așa cum spusese el, acest lucru o speriase.

Dacă risca totul pentru el și avea să fie iar dezamăgită? Atunci nu ar mai avea siguranța dată de școală, la care să se întoarcă. Era mai ușor să-și îngrădească inima. Ăsta nu era un mod de viață!

Se întoarse de la debarcader și intră în casă chiar la lăsarea serii. Apoi un bărbat se ivi în fața ei, privind-o. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-l recunoaște.

– Ce faci *tu* aici? întrebă ea.

Apoi îi observă pîstolul. Înainte să poată striga, cineva apăru din spate și îi puse un căluș la gură, în timp ce cealaltă persoană o lega de mâini. Îndreptându-se spre râu, văzu o barcă așteptându-i la mal. O cuprinse panica. Se zbătea în brațele solide care o duceau spre iad. Simțea că avea să-i sară inima din piept de teamă. Țipa prin căluș, își înfigea tocurile în pământ, dar, văzând că nu funcționa, se aruncă în genunchi, sperând că avea să-i oprească.

Nu servi la nimic. În câteva clipe, o urcară în barcă. Era pe râu.

Capitolul 26

David stătea la masa din bucătărie jucând cărți cu trei dintre oamenii lui Pinter, care erau îmbrăcați în uniforma servitorilor.

– De data asta, domnilor, jucăm pe șase penny pentru fiecare punct, spuse el făcând cărțile.

– Oh, domnul Pinter nu ar fi de acord cu asta, spuse bărbatul care stătea în fața lui. Așa că zic să o facem!

Râseră toți. Nu dură mult ca David să-și dea seama că oamenii îl găseau pe Pinter, la fel ca David, enervant și enigmatic. Cu privirea lui rece, individul putea îngheța pe oricine, iar David încă nu îl văzuse zâmbind. Însă trebuia să-i recunoască meritele, căci omul era consecvent. El și oamenii lui răscoliseră casa și nu găsiseră nimic de ajutor, nici măcar sub podeaua din camera lui George.

Apoi, când nu interoga martorii, Pinter își petrecea timpul citind scrisorile vărului Michael. Uneori, David simțea că bărbatul se mai îmbunase în privința lui de când începuse să le citească.

Deși Pinter nu era genul care să-și schimbe cu ușurință părerea, păru impresionat când tatăl lui Sarah îi luase apărarea lui David. Având în vedere că David se însurase cu Sarah pentru bani, faptul că Linley îi luase apărarea ginerelui său alungă suspiciunea lui Pinter asupra lui David. Din păcate, nu și a lui Charlotte.

David privea în gol la cărți. Încercase să nu se gândească la ea, la ce îi spusese ultima oară, dar vorbele ii răsunau în minte noaptea și îi chinuiau diminețile când se trezea cu același gând.

Acum, că furia i se mai domolise și se putea gândi rațional la vorbele ei, se întreba dacă nu cumva avea dreptate. Oare în adâncul sufletului încă avea acea rană deschisă? În tot acest timp i se păruse că făcuse totul pentru ea, pentru a o ajuta. Și totuși, se protejase pe sine cu fiecare ocazie. O manipulase, o mințise, o îmboldise, apelase la orice pentru a-și îndeplini planul. Pentru a o câștiga pe ea. Nu, nu chiar pe ea. Pe Charlotte din tinerețea lui. Dacă era sincer cu sine,

o parte din el voia să o aducă înapoi în acel rol. Voia să retrăiască trecutul, însă de data aceasta să facă lucrurile cum trebuia.

Dar nu se puteau întoarce în trecut. El nu mai era același bărbat, iar ea cu siguranță nu mai era naiva maleabilă pe care în tinerețe sperase să o inițieze în secretele dragostei. Era o femeie matură, capabilă să ia decizii importante și dornică să cucerească lumea în felul ei. Ar fi trebuit să o abordeze pe acea Charlotte, să-i spună adevărul și să pună cărțile pe masă.

Da, ar fi fost furioasă. I-ar fi putut refuza ajutorul și poate că ar fi pierdut școala. Pe de altă parte, puteau fi capabili să clădească o prietenie care ar fi evoluat într-o afecțiune sinceră, deschisă. Nu ar fi fost la fel ca în tinerețe, ci ar fi fost chiar mai bine. Atunci de ce nu făcuse asta? Pentru că îi fusese prea frică să riște.

David clătină din cap. O acuzase că fusese lașă, dar el fusese la fel, temându-se să se expună. Se temuse să descopere că anii de corespondență și amintirile dragi despre iubirea din tinerețe nu erau nimic pe lângă minciunile, manipulările și planul lui malefic. Acum plătea pentru asta.

Cu fiecare zi în care el și oamenii lui Pinter așteptau ca asasinul lui Sarah să cadă în capcană, Charlotte era acolo, îngrădindu-se din nou, de data asta zidul fiind mult mai înalt și mai solid. Ea mereu învăța din propriile greșeli, iar el se asigurase ca ea să nu mai vrea să aibă de-a face cu el.

Cum avea să îndure asta? Când pierduse prima dată, furia îl sprijinise, alungase dragostea care îl consuma. De data aceasta, nu avea nimic în afară de remușcări și de regrete.

Aproape că nu îi mai păsa ce avea să se întâmple acum cu asasinul lui Sarah. Să-l ducă la carceră! Să stârnească presa scandal în jurul lui! Să-i fie distrusă viața! Fără Charlotte, oricum nu mai avea o viață. Dacă nu o putea avea pe femeia pe care o iubea...

Iubea? Oftă. Da. Ce prost fusese că nu înțelesese asta! În ciuda încercărilor de a o schimba, o iubea pe această Charlotte la fel sau chiar mai mult decât pe cea veche. Iubea faptul că nu îi permitea să-și bată joc de ea, că era independentă și credea cu toată ființa ei în școală. Când era cu ea, simțea că avea o mulțime de posibilități, spre care se îndrepta cu o viteză uimitoare. Când era fără ea, se simțea în infern.

– Cumnatul dumneavoastră a venit iar azi, cerând să știe unde ați plecat, spuse bărbatul din fața lui David. Este un nemernic, mi-a vorbit cu superioritate, crezând că sunt unul dintre servitori. I-am spus să dispară înainte să-i sparg capul.

– Mă îndoiesc că o să fie de ajutor, răspunse David. În ultima perioadă, Richard este disperat după bani. Și totuși, dacă el ar fi fost cel care a trimis scrisoarea anonimă despre biletul de adio al lui Sarah, are ceva îndrăzneală să vină la mine după bani.

– Pinter nu crede că este el. Scrisul lui nu seamănă cu cel de pe scrisoare. Pinter s-a asigurat că ia o probă când l-a chemat la interogatoriu acum câteva zile.

– Crede-mă, spuse David sec, asta nu înseamnă nimic.

David știa prea bine asta, căci el îi trimisese lui Charlotte ani întregi scrisori care nu erau scrise de mâna lui.

Ușa bucătăriei se deschise larg.

– Ce se întâmplă aici? strigă Pinter când văzu grămada de bani și paharele cu coniac de pe masă.

Bărbații tresăriră, dar David continuă să-și aranjeze cărțile.

– Jucăm whist pe 6 penny. Vreți să vă alăturați, domnule Pinter?

Pinter se încruntă.

– Văd că sunteți hotărât să-mi corupeți oamenii, Lord Kirkwod.

David îl privi iritat.

– Au trecut șase zile. Mi-ați întors casa pe dos, mi-ați interogat toți prietenii și practic mă țineți prizonier. Măcar puțină distracție mi-ați putea permite.

Bărbații erau curioși să audă ce avea să spună superiorul lor. Când oftă lung și se așeză la masă, se relaxară. Pinter își turnă un pahar din sticla pe care David o adusese mai devreme.

– Poate vreți să știți că v-am găsit lacheul.

Asta îi atrase atenția lui David.

– George? Am crezut că a ajuns deja pe coastă.

– Și eu. Pinter luă o gură, apoi puse paharul pe masă. Dar nu a ajuns atât de departe. Era acasă la sora lui, în Twickenham.

– Ce a avut de spus în apărarea lui?

– Ei bine, acum devine interesant. Mi-a luat ceva timp – și ceva amenințări – pentru a afla adevărul de la el, dar se pare că ați avut dreptate în ce privește faptul că a dus-o pe soția dumneavoastră la acel cămătar pentru a-i oferi bijuteriile. Ceea ce nu știți este că fratele ei i-a însoțit.

David înjură.

– Nu mă surprinde. Diavolul ăla mereu a avut o influență proastă asupra ei.

Pinter nu-și luă ochii de la el.

– Asta se potrivește cu ceva ce mi-a spus lacheul dumneavoastră. Se pare că o parte din banii pe care îi plăteați pentru a achita datoriile la jocuri ale soției dumneavoastră acopereau și datoriile lui Richard Linley.

– Poftim?

– Soția dumneavoastră vă cerea bani pe care mai apoi îi dădea fratelui ei. Pinter mai luă o înghițitură de coniac. Ați spus că a început să ceară bani abia după moartea soției. Asta pentru că sursa lui de bani a dispărut odată cu moartea ei.

– Nenorocitul! blestemă David. A lăsat-o să mă înfurie numai pentru a-și hrăni obsesiile? Când o să pun mâna pe el...

– Mai este ceva. Pinter lăsă paharul jos, devenind foarte serios. După spusele lui lui George, soția dumneavoastră decisese cu câteva zile înainte de moartea ei să nu-l mai finanțeze pe domnul Linley. Se pare că vizita la cămătar a supărat-o. Bănuiesc că una era să vă ceară bani și alta era să amaneteze bijuteriile familiei dumneavoastră, ceea ce probabil era prea mult chiar și pentru ea.

David îngheță.

– Dacă i-a spus lui Richard că nu o să-i mai dea bani...

– Exact, spuse Pinter. Cu siguranță, este un motiv pentru crimă.

– Dar era fratele și feblețea ei! Sigur el nu ar fi putut...

– Nu putem ști până când nu îl interogăm.

– A fost aici acum câteva ore, zise David.

– Ei bine, acum este de negăsit. Am câțiva oameni care îl pot căuta. Pinter ridică iar paharul. Nu vă faceți griji! Nu o să fugă mult timp.

Se auzi clopoțelul în bucătărie, ceea ce îi alertă.

– Probabil este unul dintre oamenii mei, spuse Pinter. Făcu semn unuia dintre oamenii lui să meargă la ușă.

Individul se întoarse împreună cu Giles. David sări în picioare. Cum Giles era suspect, la fel ca oricare altul, David îi scrisese un bilet, spunându-i aceeași poveste pe care o îndrugase prietenilor și familiei. Când văzu privirea suspicioasă a lui Pinter ațintită asupra lui Giles, David simți un gol in stomac.

– Ce dracu' se petrece aici? întrebă Giles când îl văzu pe David. Am crezut că ești plecat la țară cu un prieten.

– De ce ai venit? ripostă David.

Giles îl privea când pe David, când pe Pinter

– Un străin a venit la mine acum câteva ore. Voia să știe unde ești. Nu m-a crezut când i-am spus că nu știu, dar când am rămas ferm

pe poziție, mi-a zis să mă asigur că asta o să ajungă la tine, la nimeni altcineva.

Giles puse scrisoarea pe masă.

– M-am tot gândit dacă trebuie să o deschid sau nu, dar am decis să văd dacă merită să vin să te caut. Era supărat. După ce am citi-o, am venit aici, sperând să aflu unde ai fi putut pleca. Ai face bine să o citești.

David deschise scrisoarea. Cele câteva rânduri îl făcură să înghețe.

O am pe „prietena" ta, doamna Harris. Dacă vrei să o revezi, mergi la moșia din Berkshire și ia bijuteriile pe care le ții în seif. Adu-le apoi pe Insula Șeii. Eu și ea așteptăm aici. Vino singur și neînarmat. Dacă nu ajungi până mâine-dimineață în zori, o să moară, iar tu o să ai moartea ei pe conștiință.

Richard Linley

Groaza îl cuprinse și aproape îi tăie suflul. Ridicându-și privirea spre Pinter, spuse:

– Richard o are pe Charlotte.

Pinter îi luă scrisoare din mâinile amorțite și o citi repede.

– Unde este Insula Șeii?

David se strădui să-și păstreze calmul. Trebuia să fie lucid. Siguranța lui Charlotte depindea de asta.

– Este în zona Tamisei care trece pe la moșia mea. Este o mână de pământ cu un foișor.

Simți un gol în stomac când își dădu seama că Charlotte fusese obligată să traverseze râul.

– Deci nu este nimic care să îngreuneze vederea de la mal? întrebă Pinter. Când David dădu dezaprobator din cap, Pinter se încruntă. Cumnatul tău este un băiat deștept! Cerându-ți să vii pe insulă, poate să vadă dacă ești singur. Nici măcar nu putem merge spre el separat fără să ne vadă. Fără îndoială, intenționează să părăsească insula cu barca și să iasă pe Tamisa până pe coastă. De acolo poate lua orice pachebot spre Franța.

Dacă David nu ajungea la timp la ei...

– Cred că a auzit de bijuteriile familiei Kirkwood de la Sarah, spuse Giles.

– Nu-mi pasă de nenorocitele alea de bijuterii! se răsti David. Le poate avea pe toate atât timp cât nu îi face rău lui Charlotte.

Se îndreptă spre ușă, dar Pinter îl opri.

– Fiți cu băgare de seamă, Lord Kirkwood! Lasați-ne pe mine și pe oamenii mei să vă ajutăm! E posibil ca el să vă fi ucis soția.

– Nu credeți că mi-am dat și eu seama de asta? Nu vreau să o omoare și pe Charlotte! Ați spus că poate observa pe oricine se apropie.

– Nu pe timpul nopții. În noaptea asta nu se vede luna, iar în patru ore ajungem la Berkshire, cel târziu la ora cinci, cu mult înainte de zori. Pinter îl fixă cu privirea. Nu se așteaptă la asta. Crede că sunteți la țară, vă amintiți? Presupune că durează ceva până ce ajunge mesajul la dumneavoastră. Deci, dacă o să apăreți la noapte, o să fiți în avantaj.

– De unde știți? Dacă nu ne vede venind, nici noi nu putem să-l vedem pe el, la dracu'!

– Probabil o să aprindă focul pentru a se încălzi. Chiar dacă nu o face, o să fie nevoie de un felinar pentru a ajunge pe insulă. Odată ce ajungeți acolo, putem să vă vedem, dar el nu o să vadă. S-ar putea să nu fie singur in treaba asta. Dacă are și alți oameni cu el și este înarmat, cum vă puteți lupta sîngur cu el? adăugă Pinter când David îl privi neîncrezător. O să aveți nevoie de ajutorul nostru.

David se încordă, dar Pinter avea dreptate. Richard era atât de imprevizibil încât David trebuia să fie pregătit pentru orice.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dar faceți cum vă spun eu. Dacă nu v-ați fi pierdut timpul anchetând-o în calitate de suspect în loc să îl anchetați pe nemernicul meu cumnat, acum nu ar mai fi fost în pericol. Nu o să vă permit să dați greș!

Pinter se înroși, dar încuviință.

– Veniți, atunci! Faetonul meu e mai rapid. Puteți călători cu mine. Ceilalți pot veni cu trăsura.

Dumnezeu să-l ajute pe Richard dacă se atingea de un singur fir de păr al lui Charlotte. Dacă o făcea, David nu avea să-și găsească liniștea până când nu îl vedea mort pe nenorocit.

Charlotte nu putea respira, dar nu din cauza călușului pe care îl avea în gură. Richard și cei doi nemernici o duceau pe Tamisa din motive pe care nu le cunoștea. Presupunea că avea legătură cu moartea lui Sarah, dar acum nu se putea gândi decât la faptul că era legată, neajutorată, pe fundul bărcii, foarte aproape de râu. Râul acela groaznic, nenorocit!

Dacă barca s-ar fi răsturnat, nu s-ar fi salvat. Legată cum era, avea să se scufunde ca un pietroi. Apa întunecată avea să-i treacă peste cap și să-i pătrundă prin căluș, iar ea nu mai putea nici măcar să-și țină respirația...

Nu își dădu seama că suspina și gemea prin căluș până când unul dintre oamenii lui Richard nu o înghionti cu piciorul în umăr.

– Ce are? întrebă Richard. Pare că se îneacă.

Luând felinarul din cui, Richard se aplecă spre ea. Barca se legănă, ceea ce nu făcu decât să-i îngreuneze respirația. Deja începuse să i se încețoșeze privirea. Oh, Dumnezeule, nu putea leșina, nu aici, nu acum, atât de aproape de apă...

– Dacă îți scot călușul, promiți să nu țipi? o întrebă Richard.

Cumva, reuși să încuviințeze din cap. Îi scoase călușul, iar ea inspiră adânc. Încă era legată și pe apă, dar măcar acum putea respira.

– Nu o să ți se facă rău, nu? întrebă Richard.

– Nu cred, șopti ea. Crezi că ai putea... să-mi dezlegi picioarele?

Se gândi la asta o clipă, apoi se aplecă și îi tăie frânghia cu care îi legase gleznele.

– Presupun că nu poți înota cu mâinile legate.

Deși nu putea înota nicicum, se mai liniști puțin pentru că avea picioarele dezlegate.

– Nu m-am gândit că o să fii așa de lașă, continuă el. Sarah spunea mereu că erai o femeie curajoasă.

Cumva, acele cuvinte îi dădură curaj.

– De ce faci asta?

Dacă tot avea să moară, măcar să știe de ce.

El privi în altă parte.

– Trebuie să plec în Franța și am nevoie de bani. Amantul tău o să-mi aducă bijuteriile în schimbul tău. Am presupus că o să fie mai ușor să pună mâna pe ele decât pe suma de care am nevoie. În plus, în Franța o să obțin bani frumoși pe ele.

Richard intenționa să-i ceară răscumpărare lui David?

– Știi că acum nu se află în oraș, spuse ea, luptându-se cu o nouă spaimă. Cum o să ajungi la el?

– Giles o să-l găsească dacă știe că e spre binele lui.

– Și dacă nu o face?

Încerca să-și spună că Terence avea să-și dea seama curând că lipsea și urma să vină după ea.

Dar cum putea ști unde mergea sau cine o răpise?

De ce trebuie să pleci din țară? întrebă ea, amintindu-și ce îi spusese Amelia despre modul în care Lucas făcea față fricilor. Dacă putea să-l facă pe Richard să vorbească...

– De ce crezi? Mă urmăresc creditorii. E numai vina lui Kirkwood. Cum îndrăznește să-ți dea ție banii lui Sarah, bani pe care ar fi trebuit să mi-i dea mie? Sarah nu ar fi lăsat nimic școlii tale. A inventat moștenirea, știu asta!

Ea tresări.

– De unde știi despre moștenire?

– V-am auzit vorbind în noaptea în care ai venit la casa lui din oraș. Richard o fixă cu privirea. Erați un cuplu chiar drăguț. Mă întreb dacă sora mea știa că soțul ei avea o relație.

– Nu aveam! Totul între mine și David s-a întâmplat după moartea ei.

O privi neîncrezător.

– Iar banii aceia oricum nu erau din moștenirea surorii tale, spuse ea. Charlotte se gândi că putea să-l asigure pe Richard că David nu făcuse nimic pentru a-l priva de dreptul la moștenire și să-l determine să pună capăt nebuniei. Apoi, poate că o elibera. Au fost banii lui David, zise ea. A pretins că era o moștenire lăsată de Sarah deoarece știa că altfel nu aș fi primit bani de la el.

– Presupun că asta ți-a spus, zise Richard cu nerușinare.

– Este adevărul, îl contrazise ea. Așa cum ai zis, Sarah nu ar fi încercat niciodată să ajute școala. În plus, nu a avut un testament. Își îmblânzi tonul. Sunt convinsă că ți-ar fi lăsat ție totul dacă ar fi putut.

În mod inexplicabil, Richard deveni palid și își întoarse privirea. Odată ce rămase tăcut, ea își aminti că se afla pe apă, într-o barcă instabilă. Deși nu putea vedea râul din acel punct, simțea barca legănându-se și auzea valurile. Teama o cuprinse iar. „Fă-l să vorbească, altfel nu o să reușești niciodată!"

– Deci unde mergem? întrebă ea cu vocea tremurândă.

– Berkshire. Este o insulă pe râul care trece pe la moșia lui David...

– Da, o știu.

Râse isteric.

Cu ani în urmă, reușise să evite să ajungă pe Insula Șeii, iar acum era târâtă acolo împotriva voinței ei. Dacă David nu renunțase la ideea de a o pedepsi pentru scrisoarea aceea, probabil că acest lucru

i s-ar fi părut potrivit. Însă nu mai credea asta. Citindu-i scrisorile, scăpase de acest gând. Dumnezeule, oare avea să-l revadă pe David?

– De ce mergem pe Insula Șeii? întrebă ea, încercând cu disperare să ignore sunetul apei învolburate de barcă.

– Deoarece mesajul meu către Kirkwood îi spunea să ne întâlnim acolo pentru bijuterii.

Se aventură să pună o întrebare de care se temuse mai devreme.

– Și dacă nu o să primească mesajul tău?

– Ai face bine să speri că o să-l primească, se răsti Richard. Când ea oftă, Richard păru enervat. O să-l primească, nu-ți face griji. Totuși, nu înțeleg de ce autoritățile i-au permis să se plimbe prin țară. Ar fi trebuit să-l aresteze și să-l acuze de asasinat imediat ce au citit scrisoarea despre biletul de adio.

– Tu ai trimis scrisoarea?

– Sigur că da. Nu înțeleg de ce nu l-au arestat până acum.

– Pentru că nu a ucis-o el.

– Înțeleg că tu chiar crezi că în noaptea aceea a fost la o plimbare, spuse Richard cu nerușinare.

Când auzi asta, Charlotte se înfurie.

– De unde știi unde era?

Îl trecu un fior rece.

– Probabil mi-a spus unul dintre polițiști.

– Domnul Pinter nu mi-a menționat asta nici măcar mie. M-ar surprinde să-ți fi spus. Știu că nici ziarele nu au scris despre asta. Charlotte simți inima bătându-i cu putere. Nu ai fi avut de unde să știi că David era la plimbare decât dacă ai fi fost acolo.

– Probabil am auzit...

– Tu ai omorât-o pe Sarah, așa-i?

O fixă cu privirea.

– Este absurd!

Probabil nu ar fi trebuit să-și verbalizeze suspiciunea, dar acum, că o făcuse, voia să știe adevărul.

– Dacă te-ai aflat acolo în noaptea aceea...

– Și ce dacă am fost? Scrâșni din dinți. Crezi că mi-aș omorî propria soră?

– De aceea pleci din țară, nu? Te temi că o să găsească jurnalul lui Sarah, iar ea ar fi putut scrie ceva care să te incrimineze.

– Suficient! se răsti el. Nu știi despre ce vorbești!

– Știu că Sarah putea fi dificilă uneori. Crede-mă, au fost momente când chiar eu am vrut să o omor...

– Nu am omorât-o! Am iubit-o!

– Sunt convinsă că nu ai intenționat, spuse ea, hotărâtă să scoată adevărul la iveală. Probabil a fost un accident. Nu i-ai fi făcut niciodată rău intenționat.

– Nu, niciodată!

– Ea te-a împins să faci asta, sunt convinsă. Probabil ți-a zis ceva răutăcios, așa cum făcea mereu, și...

– Nu mai voia să-mi dea bani! Apoi, dându-și seama că aproape recunoscuse, se așează pe bancă și își îngroapă fața în mâini. Nu mai voia să-mi dea banii ăia nenorociți!

Charlotte avu nevoie de toată voința pentru a nu reacționa la mărturisirea lui.

– Povestește-mi despre asta, spuse ea, apelând la tonul blând pe care îl avea de fiecare dată când una dintre fetele ei venea, plină de vină, să-și mărturisească vreo greșeală. O să te simți mai bine dacă vorbești despre asta.

Astfel, măcar ar fi aflat adevărul.

O clipă, crezu că nu avea să-i răspundă. Apoi el își ridică capul și privi râul în gol.

– Tot ce voiam era să mai sustragă niște bani de la Kirkwood. Suficient cât să plătesc ce îi datoram nenorocitului de Timms înainte ca lucrurile să se agraveze și să-și trimită oamenii după mine.

– Iar ea a refuzat, insistă Charlotte.

– A zis că se săturase să se certe cu Kirkwood. Totul ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi înțeles cu el. Asta ar fi însemnat că nu avea să-mi mai dea bani. Se încruntă, privind în noapte. Așa că ne-am certat. Am împins-o în cadă. S-a lovit la cap și și-a pierdut cunoștința. Totul s-a întâmplat atât de repede! Nu-mi venea să cred. A alunecat sub apă, iar eu am stat acolo... fără să știu ce să fac.

– Deci a fost un accident, spuse Charlotte, forțându-se să-și ascundă repulsia. I s-ar fi putut întâmpla oricui. Sigur, dacă o să le explici autorităților...

– Ai înnebunit? O să spună că ar fi trebuit să o scot de acolo și să o duc la un doctor. Nu am făcut nimic în timp ce se îneca. O să spună că mi-am omorât singura soră!

Pentru că o făcuse, dar nu avea să fie atât de naivă încât să-i spună asta. Cerule, era în ghearele unui asasin! Poate nu o ținuse sub apă pe Sarah, dar el era de vină pentru moartea ei. Cum putea spera Charlotte că avea să-i dea drumul?

– Odată ce ai văzut că a murit, i-ai tăiat venele și ai scris acel bilet de adio, presupun, spuse Charlotte detașată. Pentru a părea că a fost o sinucidere.

– Trebuia să fac ceva, nu înțelegi? Nu puteam... Știam că o să mă spânzure. Când eram copii, obișnuiam să ne facem farse unul altuia scriind scrisori scandaloase și imitându-ne scrisul, așa că am putut să falsific cu ușurință biletul.

– Evident, suficient de bine încât să induci autoritățile în eroare. Se uită la el. Dar, dacă ai ucis-o în mod accidental, de ce ai scris acea scrisoare care a pornit investigația?

Râse cu răutate.

– Pentru același motiv pentru care te-am răpit pe tine, pentru a obține bani de la cumnatul meu zgârcit. După ce a murit Sarah, i-a părut rău pentru mine și mi-a dat tot ce i-am cerut. Apoi totul s-a schimbat. Ai apărut tu și ai luat toți banii cu moștenirea aia blestemată...

– Deci i-ai înscenat totul lui David?

– Știam că autoritățile nu o să-l ducă niciodată la proces, fiind vi-conte, spuse el în apărarea lui. Nici măcar nu era acasă. Însă m-am gândit că o să-l pună într-o lumină proastă, iar el o să vrea cu disperare să-și reabiliteze numele. Respiră greoi. Atunci m-aș fi oferit să-l ajut în schimbul unei sume substanțiale. Aș fi putut spune că a mers cu mine să bem și să jucăm cărți sau ceva asemănător. Dar, în loc să-l acuze, ei au început să le pună întrebări servitorilor. Apoi au început să vorbească despre un jurnal... Nu m-am gândit niciodată că Sarah ținea un jurnal. Mi-am dat seama că putea să scrie despre indiscreții-ile mele. Atunci, fără îndoială, ar fi venit după mine. Privind apa, se încruntă. Chiar și așa, m-aș fi oferit să-l ajut dacă l-aș fi găsit. Era undeva prin țară, iar ei nu mi-au spus unde. Și apoi, oamenii lui Timms îmi respirau în ceafă... Nu mi-a dat de ales fugind așa. Trebuia să fac ceva. Brusc, păru deranjat. În plus, merită să sufere. Dacă nu era el cu avariția lui, Sarah ar fi fost în viață.

Charlotte nu zise nimic, temându-se că, dacă spunea ceva, nu mai putea să-și controleze furia. Cum nu își dăduse seama că Richard era singurul vinovat pentru ce i se întâmpla? Prima dată, își folosise sora pentru interesele proprii, apoi, când terminase cu ea, o omorâse și încercase să-i înscenеze unui om nevinovat crima pe care o comisese. Ei ce avea să-i facă, odată ce nu îi mai era de folos? Gândul acela o înspăimânta. Însă era sigură de un lucru: nu avea să cedeze fără luptă.

Capitolul 27

David stătea pe malul râului cu un săculeț cu bijuterii în mână, încercând să zărească drumul cu ajutorul felinarului. Slavă Domnului că mama lui nu era acolo, ci plecase să-și viziteze sora. Ar fi fost greu să-i explice prezența lui neașteptată.

Nu la fel de greu ca acum, desigur. Richard trebuia să fie acolo, pe undeva. David ținu felinarul mai sus și se simți ușurat când lumina ajunse la marginea Insulei Șeii. I se păru că putea vedea un licăr pe insulă, dincolo de foișor, dar nu se auzea nici un sunet, ceea ce îl îngrijoră. Tot ce putea auzi era apa lovindu-se de mal.

Undeva, pe malul celălalt al Tamisei, se afla Pinter așteptându-și oamenii. David voia să aștepte până la sosirea lor, dar cum nu știa care era motivul pentru care întârziaseră, nu avea să riște ca Richard să o rănească pe Charlotte în timp ce el stătea cu brațele încrucișate. Voia să o salveze. Imediat.

– Richard! strigă el. Unde ești? Vino să-ți iei bijuteriile astea blestemate!

La început, nici nu văzu, nici nu auzi ceva. Brusc, ceva se mișcă în lumina felinarului. Richard o împingea pe Charlotte în fața lui. Părea să aibă mâinile legate, iar Richard îi ținea pistolul la tâmplă.

David simți cum i se oprește inima. Era suficient să alunece, să se împiedice, iar Charlotte avea să moară. Al dracului nenorocit!

– Nu te așteptam atât de repede, strigă Richard suspicios.

– Nu eram departe de Londra, minți David. Apoi își întoarse atenția spre Charlotte, dorindu-și să o vadă mai bine. Charlotte, ești teafără?

– Da, este, strigă Richard, dar o să rămână astfel numai dacă îmi dai bijuteriile.

– Vreau să o aud pe ea spunând asta! ripostă David.

Când Richard îi șopti ceva, ea îi răspunse:

– Sunt bine, David. Nu m-a rănit, îți jur! Vocea ei părea surprinzător de calmă, iar asta îl liniști puțin pe David.

– Înaintează cu bijuteriile! îi ordonă Richard, iar ea o să rămână teafără și nevătămată.

David încuviință nemulțumit. Aruncând săculețul în barca cu vâsle, așeză felinarul pe locul liber, se urcă și luă vâslele. În tinerețe, mersese pre Insula Șeii de sute de ori, dar niciodată nu i se păruse atât de departe. Fiecare minut îl făcu să tremure, iar când ajunse pe malul celălalt, transpirația îi înghețase pe spate.

Voia să se termine totul, pentru a o îmbrățișa din nou pe Charlotte. Nu avea să se simtă în siguranță până când nu o salva din ghearele lui Richard. După ce legă barca și lăsă felinarul lângă ea, se întinse după săculeț.

– Nu încă, spuse Richard. Dă-ți jos haina și vesta și aruncă-le in barcă! Acum întoarce-te! adăugă el după ce David îi dădu ascultare.

Deși David se gândise să ia cu el un pistol, Pinter îl sfătuise contrariul, anticipând această mișcare a lui Richard. Cuțitul de la gheată avea să fie suficient dacă se putea apropia destul de mult încât să-l poată folosi.

Satisfăcut că David nu era înarmat, Richard spuse:

– Adu săculețul și lasă-l pe piatra dintre noi. Acum du-te înapoi în barcă, spuse Richard, după ce David așeză bijuteriile.

David nu se mișcă.

– O vreau pe Charlotte.

– O s-o ai. Fă cum îți spun!

Nehotărât, David se întoarse la barcă. Spre surprinderea lui, Richard scoase un cuțit din buzunar și, ținând in continuare pistolul la capul lui Charlotte, îi tăie frânghiile.

– Foarte bine, doamnă Harris, mergi și ia săculețul. Nici să nu te gândești să alergi la amantul tău, altfel te împușc în spate!

– Nu ai face asta niciodată, spuse ea cu fermitate. Știu că în adâncul sufletului ești un om bun, Richard. Nu vrei să-mi faci rău. Lasă-mă să merg la David...

– Taci! strigă Richard și armă pistolul.

Sunetul îl îngrozi pe David.

– Fă cum îți spune, Charlotte, spuse David răgușit.

Palidă, se îndreptă spre săculeț.

– Deschide-l și arată-mi ce e în el, îi ordonă Richard.

Când ea îngenunche să verifice, David spuse:

– Chiar crezi că te-aș păcăli, riscându-i viața?

– Erai zgârcit și cu sora mea!

– Nu e nici pe departe același lucru. Nu știam că viața lui Sarah depindea de asta, spuse David.

Richard îi aruncă o privire confuză.

– Ce vrei să spui?

Pinter îi spusese să-i distragă atenția lui Richard, ca să-i fie mai ușor să țină situația sub control. Văzându-l pe Richard cu pistolul în mână, David se gândi de două ori la sfatul lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca glonțul să o nimerească pe Charlotte.

– Nimic.

– Crezi că am ucis-o pe Sarah, nu? întrebă Richard.

David păstră tăcerea.

– Arată-mi blestematele alea de bijuterii, doamnă Harris! bombăni Richard.

Charlotte scoase cutiile, le deschise una câte una și îi arătă setul de bijuterii rubiniu, un colier de smarald, trei coliere de perle, mai multe inele bătute cu diamante, smaralde și mai multe perle, bijuteriile care aparținuseră familiei lui de generații.

– Ia te uită, spuse Richard, ochii strălucindu-i la vederea lor. Sarah nu mințea când se lăuda că are o colecție impresionantă pentru a purta le la petreceri. Foarte bine, Kirkwood! Se îndreptă spre Charlotte. Adu săculețul aici!

Vru să le ridice, dar David spuse:

– Nu! Ea rămâne!

Charlotte se opri, iar Richard îi strigă:

– Ai uitat cine ține pistolul?

– Ai primit ce ți-ai dorit, îl contrazise David. Acum las-o pe Charlotte să vină cu mine. Până când ajungem pe malul celălalt, tu o să fii de mult plecat.

Richard îndreptă pistolul spre David.

– Doamnă Harris, adu săculețul aici dacă nu vrei să-ți vezi amantul murind sub ochii tăi.

– Stai aici, Charlotte, bombăni el. Nu o să mă împuște!

– Nu o să risc, spuse ea și se grăbi înapoi la Richard.

Luând-o de talie, Richard începu să se dea în spate, ținând pistolul îndreptat spre David.

– Ai fost de acord să îi dai drumul dacă îți aduc bijuteriile, zise David în timp ce se îndrepta spre ei. Nu ești un om de cuvânt?

– Stai acolo! îi ordonă Richard. Am nevoie de ea ca să ajung pe coastă. Nimeni nu ar îndrăzni să se apropie dacă e cu mine. Apoi o să-i dau drumul.

– Nu permit să pleci cu ea, spuse David, înaintând prea mult. Poți avea bijuteriile, nu dau doi bani pe ele! Poți pleca liber de aici. Numai dă-i drumul!

– Dacă mai faci un pas, o omor! strigă Richard și, spre groaza lui David, îndreptă pistolul spre Charlotte.

De pe marginea cealaltă a insulei se auzi un zgomot neașteptat – o împușcătură și zgomotul vâslelor împingând apa. Se părea că Pinter plecase după partenerii lui Richard, oricine ar fi fost ei. Speriat, Richard întoarse capul în acea direcție. Apoi, totul se întâmplat foarte repede. Charlotte ridică săculețul și lovi pistolul care se descărcă în aer. Înjurând, Richard se întinse spre ea, dar David se aruncă peste individ, strigându-i lui Charlotte să fugă.

Căzură pe pământ, iar David îl lovi cu pumnii pe Richard, care se zbătea cu furie. Deoarece se lupta să țină cuțitul lui Richard la distanță, David nu putu să ajungă la propriul cuțit. Reuși să-l lovească cu putere, dar, chiar când se aplecă spre cizmă, Richard îi înfipse cuțitul în coapsă. Din reflex, David luă cuțitul și îl înfipse în inima lui Richard.

Pe chipul lui se citeau suferința și șocul. În timp ce sângele se îmbiba în vesta lui albă, făcând-o stacojie, Richard privi în jos, apoi înapoi la David.

– Vreau să știi că nu am vrut... să o omor... șopti el.

Apoi căzu fără viață.

David se ridică, îngrozit de cuvintele bărbatului, dar și de sângele care curgea peste tot. Se simțea amețit. De undeva, de departe, o auzi pe Charlotte strigând. Apoi o simți luându-l în brațe, strigând:

– Dumnezeule, David! Oh...

Acela fu ultimul lucru pe care îl auzi înainte să leșine.

Charlotte îl lăsă pe David jos numai cât să aducă felinarul și să-i examineze rana. Când îi văzu coapsa plină de sânge, simți că îi iese inima din piept. Era atât de mult!

Își desfăcu șalul și îi legă piciorul deasupra rănii. Trebuia să oprească sângerarea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji în timp ce îl lega așa cum învățase când fetele făcuseră voluntariat la spital.

– Să nu îndrăznești să-mi mori în brațe, David Masters! strigă ea. Să nu îndrăznești să mă părăsești!

Îi folosi lavaliera pentru a-i bandaja tăietura, sperând că presiunea avea să oprească sângerarea. Trebuia să-l ducă pe insulă, avea nevoie urgent de un doctor. În plus, nu era sigură că strigătele

și împușcăturile pe care le auzise erau de la un prieten sau de la un dușman. Se îndepărtau, ca și când cineva era urmărit în josul râului. Pe malul celălalt, vedea calul lui David agitându-se. Dacă putea să-l ducă atât de departe...

Avu nevoie de toată puterea pentru a-l târî la mal, la barca cu vâsle. Îl trase în barcă, înainte s-o împingă și să se urce în ea. Atunci își dădu seama. Era din nou pe râu. Într-o barcă. De data asta, era singură și numai ea putea să o țină pe linia de plutire.

Dumnezeule, nu vâslise niciodată! Dacă se răsturnau? Aruncă o privire spre apă și simți un nod în gât. Se sperie, iar mâinile începând să-i tremure atât de tare încât abia mai putea ține vâslele. Apoi David gemu. Nu avea să-l lase să moară din cauza unei frici prostești. Sub nici o formă!

Apucând vâslele, începu să înainteze spre mal. La început, barca părea să aibă voință proprie. Se ducea tot mai departe în jos, pe cursul râului, iar ea nu părea să știe ce să facă pentru a o opri.

– Bagă vâsla... dreaptă... mai adânc, șopti David.

Speriată, își întoarse privirea spre el. Încerca să se așeze pe bancă.

– Nu te mișca! îi ceru ea, lacrimi de ușurare umplându-i ochii când văzu că își recăpătase cunoștința. Îți face mai mult rău.

– Trebuie să tragi de ambele vâsle, dar... mai cu putere de cea din dreapta.

Făcu așa cum îi spuse, iar barca se învârti.

– Nu atât de tare! Doar puțin! Suficient cât să mergi în sus pe cursul râului.

Fu nevoită să încerce de mai multe ori, dar curând apucă pe drumul cel bun.

– Bine. Se prăbuși iar pe banchetă. Ce fată bună!

Teama o cuprinse din nou când apa intră în barcă. „Vorbește cu el. Nu te gândi la rău."

– Poate că nu ai observat, David Masters, dar nu mai sunt de mult fată.

Zâmbi.

– Crede-mă... am observat, dragostea mea.

Își întoarse privirea spre el.

– Ce ai spus?

– Am fost atât de... prost... dulceață.

Se mută, simțind durerea în tot corpul.

– Nu vorbi, strigă ea speriată. Stai nemișcat!

Clătină din cap.

– Vreau să știi... în caz că eu...

– Să nu îndrăznești să spui asta! Nu o să mori, la dracu'! Nu o să-ți permit!

Zâmbi cu blândețe.

– Asta iubesc la tine, Charlotte. Ești mai încăpățânată ca diavolul. Își umezi buzele. Ai avut dreptate, să știi. Despre faptul că... te-am mințit. O parte prostească din mine... încă te ura pentru... trecutul nostru. Orice rămăsese din asta... a trecut. Teama că te-aș putea pierde... a alungat-o!

– Te rog, David, nu acum, spuse ea grav în timp ce vâslea.

Vedea cât de greu îi era să vorbească. În ochii lui se vedea cât suferă, iar lavaliera din jurul rănii era deja plină de sânge.

– Nici tu nu o să mă pierzi. Niciodată!

– Juri? întrebă el.

– Jur. Nu o să te mai părăsesc niciodată.

– Asta înseamnă că... mă ierți pentru... mascarada aia?

– Te iert pentru tot, spuse ea agitată. Ai avut dreptate. M-am temut să te las să te apropii prea mult. Nu mă mai tem.

– Mi-a fost frică să recunosc că... încă te iubesc. Dar te iubesc. Mereu o să te...

– Oh, Dumnezeule, David, și eu te iubesc! Te rog, te rog, nu muri! Nu aș suporta!

În timp ce ea vorbea, el își lăsă din nou capul pe spate, iar ochii i se închiseră.

Charlotte își folosi toată forța, până când mâinile începură să-i sângereze. Pe neașteptate, pe mal apărură câțiva bărbați care strigau la alți bărbați. O clipă se sperie, temându-se că erau oamenii lui Richard, dar apoi îl văzu pe domnul Pinter.

În câteva clipe, traseră barca la mal și îl ridicară pe David, ducându-l la o trăsură care îi aștepta.

– Sunteți bine? o întrebă domnul Pinter în timp ce o ajuta să coboare din barcă.

Niciodată nu se simțise mai fericită să simtă pământul sub picioare.

– Are nevoie urgentă de un doctor. Trebuie să-l salvați!

– O să facem tot ce putem, șopti domnul Pinter, sprijinind-o. Îmi pare rău că a trebuit să vă chinuiți singură. Am mers după ceilalți indivizi, gândindu-mă că ați putea fi pe barca lor. Când am dat

de ei și am văzut că nu sunteți acolo, am venit aici. Din fericire, oamenii mei au ajuns în același timp.

– Trebuie să știți ceva, spuse ea. Nu David a omorât-o pe Sarah. Richard a făcut-o. Mi-a spus...

– Da, am bănuit. Unde este Linley?

– Cred că este mort. Încă e pe insulă. David l-a înjunghiat.

O făcuse pentru a o salva, iar acum singurul bărbat pe care îl iubise putea muri. Oh, Dumnezeule, nu! Dacă murea, cum reușea ea să trăiască fără el?

Capitolul 28

David se trezi într-o cameră luminoasă, cu piciorul durându-l îngrozitor. Avu nevoie de o clipă să își dea seama că se afla în patul lui de la moșie, îmbrăcat doar în cămașă. Cum ajunsese acolo? Tot ce își putea aminti era cerul nopții în timp ce Charlotte vâslea...

– Charlotte, bolborosi el, simțindu-și gura uscată.

– Ia te uită, în sfârșit s-a trezit pacientul!

Își întoarse privirea spre vocea bărbătească și se simți dezamăgit când îl văzu pe Pinter așezat în fotoliu. Unde era Charlotte? Oare visase că îi spusese că nu avea să îl mai părăsească niciodată? Iar ultima parte... Putea jura că îi spusese că îl iubea. Însă nu era sigur. Totul era în ceață.

– Ne-ați speriat pe toți, domnule, continuă Pinter. Sunteți un bărbat foarte norocos. Dacă acel cuțit ar fi fost înfipt un centimetru mai la stânga, nu ați mai fi scăpat de pe insulă. Primul ajutor acordat de doamna Harris a ajutat. Cumnatul dumneavoastră nu a fost atât de norocos.

– Este...

– Da. Mort.

– Deci nu o să știm dacă...

– De fapt, acum știm totul. Nu numai că i-a mărturisit totul doamnei Harris, dar i-am prins complicii, iar ei au confirmat ce ne-a spus ea, deoarece au auzit toată conversația. Conform spuselor doamnei Harris, Linley s-a certat cu soția dumneavoastră și a împins-o în cadă, iar ea s-a lovit la cap de marginea acesteia. Când și-a pierdut cunoștința, s-a scufundat, iar el a stat și a privit cum se îneacă.

Încruntându-se, David se chinui să se ridice în fund.

– Acum, spuse Pinter, aplecându-se speriat, nu știu dacă ar trebui să faceți asta.

– Sunt bine, spuse David, deși avu grijă la picior când se ridică. Vreau să știu totul.

Pinter îi spusese toată povestea. Se părea că Richard făcuse totul când se afla la ananghie, chiar și falsificarea biletului.

– Dacă nu ar fi fost atât de lacom, încheie Pinter, îndrăznesc să spun că nu am fi aflat niciodată de crima lui. A trebuit însă să stoarcă și mai mulți bani de la dumneavoastră, iar asta a fost greșeala lui cea mai mare.

David clătină din cap, îngrozit. Își irosise viața. Richard fusese mereu impulsiv, dar să-și ucidă sora și apoi să încerce să profite de moartea ei...

– Deci putem declara cazul încheiat, domnule. Sper că acceptați scuzele noastre cele mai sincere... Pinter se opri. Sper că acceptați și scuzele *mele* sincere. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc să vă acuz.

David putea fi generos, acum că nu mai trăia sub suspiciune.

– Vă făceați datoria. Nu m-aș fi așteptat la mai puțin de la un bărbat hotărât să-l găsească pe asasinul soției mele.

– Este mai mult de atât... Dar las această poveste pentru altă ocazie.

Ușa dormitorului se deschise, iar Charlotte intră ținând o tavă în mână.

– Doctorul spune că, dacă putem să-l ținem conștient suficient cât să înghită supa aceasta, ar putea...

Așeză tava strigând de bucurie.

– David, ești bine!

Alergă spre pat, îi cuprinse capul în palme și îi sărută fruntea, obrazul – peste tot, numai unde voia el nu.

– Ar trebui să mă înjunghie mai des. Îi prinse și el capul în mâini și o sărută lung, pasional, iar ea îi răspunse cu atâta entuziasm încât inima lui tresări.

Se trase înapoi roșie în obraji, privind spre Pinter. Acesta se ridică.

– Cred că trebuie să plec, spuse el zâmbind. Acum, că sunt sigur că o să trăiți, domnule, aș face bine să mă întorc la Londra. Dacă vreodată aveți nevoie de ceva...

– O să fiți primul la care o să apelez, răspunse David.

În timp Pinter plecă, David își întoarse privirea spre femeia pe care o adora. Ochii ei minunați erau roșii, rochia era indecentă fără șal, iar părul îi era răvășit. Niciodată nu arătase mai bine. Bătu cu palma pe pat.

– Stai lângă mine, dragostea mea.

– Nu vreau să te rănesc, începu ea, dar apoi el o luă de mână mai degrabă forțat, iar ea se supuse.

Întinzându-se în pat lângă el, o trase mai aproape, sprijinindu-se de umărul lui.

– Se pare că mi-ai salvat viața pentru că mi-ai tratat rana și m-ai dus la mal.

Își așeză mâna pe pieptul lui.

– Da, dar măcar atât puteam face, după ce tu ți-ai riscat viața pentru mine.

Comentariul îl făcu să se încrunte.

– Acesta a fost singurul motiv? Pentru că îmi erai recunoscătoare?

– Știi bine că nu, șopti ea, privindu-l în ochi.

Iubirea din ochii ei îl lăsă fără aer. Nici măcar în tinerețe nu îl privise cu atâta dragoste. Cumva, asta îl făcu să se simtă din nou vinovat.

– Mi-am petrecut ultima săptămână în agonie, dorindu-mi să-ți explic totul mai bine, dar nu am putut pentru că...

– Știu. Domnul Pinter mi-a spus despre capcana pe care ați întins-o.

O privi cu subînțeles.

– Nu a ieșit chiar cum am plănuit.

– Mi-am dat seama, îl tachină ea, cu ochii scânteind. Un plan al tău care să nu iasă bine? Cine s-ar fi gândit?

– Cu siguranță, nu a fost singurul plan care nu a ieșit așa cum l-am prevăzut. Deși nu voia să amintească asta, trebuia să știe care era situația între ei. Noaptea trecută, ai spus că mă ierți pentru mascarada cu vărul Michael. Ai vorbit serios?

Așteptă răspunsul cu sufletul la gură.

Ea lăsă privirea în jos.

– Să știi că m-ai rănit foarte tare.

– Știu, spuse el.

– Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, dacă nu imediat, măcar când am devenit amanți.

– Da. Nu am nici o scuză și nu a fost corect față de tine. Te-am tratat ca pe fata de 18 ani pe care o știam în tinerețe, nu ca pe ființa sensibilă, inteligentă căreia i-am scris scrisori.

Ciudat, acea mărturisire o făcu să zâmbească.

– Știi cum mi-am petrecut ultima săptămână?

– Blestemându-mă?

– Citindu-ți scrisorile.

Tresări.

– Pe toate?

– Pe toate cele 1 263. Mai mult sau mai puțin.

David nu știa ce să creadă.

– Și ce ai înțeles?

– În primul rând, ar fi trebuit să ghicesc cine erai de la prima afirmație arogantă pe care ai făcut-o, spuse ea.

El îi zâmbi.

– S-a văzut atât de clar?

– Acum că știu adevărul, da, răspunse ea jucându-se cu nasturii de la cămașa lui. Am înțeles, de asemenea, cât de important ai fost pentru școală în toți anii aceștia. Și pentru mine. Mi-am dat seama că planul tău, indiferent cum a început, a devenit un act de prietenie adevărată.

Răsuflă ușurat.

– Deci ai vorbit serios seara trecută, când ai spus că mă ierți, spuse el.

– Da.

Îi sărută cu blândețe obrazul, apoi buzele.

– Și când ai spus că mă iubești?

– Ai auzit asta? întrebă ea surprinsă.

– Ca prin vis. Am crezut că mi-am imaginat.

– Nu, rosti ea, zâmbindu-i tandru. Am spus-o. Te iubesc, David!

El își luă inima în dinți și riscă.

– Asta înseamnă că te căsătorești cu mine? Înainte să-mi răspunzi, vreau să știi că accept orice. Poți continua să conduci școala și, dacă îmi permiți, o să locuiesc acolo, spuse el când ea inspiră adânc, înainte să-i răspundă. Mama sau Giles o să administreze moșia. Numai căsătorește-te cu mine, dulceață. Asta este tot ce vreau!

Charlotte râse.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o școală plină de tinere care îi aruncă ocheade soțului meu. În mai puțin de o săptămână, toate o să se îndrăgostească de tine. Când el se încruntă, ea deveni serioasă. Ai avut dreptate, să știi. Mă foloseam de școală pentru a mă proteja de bărbați, de viață, de tine. Îi mângâie obrazul. Nu mai am nevoie de protecție. Am descoperit că vreau și altceva în viață. Pe altcineva. Îndată ce o să te întremezi, o să angajez o directoare.

Bucuria îl invadă. În sfârșit, Charlotte era a lui! Nu pentru o noapte, pentru o lună sau pentru o relație pe furiș, ci pentru totdeauna.

– Dulceață, dacă asta inseamnă că accepți să te măriți cu mine, sunt gata chiar acum să mă dau jos din pat să fac tumbe.

– Să nu îndrăznești! spuse ea, încercând să nu râdă în timp ce îl privea serioasă. După toate prin câte am trecut pentru a te duce la un doctor, te înjunghii chiar eu dacă îți deschizi rana!

Râse, bucuros la gândul că în sfârșit îi aparținea lui Charlotte, iar ea îi aparținea lui.

– Atunci mă abțin de la tumbe, având in vedere că ai înfruntat Tamisa pentru a mă salva. Cum ai reușit?

– Gândindu-mă la ce aș fi avut de pierdut dacă nu ai fi trăit, spuse ea.

– Și ce anume?

– Mintea. Inima. Sufletul.

De-a dreptul emoționat, o sărută, de data asta mai încet, dar cu mai multă pasiune. Când se opri, o întrebă:

– Cât de repede ne putem căsători?

Îl privi confuză.

– Nu până când nu se încheie perioada de doliu. Nu vreau ca oamenii să creadă...

O întrerupse cu un sărut atât de profund încât simți că inima avea să-i sară din piept. Oprindu-se, îi spuse:

– Răspuns greșit, dulceață. Să încercăm iar. Când ne putem căsători?

– David... începu ea încruntată, dar de data asta, când el încercă să o sărute, îl împiedică. Vorbesc serios. Trebuie să facem totul cum se cuvine.

– Vrei să mă faci să plătesc pentru toate greșelile, bombăni el. O să-ți petreci următoarele luni înnebunindu-mă, plimbându-te prin oraș, ispitindu-mă și umilindu-mă. Până la nuntă, o să fiu ca lutul în mâinile tale.

– Ce idee bună! rosti ea cu aroganță.

– Ai grijă, obrăznicătură, șopti el în timp ce îi trase în jos mânecile rochiei. Dacă tu crezi că o să rezist încă șase luni fără să fac dragoste cu tine, te înșeli amarnic.

Ochii ei străluciră.

– Ei bine, sfatul mea în privința asta a fost mereu acesta: „Mărită-te cu el înainte să te bage în pat!"

– Ai încălcat deja regula asta. O sărută pe decolteu, apoi îi trase rochia și jos, până când respirația începu să i se precipite. În plus, celelalte sfaturi îmi plac mai mult.

– Ce sfaturi?

– Iubește-l înainte să te măriți cu el! La fel de mult cum te iubește el. O privi în ochi cu dragoste. Pentru că asta o să rezolve totul.

Zâmbindu-i, își trecu brațele pe după gâtul lui.

– Cred că ai dreptate, dragostea mea.

Epilog

În cele din urmă, David obținu ceea ce își dorise, iar în două luni se căsătoriră. Nu datorită puterii lui de convingere sau priceperii lui în pat. Charlotte descoperise că era însărcinată cu copilul lui. Acest lucru fusese mai important decât toate celelalte.

Acum, că se bucurau de micul dejun la pat în noua școală, înconjurată de familie, prieteni și eleve, Charlotte nu regreta ceremonia în grabă. Nu ar fi supraviețuit șase luni departe de David. În plus, de fiecare dată când se aflau în aceeași încăpere, toți puteau observa că erau îndrăgostiți. Nu avea sens să amâne inevitabilul, mai ales de când ziarele își pierduseră în cele din urmă interesul pentru asasinatul lui Sarah și se concentraseră asupra altor scandaluri.

Desigur, familia Linley se simțise rănită de graba lor. Erau îndurerați, acum că își pierduseră fiul și fiica. Nu îi purtau pică lui David pentru fericirea lui, dar nici nu păreau gata să o accepte. Charlotte nu era sigură că asta avea să se schimbe vreodată. Bănuia că aveau nevoie de mult timp ca să se consoleze cu gândul că ginerele lor le omorâse fiul, care recunoscuse că le ucisese fiica.

– Deci unde mergeți în luna de miere? întrebă Anthony Dalton, prietenul lui David și actualul Lord Norcourt.

Lângă el se afla soția lui, Madeline, fostă profesoară la școală, care îl ținea în brațe pe fiul lor nou-născut, Toby. Charlotte deja se dăduse în spectacol imitând gânguritul bebelușilor, iar David o tachina din cauza asta.

– Mergem în Italia. David îi strânse mâna lui Charlotte. A fost ideea ei. Mereu a vrut să vadă Veneția și spune că, dacă mergem cu o corabie suficient de mare, totul o să fie în regulă. Bănuiesc că o să stăm închiși în cabină toată călătoria.

– Închis în cabină cu soția ta minunată, spuse Anthony. Ce altă distracție mai bună?

David și prietenul lui râseră, în timp ce soțiile își dădură ochii peste cap.

– Am invitat mirii să ne viziteze în Highlands, interveni Lady Venetia, o fostă elevă a lui Charlotte, dar nu i-am putut convinge.

– Nu e de mirare, zise Lord Stoneville, prietenul lui David. Iarna în Highlands este groaznică.

– Nu este atât de rea, comentă soțul lui Lady Venetia, Sir Lachlan Ross. Dacă nu ai văzut Highlands acoperit de zăpadă, ai trăit degeaba!

Maiorul Winter și soția lui se alăturară grupului. El îl privea încruntat pe Sir Lachlan.

– Ne-am mai întâlnit, domnule? întrebă maiorul. Accentul dumneavoastră îmi pare cunoscut.

Sir Lachlan îi aruncă soției lui o privire ciudată, panicată.

– Nu-mi pot imagina unde v-ați fi putut întâlni, spuse Venetia repede.

Vărul lui David se încruntă.

– Pot să jur că am auzit vocea aceasta când am fost în Scoția...

– Noi, cei din Highlands, părem toți la fel, îl întrerupse Sir Lachlan.

Venetia privi mulțimea.

– Dacă ne scuzați, se pare că fiul nostru Ian se îndreaptă spre stradă. Vino, Lachlan, mai bine îl prindem înainte să dea de belea!

Plecară grăbiți, iar Charlotte se întrebă ce se întâmplase. Singurele persoane din Highlands pe care maiorul Winter le întâlnise fuseseră mascații care îi răpiseră pe el și pe Amelia în urmă cu mulți ani. Și toți erau morți. Sau cel puțin așa auzise.

– Doamnă Harris, mă scuzați... Lady Kirkwood, este adevărat ce am auzit despre Samuel Pritchard? întrebă altcineva în timp ce alte două cupluri se alăturau grupului.

Bărbatul care vorbise era unul dintre prietenii lui David, ducele de Foxmoor. Era la brat cu soția lui, Louisa, iar lângă ei se aflau vărul său Colin Hunt, conte de Monteith, și soția acestuia, Eliza, încă una dintre fostele eleve ale școlii.

– Colin spune, continuă Foxmoor, că planul lui Pritchard cu Rockhurst a eșuat.

Charlotte râse.

– Așa este. Comitetul a decis că nu este in interesul comunității din Richmond să aibă un hipodrom aproape de reședințele locuitorilor înstăriți. Odată ce domnul Watson a auzit că nu poate obține licența de care avea nevoie, s-a retras.

– Atunci Pritchard a venit la mine cu coada între picioare întrebându-mă dacă nu cumva voiam să o cumpăr, adăugă David. După câteva luni fără cumpărător și după ce înțelegerea lui bănoasă, a eșuat, a rămas fără finanțe.

– David s-a gândit la asta, spuse Charlotte, dar ne place mai mult proprietatea lui Lord Stoneville.

– Ai și de ce, bombăni Stoneville. Este o proprietate frumoasă. Dacă nu ar fi fost prostiile bunicii, nici nu aș fi... Dându-și seama că toți ochii erau ațintiți asupra lui, se încruntă. Kirkwood a plătit bine, nu vă faceți griji!

– Având în vedere activitățile care se desfășurau acolo, remarcă Foxmoor, probabil că vecinii sunt încântați că acum e o școală de fete.

Toți râseră. Stoneville își dădu ochii peste cap.

– Tot nu înțeleg de ce a trebuit să pleci de pe vechea proprietate, rosti Louisa. Sigur vărul Michael ți-ar fi permis să...

– S-a dovedit că nu era el proprietarul, o opri Charlotte. Avea numai un drept de retenție asupra chiriei, iar acesta era pe cale să expire. Domnul Pritchard era proprietarul și, cum era contractată, nu am fi cumpărat-o niciodată. Îi zâmbi cu subînțeles lui David. Soțul meu a considerat că era timpul ca școala să aibă un loc al ei, permanent, așa că nici nu a luat în considerare propunerea domnului Pritchard de a o închiria. După moartea vărului Michael, nu mai avea oricum nici un rost.

– Vărul Michael a murit? exclamă Eliza, la fel de șocată precum ceilalți.

– Da, acum câteva zile. Charlotte ignoră zâmbetul Ameliei și al maiorului Winter. A fost foarte trist. Domnul Baines a fost lângă el.

Charlotte era fericită că, împreună cu David, decisese să îl lase pe vărul Michael să moară din cauze naturale. Dacă ar fi dezvăluit tuturor identitatea acestuia ar fi însemnat să retrăiască acel trecut dureros, iar ultimul lucru de care aveau nevoie era încă un scandal.

Numai Amelia și maiorul Winter știau adevărul. La fel Charles Godwin, care lipsise de la nunta lor. Nu primise bine vestea nunții lor neașteptate, așa că îl iertase pentru că nu participase. Spera numai că, într-o zi, avea să găsească pe altcineva căreia să-i dăruiască dragostea lui.

– O să aflăm vreodată cine era vărul tău? întrebă Foxmoor.

– Mi-e teamă că o să rămână un mister. Domnul Baines încă refuză să-mi spună. Charlotte îl strânse de braț pe David. Deși o să-i fiu mereu recunoscătoare pentru anii de prietenie și de bunătate.

Un zgomot brusc de lângă masă atrase atenția tuturor. Terence încerca vitejește, dar fără succes, să liniștească un grup de copii năzdrăvani. Părinții se grăbiră să-și despartă copiii. Stoneville profită de ocazie pentru a-și umple paharul. Asta le permise lui Charlotte și lui David să rămână pentru prima dată singuri de la ceremonie.

David privi spre copii:

– Vezi la ce trebuie să ne așteptăm? șopti el, mângâindu-i burta.

Nu spuseseră nimănui despre asta. Nu era ceva obișnuit să rămâi însărcinată înainte de căsătorie. În plus, ultimul lucru de care elevele ei aveau nevoie era un astfel de exemplu. Noua directoare își asumase deja rolul, dar tinerele încă o priveau pe Charlotte precum pe cea care le îndruma. La urma urmelor, ea le educa pe moștenitoare.

– După toate prin câte am trecut, cred că o să le facem față copiilor noștri, răspunse ea.

David rămase tăcut o clipă.

– Te gândești vreodată cum ar fi fost viețile noastre dacă scrisoarea ta nu ar fi fost publicată? Dacă aș fi primit-o și aș fi venit să îți cer să-mi spui adevărul și astfel aș fi aflat despre Giles? Acum am fi fost căsătoriți de 18 ani.

– Poate. Sau poate că nu aș mai fi avut încredere în tine niciodată, marcată de acel incident. Îl strânse de braț. În plus, cred că am ajuns să te cunosc mai bine datorită mascaradei cu vărul Michael decât aș fi făcut-o jucând rolul soției unui lord.

– Mi se pare că îți lipsește vărul Michael, spuse el cu emoție în voce.

– Mărturisesc că o să aibă mereu un loc în inima mea. Îi zâmbi. De ce? Nu-mi spune că ești gelos pe tine!

Păru gânditor.

– Am fost. În ziua în care vizitam proprietățile și tu îi lăudai calitățile, aproape că l-am urât pe individ. Mai ales de când am știut că nu merita aprecierile tale.

– Nu este adevărat, spuse ea cu blândețe. Fără el, nu mi-aș fi împlinit niciodată visul de a institui școala de fete. În plus, aș fi pierdut ceva vital din cine sunt astăzi. Am învățat mult din scrisorile noastre.

– Și eu.

– Oh? Ce anume ați învățat, domnule?

– Cum să seduc o directoare de școală respectabilă.

Trăgând-o într-un crâng din apropiere, David o sprijini de un copac. Trecuse aproape o săptămână de când făcuseră dragoste ultima oară și, judecând după respirația soțului ei când se apropie, era la fel de conștient de asta precum ea.

Îi zâmbi viclean.

– Am învățat cum să citesc printre rânduri. Iar ceea ce am citit m-a învățat cum să aprind focul din tine.

– Ei bine, spuse Charlotte trăgându-l spre ea, să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru vărul Michael!